

การศึกษาพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4
โรงเรียนมรรณพาราม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3

รัตนา โลหะรัตน์

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

วัน เดือน ปี..... 23 เม.ย. 2552

เลขทะเบียน..... 00219859 ★

เลขเรียกหนังสือ ๖๔
373.159

ร375๗

2550

Q 2

วิทยานิพนธ์ (แผน ข) นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาบริหารการศึกษา

2550

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

A DISCIPLINARY BEHAVIORAL STUDY OF INTERVAL 4 STUDENTS
AT MAHANNOPARAM SCHOOL UNDER THE OFFICE OF
BANGKOK EDUCATIONAL SERVICE AREA ZONE 3

RATANA LOHARAT

This research is a part of the study under the curriculum of Master of Education
Program in Educational Administration

2007

Copyright of Bansomdejchaopraya Rajabhat University

วิทยานิพนธ์ (แผน ข) การศึกษาพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมหารณพาราม

สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานครเขต 3

โดย รัตนา โลหะรัตน์

สาขา การบริหารการศึกษา

ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ (แผน ข) รองศาสตราจารย์ มณี เหมทานนท์

กรรมการ

รองศาสตราจารย์ ดร.พรพิพัฒน์ เพิ่มผล

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา อนุมัติให้วิทยานิพนธ์ (แผน ข) ฉบับนี้
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต

.....ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายงานบัณฑิตศึกษา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สรายุทธ เศรษฐฐวร)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ (แผน ข)

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.พรพิพัฒน์ เพิ่มผล)

ประธานกรรมการ

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด)

กรรมการ

.....
(รองศาสตราจารย์ มณี เหมทานนท์)

กรรมการและเลขานุการ

รัตนา โลหะรัตน์. (2550). การศึกษาพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมรรณพาราม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานคร เขต 3. วิทยานิพนธ์ (แผน ข) ครุศาสตรมหาบัณฑิต.กรุงเทพฯ:บัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
อาจารย์ที่ปรึกษา : รองศาสตราจารย์มณี เหมทานนท์, รองศาสตราจารย์ ดร.พรพิพัฒน์ เพิ่มผล.

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่4 โรงเรียนมรรณพาราม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานคร เขต 3 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 (ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย) โรงเรียนมรรณพาราม จำนวน 299 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามความคิดเห็นประมาณค่า 5 ระดับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ พฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 (มัธยมศึกษาตอนปลาย)โรงเรียนมรรณพาราม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานคร เขต 3 ในภาพรวมทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านการมาเรียนและการมาโรงเรียน ด้านการแต่งกาย ด้านความประพฤติ มีระดับความประพฤติทางวินัยอยู่ในระดับปานกลางเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการมาเรียนและการมาโรงเรียนและด้านการแต่งกายอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านความประพฤติของนักเรียนอยู่ในระดับน้อย

Ratana Loharat. (2007). A Disciplinary Behavioral Study of Interval 4 students at Mahannoparam School. Under The Office of Bangkok Educational Service Area Zone 3. Master of Education. Bangkok:Graduate School of Bansomdejchaopraya Rajabhat University

Advisors : Assoc. Prof. Manee Hemthanon, Assoc. Prof. Dr. Pompiput Permpon.

The objective of this study is to study a disciplinary behavioral study of interval 4 students at Mahannoparam School under the office of Bangkok Educational Service Area Zone 3. The populations of this study are 299 Mahannoparam High School Students. The 5-level Likert's scale questionnaire are used to collect data which are statistically analyzed in percentage (%), mean score (μ) and standard deviation (σ).

The results find that 3 aspects of students' disciplinary behaviour are generally at the moderate level. When each of 3 aspects is individually considered, school attendance and grooming are at the moderate level. As for students' behaviour, it is at the little level.

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ (แผน ข) เรื่อง การศึกษาพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมหารณพาราม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม.เขต 3 ครั้งนี้ สำเร็จลุล่วงด้วยความอนุเคราะห์อย่างดีของ รองศาสตราจารย์มณี เหมทานนท์ รองศาสตราจารย์ ดร.พรทิพัฒน์ เพิ่มผล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด ที่ให้ความกรุณาเมตตา สละเวลาให้คำแนะนำ ข้อคิดเห็น และการตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการดำเนินการวิจัยจนเป็นผลสำเร็จ

ขอขอบพระคุณคณาจารย์คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยาทุกท่าน ที่ได้ให้ความรู้ประสบการณ์ที่เป็นแนวทางในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณผู้อำนวยการ สุปราณี ไกรวัฒน์สรณ์ ผู้อำนวยการสุรณี ทศิธร รองผู้อำนวยการภูวนาด คงแก้ว รองผู้อำนวยการวัชรินทร์ เจริญเวช ผู้เชี่ยวชาญที่กรุณาตรวจแก้ไขและให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ในการสร้างเครื่องมือวิจัยให้สมบูรณ์ ขอขอบคุณ มณฑล ฝ่องกาย ผู้ให้ข้อมูลในการทำวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการสุรณี ทศิธร รองผู้อำนวยการวัชรินทร์ เจริญเวช คณะครูโรงเรียนมหารณพาราม และคณะครูโรงเรียนสวนอนันต์ทุกท่านที่ให้กำลังใจ และให้ความช่วยเหลือทุกด้านด้วยดี

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอน้อมระลึกถึงพระคุณอันสูงสุดของคุณพ่อ คุณแม่ ผู้เป็นแรงบันดาลใจให้การอบรมสั่งสอน ปลุกฝังความใฝ่รู้ในการศึกษา พร้อมทั้งให้กำลังใจ ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอนถ่ายทอดความรู้ ช่วยเหลือ ส่งเสริมสนับสนุนและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัย ประสพผลสำเร็จ

รัตนา โละรัตน์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ข
ประกาศศุณูปการ.....	ค
สารบัญ.....	ง
สารบัญตาราง.....	ฉ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
ประชากร.....	5
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย.....	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
นิยามศัพท์.....	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
แนวคิดและหลักการเกี่ยวกับพฤติกรรม.....	7
แนวคิดและหลักการเกี่ยวกับวินัย.....	23
กฎระเบียบว่าด้วยการแต่งกายและความประพฤติ.....	39
โรงเรียนมหรรณพาราม.....	44
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	52
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	61
ประชากร.....	61
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	60
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	62
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	63

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	64
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	64
ขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	64
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	66
บทที่ 5 สรุปผลอภิปรายผล และ ข้อเสนอแนะ	73
สรุปผลการวิจัย.....	73
อภิปรายผล.....	74
ข้อเสนอแนะ.....	79
บรรณานุกรม.....	81
ภาคผนวก.....	89
ภาคผนวก ก แบบสอบถามเพื่อการวิจัย.....	90
ภาคผนวก ข รายงานผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย.....	98
ภาคผนวก ค หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล.....	103
ประวัติผู้วิจัย.....	106

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 แสดงสถานการณ์ภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	64
2 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เกี่ยวกับพฤติกรรมทางวินัยของ นักเรียนช่วงชั้นที่ 4.....	66
3 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เกี่ยวกับที่มีพฤติกรรมทางวินัยของ นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ด้านการเรียนและการมาโรงเรียน.....	67
4 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เกี่ยวกับที่มีพฤติกรรมทางวินัยของ นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ด้านการแต่งกาย.....	68
5 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เกี่ยวกับที่มีพฤติกรรมทางวินัยของ นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ด้านความประพฤตินักเรียน.....	69
6 แสดงค่าร้อยละ ความคิดเห็นเพิ่มเติม เกี่ยวกับที่มีพฤติกรรมทางวินัยของ นักเรียนช่วงชั้นที่ 4	71

สารบัญแผนภูมิ

ตารางแผนภูมิที่	หน้า
1 การแสดงการกำหนดซึ่งกันและกันของปัจจัยทางพฤติกรรม.....	12

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาประเทศในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) กำหนดขึ้นบนพื้นฐานการเสริมสร้างทุนประเทศทั้งทางสังคม ทุนเศรษฐกิจ และทุนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้เข้มแข็งอย่างต่อเนื่อง ยึด “คน เป็นศูนย์กลางการพัฒนา” และ “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” มาเป็นแนวทางปฏิบัติเพื่อบ่มบ่ม “สังคมอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกัน” จึงจำเป็นต้องพัฒนาคุณภาพคนในทุกมิติอย่างสมดุล ทั้งจิตใจ ร่างกาย ความรู้และทักษะความสามารถ เพื่อให้เพียบพร้อมทั้งด้าน “คุณธรรม” และ “ความรู้” (แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10, 2550 : 47) การที่จะพัฒนาประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้าได้นั้น สิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งคือ ประชากรจะต้องเป็นผู้ที่มีคุณภาพ มีความรู้ ความสามารถ ตลอดจนเป็นผู้ที่มีคุณธรรมจริยธรรมอันดีงาม และพัฒนาให้เป็นผู้ที่มีศักยภาพที่จะเอื้ออำนวยต่อการพัฒนาประเทศ จำเป็นต้องให้การศึกษาเข้าไปช่วยในการพัฒนาให้เกิดภูมิปัญญา เจตคติ และทักษะในการประกอบอาชีพ ดังนั้น กลุ่มคนที่อยู่ในวัยศึกษา คือ นักเรียน นักศึกษา จึงเป็นความวัยที่ได้รับการเอาใจใส่เป็นอย่างดี เพื่อให้เป็นผู้ที่มีคุณภาพออกสู่สังคม (กองสารวัตรนักเรียน, 2543 : 1)

ปัจจุบันนักเรียน นักศึกษา ส่วนใหญ่มุ่งหมายในการศึกษาบทบาทและหน้าที่ของตนทำให้การสั่งสมความรู้ และประสบการณ์ได้ไม่เต็มที่ ขาดวิถีทางที่ถูกต้อง ประกอบด้วยสภาพของประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ มากมายทั้งทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและเทคโนโลยี ในทางเศรษฐกิจนั้นจะเน้นที่การเพิ่มผลผลิต และมีลักษณะการแข่งขันกันสูงส่งผลให้ค่านิยมที่ดีงาม คุณธรรมจริยธรรมเบี่ยงเบนไปจากเดิม วัตถุสิ่งของเงินทอง เริ่มเข้ามามีบทบาทในจิตใจคนมากขึ้น ทางด้านสังคมนั้นความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคมเปลี่ยนแปลงไป การติดต่อสัมพันธ์ของคนในสังคมมีลักษณะเป็นทางการมากขึ้น จากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวส่งผลให้สังคมไทยมีความสับสนวุ่นวาย ทุกคนต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อทำมาหาเลี้ยงชีพ ทำให้การเอาใจใส่ดูแล ความรัก ความห่วงใย ความเอื้ออาทรระหว่างบุคคลในสังคมและบุคคลในครอบครัวลดน้อยลงกลายเป็นสังคมที่ค่อนข้างเห็นแก่ตัว ลดความช่วยเหลือเกื้อกูล ผลกระทบที่ตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ คือ สภาพทางด้านจิตใจ ความโหดร้ายทารุณ อาชญากรรม การเสพติดมีเพิ่มขึ้นตามลำดับ ท่ามกลางความเจริญทางวัตถุได้แฝงเร้นแหล่งอบายมุขไว้ทุกรูปแบบ สถานะจริยธรรมในรูปแบบต่าง ๆ กลายเป็นสิ่งดึงดูดใจของผู้คน การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

และแพร่หลายเกินกว่าที่จะสามารถสร้างภูมิคุ้มกันให้แก่เยาวชนรุ่นใหม่ได้ทัน ซึ่งคอยช่วยให้นักเรียน นักศึกษาเดินทางและเกิดผลเสียขึ้นทำให้การพัฒนากำลังคนขาดประสิทธิภาพได้ (กรมวิชาการ, 2542 : 1)

ในการพัฒนาประเทศให้มีความมั่นคงเจริญก้าวหน้า มีเสถียรภาพเพียงโดย้อมขึ้นอยู่ที่คุณภาพของประชากร ซึ่งเป็นทรัพยากรบุคคลของประเทศ ถ้าหากประชาชนขาดคุณภาพ มีปัญหาด้านความประพฤติ คือศีลธรรมและจริยธรรมเสื่อมก็จะเป็นอุปสรรคต่อความเจริญก้าวหน้าสักัดกัน การพัฒนาใด ๆ ที่พึ่งมีขึ้น สภาพของสังคมไทยในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก เนื่องจากผลของการพัฒนาประเทศที่ผ่านมามุ่งเน้นการพัฒนาด้านวัตถุเป็นไปอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดความไม่สมดุลกันระหว่างการพัฒนาด้านวัตถุกับการพัฒนาจิตใจ จึงส่งผลให้พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในหลายลักษณะ เด็กและเยาวชนรุ่นใหม่ได้เปิดหน้าต่างทางโลกทัศน์ของตนสู่โลกกว้างทางความคิดและเสรีภาพ ซึ่งเป็นวัฒนธรรมแบบใหม่ โดยละทิ้งวัฒนธรรมดั้งเดิมของตน เส้นทางชีวิตมุ่งสู่การแข่งขัน คือความได้เปรียบทางความรู้และเทคนิควิธี ในขณะที่เดียวกันเด็กและเยาวชนไทยได้ประสบกับปัญหามากมาย มีพฤติกรรมและจิตใจที่เบี่ยงเบนไปจากภาวะที่ควรจะเป็น สภาพของเด็กและเยาวชนไทยที่มีความเก่งขึ้น กล้าคิด กล้าทำมากกว่าเด็กไทยในสมัยก่อนจริง แต่ทว่าความจริงที่ปรากฏนั้น เด็กและเยาวชนไทยมีทักษะการคิดในเชิงวิทยาศาสตร์มากกว่าทักษะการคิดในเชิงคุณธรรม ถึงแม้ในระดับมัธยมศึกษาจะมีวิชาพุทธศาสนาสอนในโรงเรียนก็ตาม แต่คงเน้นความรู้ทางวิชาการมากกว่าการปลูกฝังเชิงคุณธรรม เด็กไทยจึงมีลักษณะเก่งแต่วิชาการ แต่อ่อนคุณธรรมจริยธรรม (พระมหาบุญเพียร ปุญญวิริย, 2544 : 38)

การจัดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาเป็นการศึกษาที่มีความสำคัญ เพราะมีจุดมุ่งหมายที่จะพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความรู้ความสามารถเพื่อจะนำไปประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นพื้นฐานสำหรับการศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น การศึกษาระดับมัธยมศึกษาจึงนับเป็นหัวใจของระบบการศึกษาที่จะพัฒนาคนให้มีคุณภาพเป็นกำลังในการพัฒนาประเทศ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2535 : 11) และการจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และถือผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องเสริมให้ผู้เรียนสามารถตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพนอกจากนี้การจัดการสอนโดยผสมผสานสาระการเรียนรู้ต่างๆ อย่างได้สมดุลกันรวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงามและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2545 : 13-14) นักเรียนที่เข้าศึกษาในระดับมัธยมศึกษาจะมีอายุระหว่าง 12 – 18 ปี ซึ่งเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น วัยรุ่นเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างความเป็นเด็กกับผู้ใหญ่ เป็นวัยแห่งการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ในชีวิต นักเรียนในวัยนี้จะต้องมีการปรับตัวอย่างมากทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ วัยรุ่นจะ

มีการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ได้ง่ายและค่อนข้างรุนแรง ลักษณะความเป็นไปของเด็กวัยนี้ ด้านร่างกายเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว แต่สติปัญญาและความรอบคอบไม่ได้เจริญควบคู่กันไป จึงมีพฤติกรรมตามอย่างหรือในรูปแบบที่ตนเองยอมรับนับถือ ซึ่งเป็นวัยที่ยากลองทำในสิ่งที่ไม่เคยทำมาก่อน หากได้รับการชักจูงไปในทางเสื่อมเสีย ก็จะไปตามในทางนั้นได้ง่าย รวมทั้งความประพฤติที่ไม่พึงประสงค์ (พนัส หันนาคินทร์, 2528 : 97 – 105) การควบคุมความประพฤติและระเบียบวินัยของนักเรียนเป็นปัญหานักใจประการหนึ่งในสถาบันการศึกษา โรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีภารกิจที่จะต้องสร้างนักเรียนให้รู้จักรับผิดชอบต่อหน้าที่ในฐานะพลเมืองดี โรงเรียน โรงเรียนจึงจำเป็นต้องฝึกหัดและอบรมให้นักเรียนรู้จักรับผิดชอบต่อหน้าที่และวินัยนักเรียน เป็นเครื่องปลูกฝังการรู้จักควบคุมตนเองเพื่อเป็นอุปนิสัยติดตัวไปภายหน้า (พนัส หันนาคินทร์, 2528 : 249)

โรงเรียนเป็นสถาบันที่มีบทบาทสำคัญในการสร้างเสริมพฤติกรรมอันพึงประสงค์ของสังคมให้นักเรียน นอกจากภารกิจคือ การเรียนการสอนให้มีคุณภาพตามจุดหมายของหลักสูตรแล้วยังมีบทบาทหน้าที่ที่สำคัญในการดูแลป้องกันและควบคุมแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาสำคัญของนักเรียน การปลูกฝังแนวทางปฏิบัติให้นักเรียนมีการปรับตัวที่ดี จึงทำให้สามารถลดปัญหาพฤติกรรมด้านความประพฤติของนักเรียน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2535 : 6) กฎระเบียบต่างๆ และวินัยในโรงเรียนจึงถูกกำหนดขึ้น เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาบุคลิกภาพของนักเรียน เพื่อให้ประพฤติปฏิบัติตนอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นได้อย่างมีความสุข การส่งเสริมวินัยในตนเองให้นักเรียนถือว่าเป็นหน้าที่ของผู้บริหารสถานศึกษา ครู – อาจารย์ และผู้ที่เกี่ยวข้องทุกระดับ ควรต้องดำเนินการให้สอดคล้องกันอย่างจริงจัง เพื่อบังเกิดผลอย่างแท้จริง และเป็นการตอบสนองนโยบายของรัฐที่ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการส่งเสริมวินัยในตนเองของนักเรียนเป็นอย่างดี (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546 : 40 – 45) ในเรื่องการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนนี้ หากจะวิเคราะห์ถึงปัญหา ควรจะต้องพิจารณาถึงสาเหตุหรือมูลเหตุของปัญหาเสียก่อน เพราะถึงอย่างไรพฤติกรรมย่อมมีสาเหตุ เช่น ทางด้านร่างกาย ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านบุคลิกภาพ และแรงจูงใจอื่นๆ (จุไรรักษ์ แสงวัน, 2543 : 1 – 3) ซึ่งนานะรัตนโกเศศ (2533 : 103) กล่าวว่า ปัญหาที่เราเผชิญอยู่ทุกวันนี้ เพราะคนไทยไม่ค่อยมีระเบียบ แม้แต่นักเรียนก็ยังมีการทะเลาะวิวาท ทำร้ายร่างกายซึ่งกันและกัน ใช้ความรุนแรงเข้าตัดสินใจในการแก้ปัญหาปัจจุบันข่าวจากหน้าหนังสือพิมพ์ส่วนให้เด็กที่กระทำผิดจะเป็นเด็กที่มีอายุ 15 – 18 ปี การปกครองเด็กที่มีช่วงอายุระหว่างนี้ จะต้องมีการควบคุมดูแลอย่างรอบคอบ ต้องอาศัยความร่วมมือจากผู้บริหาร ครู อาจารย์ ผู้ปกครองและผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องทุกๆ ฝ่าย (พะยอม แก้วกำเนิด, 2530 : 10)

การทำผิดระเบียบวินัยของนักเรียนเกิดขึ้นได้ทุกโรงเรียน เนื่องจากโรงเรียนเป็นศูนย์รวมของนักเรียนจำนวนมาก ซึ่งนักเรียนแต่ละคนย่อมมีพื้นฐานทางครอบครัวแตกต่างกันปัจจุบันโรงเรียนก็มุ่งเน้นการแข่งขันทางวิชาการ ทำให้การอบรมในด้านคุณธรรม จริยธรรมอ่อนไปด้วยเหตุนี้ผู้ศึกษาค้นคว้าซึ่งเป็นผู้หนึ่งที่อยู่ในวงการศึกษาระดับมัธยมศึกษา และได้พบเห็นนักเรียนที่ประพฤติตนไม่เหมาะสม หรือมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนเพิ่มมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ที่เป็นข่าวทางหน้าหนังสือพิมพ์ วิทย์ และโทรทัศน์ เป็นต้น ส่วนใหญ่เด็กที่กระทำผิดจะเป็นเด็กที่มีอายุ 15 – 18 ปี เช่น การแต่งกายผิดระเบียบ การหนีเรียน การรวมกลุ่มตามร้านค้า การดื่มสุรา สูบบุหรี่ ก่อเหตุทะเลาะวิวาท และกรณีที่สร้างความหนักใจแก่สถาบันการศึกษาปัจจุบันก็คือ ปัญหาสารเสพติด และเพศสัมพันธ์ เหล่านี้ล้วนมีเอกสารหลักฐานต่างๆจากอาจารย์ฝ่ายปกครองและอาจารย์ประจำชั้น และพยานจากบุคคลต่างๆ เช่น บุคลากรในโรงเรียน นักเรียน และชุมชน การปกครองเด็กที่มีช่วงอายุระหว่างนี้ จะต้องมีการควบคุมดูแลอย่างรอบคอบ ต้องอาศัยความร่วมมือจากผู้บริหาร ครู อาจารย์ นักเรียน ผู้ปกครอง และผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องทุกๆ ฝ่าย (พะยอม แก้วกำเนิด, 2530 : 10) สภาพดังกล่าวส่งผลกระทบต่อนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนมรรณพาราม สังกัดเขตพื้นที่การศึกษากทม.เขต 3 ทำให้นักเรียนบางส่วนมีความประพฤติที่ไม่เรียบร้อย ประพฤติตนไม่เหมาะสมกับสภาพของนักเรียน และประพฤติดังกล่าวจะก่อให้เกิดปัญหาให้ผู้ปกครองและครู อาจารย์ ตามแก้ไขมาตลอด และยังสร้างปัญหาให้แก่สังคมอีกด้วย ผู้ศึกษาค้นคว้าในฐานะเป็นหัวหน้าระดับช่วงชั้นที่ 4 จึงมีความสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมรรณพาราม สังกัดเขตพื้นที่การศึกษากทม.เขต 3 เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอน และผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาหาแนวทางป้องกัน ควบคุม ดูแลความประพฤติของนักเรียน ให้อยู่ในกฎระเบียบของโรงเรียน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมรรณพาราม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม.เขต 3

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมรรณพาราม สังกัดเขตพื้นที่การศึกษากทม.เขต 3

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมหารณพาราม สังกัดเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานคร เขต 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 299 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ (Independent Variable)

1.1 เพศ ได้แก่ เพศชายและเพศหญิง

1.2 นักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4

1.3 อาชีพของบิดา ได้แก่ ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ พนักงานเอกชน ประกอบธุรกิจส่วนตัว เกษตรกร กรรมกร รับจ้าง และอาชีพอื่นๆ

1.4 อาชีพของมารดา ได้แก่ ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ พนักงานเอกชน ประกอบธุรกิจส่วนตัว เกษตรกร กรรมกร รับจ้าง และอาชีพอื่นๆ

1.5 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงคะแนนเฉลี่ย 3.00 ถึง 4.00 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง คะแนนเฉลี่ย 2.00 ถึง 2.99 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00

2. ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่

พฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมหารณพาราม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานคร เขต 3 มี 3 ด้าน

1. ด้านการเรียนและการมาโรงเรียน

2. ด้านการแต่งกาย

3. ด้านความประพฤติของนักเรียน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

การศึกษาวินัยเรื่อง ศึกษาพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมหารณพาราม สังกัดเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานคร เขต 3 ประโยชน์ของการวิจัย มีดังนี้

1. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอน และผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการศึกษา เพื่อเป็นแนวทางป้องกัน ควบคุม ดูแลความประพฤติของนักเรียน ให้อยู่ในกฎระเบียบของโรงเรียน

2. เป็นแนวทางแก่ผู้สนใจในการศึกษาค้นคว้า และทำการวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีในการจัดการป้องกัน ควบคุม ดูแลความประพฤติของนักเรียนให้อยู่ในกฎระเบียบวินัยของโรงเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

วินัย หมายถึง ระเบียบแบบแผน ข้อปฏิบัติและข้อบังคับที่กำหนดไว้เพื่อใช้เป็นหลักในการปฏิบัติ หากไม่ปฏิบัติตามอาจเกิดความเสียหายหรือความไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยเป็นเหตุให้ทำผิดและถูกลงโทษในที่สุด

วินัยของนักเรียน หมายถึง ระเบียบและข้อปฏิบัติอันเป็นเกณฑ์ของทางราชการที่กำหนดให้ใช้กับนักเรียน ทั้งที่ให้นักเรียนปฏิบัติตามและข้อห้ามปฏิบัติในด้านต่าง ๆ

การประพฤติดวินัยของนักเรียน หมายถึง การที่นักเรียนปฏิบัติตนไม่เหมาะสมหรือปฏิบัติตนขัดกับระเบียบข้อบังคับที่ทางราชการกำหนดให้ใช้กับนักเรียน

พฤติกรรมการทำผิดวินัยของโรงเรียน หมายถึง การที่นักเรียนเคยทำผิดกฎข้อบังคับของโรงเรียน เช่น เรื่องการเรียนและการมาโรงเรียน การแต่งกาย และความประพฤติของนักเรียน

กฎระเบียบโรงเรียน หมายถึง กฎเกณฑ์ ระเบียบ ข้อห้ามหรือข้อบังคับความประพฤติ นักเรียนของแต่ละโรงเรียน ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ

นักเรียน หมายถึง ผู้ที่กำลังเรียนอยู่ในช่วงชั้นที่ 4 ในโรงเรียนมรรณพาราม

กรอบแนวคิดในการทำวิจัย

กรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้ใช้กรอบแนวคิดของระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการแต่งกายและความประพฤติของนักเรียนและระเบียบโรงเรียนมรรณพารามประกอบด้วยกันมี 3 ด้าน คือด้านการเรียนและการมาโรงเรียน ด้านการแต่งกาย ด้านความประพฤติของนักเรียน โดยกำหนดกรอบแนวคิดจากเอกสารการวิจัย แนวคิดและหลักการเกี่ยวกับพฤติกรรม แนวคิดและหลักการเกี่ยวกับวินัย กฎระเบียบว่าด้วยการแต่งกายและความประพฤติ และกฎระเบียบทางวินัยของโรงเรียนมรรณพาราม แล้วนำไปเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามเพื่อทราบถึงพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมรรณพารามและนำผลการศึกษามาเป็นแนวทางเพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการศึกษา เพื่อเป็นแนวทางป้องกัน ควบคุม ดูแลความประพฤติของนักเรียน ให้อยู่ในกฎระเบียบของโรงเรียนและเป็นแนวทางแก่ผู้สนใจในการศึกษาค้นคว้า และทำการวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีในการจัดการป้องกัน ควบคุม ดูแลความประพฤติของนักเรียนให้อยู่ในกฎระเบียบวินัยของโรงเรียน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. แนวคิดและหลักการเกี่ยวกับพฤติกรรม
2. แนวคิดและหลักการเกี่ยวกับวินัย
3. กฎระเบียบว่าด้วยเรื่องการแต่งกายและความประพฤติ
4. โรงเรียนมหารณพาราม
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและหลักการเกี่ยวกับพฤติกรรม

ความหมายของพฤติกรรม

ความหมายของพฤติกรรมของมหาอุทัย คุณศรี ว่ามีผู้ให้ความหมายของพฤติกรรมไว้หลายอย่าง ดังนี้

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2526 : 2 – 3) ได้กล่าวไว้ว่าพฤติกรรม หมายถึง สิ่งที่บุคคลกระทำ แสดงออก ตอบสนอง หรือได้โต้ตอบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่สามารถสังเกตเห็นได้ ได้ยินได้ฟัง อีกทั้งวัดได้ตรงกัน ด้วยเครื่องมือที่เป็นวัตถุวิสัย ไม่ว่าจะเป็นการแสดงออก การตอบสนองนั้นจะเกิดขึ้นภายในหรือภายนอกร่างกายก็ตาม เช่น การร้องไห้ การกิน การนอน การวิ่ง การอ่านหนังสือ

เพชรสุดา เพชรใส (2542 : 20 ; อ้างอิงมาจาก สงวน สุทธิเลิศอรุณ, 2532 : 46) ซึ่งได้ให้ความหมายของพฤติกรรมไว้ว่า พฤติกรรม หมายถึง การกระทำหรือพฤติกรรมที่แสดงออกของสิ่งมีชีวิตทั้งที่สังเกตง่ายและสังเกตยาก ได้แก่ กายกรรม เช่น การเคลื่อนไหวร่างกาย วาจกรรม เช่น การพูด และมโนกรรม เช่น การคิด

โดยสรุป พฤติกรรม หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกของบุคคลต่อสถานการณ์ใดจะมีสิ่งกระตุ้นหรือไม่มีสิ่งกระตุ้นก็ตาม แม้การกระทำหรือการแสดงออกนั้น ผู้แสดงจะรู้สึกหรือไม่รู้สึกตัว โดยที่บุคคลอื่นอาจสามารถสังเกตเห็นได้หรือไม่ก็ตาม แต่การกระทำหรือการแสดงนั้นสามารถใช้เครื่องมือวัดได้

ประเภทของพฤติกรรม นักวิชาการได้แบ่งประเภทของพฤติกรรมไว้หลายประเภท แต่ที่มีความสอดคล้องกัน ได้แก่ ประเทือง ภูมิภัทราคม (2540 :16– 17) และเพชรสุดา เพชรใส (2542 : 20 – 21) ซึ่งได้แบ่งพฤติกรรมของคนออกเป็น 2 ประเภท คือ

พฤติกรรมภายนอก หมายถึง การกระทำ การแสดงออกหรือการตอบสนองที่สามารถสังเกตได้หรือไม่ได้ ที่สังเกตได้จะวัดได้ด้วยเครื่องมือ ดังนั้นพฤติกรรมภายนอก จึงแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ พฤติกรรมแบบโมลาร์ เป็นการกระทำที่สามารถสังเกตได้ด้วยตาเปล่า เช่น การเคลื่อนไหว การเดิน การยืน การหัวเราะ เป็นต้น พฤติกรรมที่คนเราแสดงออกต่อกันล้วนเป็นพฤติกรรมแบบโมลาร์ทั้งสิ้น และพฤติกรรมแบบโมเลกุล เป็นการกระทำของหน่วยย่อยที่อาศัยเครื่องมือช่วยในการสังเกต เช่น การเต้นของหัวใจ ความดันโลหิต คลื่นสมอง เป็นต้น

พฤติกรรมภายใน หมายถึง พฤติกรรมที่ไม่สามารถสังเกตหรือวัดได้โดยตรง เช่น ความเข้าใจ การรับรู้ การคิด ความรู้สึก พฤติกรรมภายในเป็นพฤติกรรมที่ไม่สามารถสังเกตเห็นได้ด้วยประสาทสัมผัส

การเกิดพฤติกรรม เพชรสุตา เพชรโล (2542 : 20 ; อ้างอิงมาจาก สงวน สุทธิเลิศอรุณ, 2532 : 46) ผู้นำกลุ่มพฤติกรรมนิยม ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมว่า "พฤติกรรมทุกอย่างย่อมมีสาเหตุและพฤติกรรมของบุคคลเกิดจากการที่อินทรีย์หรือร่างกายถูกเร้าโดยสิ่งเร้าและมีการตอบสนองเกิดขึ้น"

ความหมายของวัยรุ่น

ความหมายของวัยรุ่น ประสาท อิศรปริดา (2519 : 3) กล่าวว่าคำว่า "วัยรุ่น" ตรงกับคำว่า "Adolescence" ในภาษาอังกฤษ ซึ่งมีรากศัพท์มาจากคำว่า "Adolescere" ในภาษาลาตินตามความหมายในรากศัพท์นั้น วัยรุ่น หมายถึง "ความเจริญวัย" หรือ "การเจริญที่เข้าสู่วุฒิภาวะ"

สุชา จันทรเฒ และสุรางค์ จันทรเฒ (2522 : 2 – 3) กล่าวได้ว่า "เด็กและเยาวชน" ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 ได้บัญญัติไว้ว่า "เยาวชน" หมายถึง บุคคลอายุ 14 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ แต่มิได้หมายความว่ารวมถึงบุคคลบรรลุนิติภาวะด้านการสมรส

พรพิมล เจียมนาครินทร์ (2539 :11) ให้ความหมายไว้ว่า วัยรุ่น (Adolescence) หมายถึง วัยที่เชื่อมระหว่างวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่ อันเป็นระยะที่จะต้องปรับพฤติกรรมวัยเด็กไปสู่พฤติกรรมแบบผู้ใหญ่ที่สังคมนั้นยอมรับ เด็กวัยรุ่นจึงมิใช่เป็นเพียงแค่เพียงการเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย แต่หมายถึง การเจริญเติบโตทางสังคมซึ่งอยู่ในกรอบของวัฒนธรรมของแต่ละที่ (Dusek, 1987 : 4 – 5) วัยรุ่น หรือ (Adolescence) มาจากคำกริยาภาษาลาตินว่า "adolescence" หมายถึง การก้าวไปสู่วุฒิภาวะ (in grow into maturity) การที่เด็กจะบรรลุถึงขั้นการมีวุฒิภาวะนั้น จำเป็นต้องมีการพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ไปพร้อม ๆ กัน

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2529 : 381) ได้กล่าวว่า วัยรุ่นคือ ระยะของการเปลี่ยนแปลง ซึ่งอธิบายว่าเป็นการเริ่มต้นของการเข้าสู่วัยรุ่นหนุ่มสาวอันเป็นระยะที่จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงในความเป็นตัวของตัวเด็ก

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า วัยรุ่น หมายถึง วัยที่กลุ่มอายุตั้งแต่ 14 – 18 ปี เป็นวัยที่เชื่อมระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ ซึ่งบุคคลที่ย่างเข้าสู่วัยรุ่นจะมีพัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญา เพื่อที่จะก้าวเข้าสู่สุตมภาวะอย่างสมบูรณ์

ปัญหาของวัยรุ่น

ปัญหาของวัยรุ่น มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2529 : 420) ได้กล่าวถึงลักษณะของปัญหาวัยรุ่นไว้ดังนี้

1. ปัญหาที่เกิดจากตัววัยรุ่น ได้แก่ ปัญหาเกิดจากการเปลี่ยนแปลงในช่วงของเป็นวัยรุ่น เป็นต้นว่า การเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย จิตใจ สังคม เซาว์ปัญญา อารมณ์และทางเพศ
2. ปัญหาที่เกิดจากสังคมของวัยรุ่นว่า มีปัญหาซึ่งอาจจะมาจากการเปลี่ยนแปลงในตัววัยรุ่น ปฏิกริยาที่วัยรุ่นมีการเปลี่ยนแปลงนั้นหรือความเวิ้งว้างเพื่อจะให้ได้มาซึ่งความต้องการของวัยรุ่นนั้น เช่น พ่อแม่ หรือผู้ใหญ่ไม่เข้าใจและมองดูว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นปัญหา
3. ปัญหาที่เกิดจากปฏิกริยาต่อต้านของวัยรุ่นที่มีต่อสังคม วัยรุ่นจะเกิดปฏิกริยาต่อต้านเมื่อเขาคิดว่าผู้ใหญ่หรือสังคมไม่เข้าใจเขาสิ่งที่เขากระทำหรือแสดงออกมานั้นจึงเป็นลักษณะต่อต้านกฎเกณฑ์หรือผู้ใหญ่เหล่านั้นหรือไม่ ก็กระทำลงไปเพื่อเป็นการประชดตัวเอง

จตุพร เพ็งชัย (2534 : 136 – 142) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในวัยเด็กและวัยรุ่นไว้ดังนี้

1. พฤติกรรมก้าวร้าว เช่น การทะเลาะวิวาท ชัดแย้งกับเพื่อน ทบตี เตะตอย ทำทนาย ทำลายข้าวของของคนอื่นและของตนเอง พุดจาไม่สุภาพ อวดดี นิสยหายาบคาย
2. พฤติกรรมพุดปด เด็กที่มีพฤติกรรมเช่นนี้มักจะแสดงว่าตนเป็นผู้บริสุทธิ์ไม่รู้เรื่องในเหตุการณ์ยุ่งยากที่เกิดขึ้นกับการพุดปดของเขา เด็กพวกนี้จะไม่ยอมรับผิดชอบจนกว่าจะอับจนปัญญาที่จะแก้ตัวต่อไป
3. พฤติกรรมเลินเล่อสะเพร่าเด็กพวกนี้จะทำงานไม่เรียบร้อยขาดสมาธิทำข้าวของแตกหักวางของระเกะระกะ หลงลืมบ่อย ๆ จนทำให้เกิดความเสียหาย
4. พฤติกรรมหนีโรงเรียน หมายถึง การที่เด็กไปโรงเรียนแล้วไม่ยอมเข้าห้องเรียนหลบไปอยู่ที่ต่าง ๆ ในโรงเรียนหรือไม่ไปโรงเรียนไปสถานเริงรมย์หรือไปจับกลุ่มกับเด็กอื่น ๆ นอกโรงเรียนอยู่บ้านเพื่อน

5. พฤติกรรมชอบขโมยของไม่ซื่อสัตย์ เด็กพวกนี้มีนิสัยชอบหยิบฉวยของคนอื่นมาเป็นของตนทั้ง ๆ ที่ของที่ขโมยบางอย่างตนมีอยู่แล้ว แต่เพราะเกิดความต้องการทันทีจึงหยิบฉวยของคนอื่น ความต้องการของตน เมื่อถูกจับได้ก็จะพูดปิดไม่ยอมรับหรือบางทีพบว่า มีนิสัยไม่ซื่อสัตย์ ถ้ามีการสอบสวนก็มีการลอกตำรา

6. พฤติกรรมอันธพาล เช่น รุกรานคนอื่น ทำร้ายคนอื่น เสพเมถุน เล่นการพนัน ใช้จ่ายจาหยาบคายเป็นพฤติกรรมที่เป็นภัยต่อสังคมและตนเอง

7. พฤติกรรมที่เกิดจากปมด้อย หมายถึง มีพฤติกรรมแปลก ๆ อันเกิดจากปมด้อยของตนเอง เช่น ร่างกายแคระแกร็นหรือใหญ่โตเป็นยักษ์

8. พฤติกรรมมีแนวโน้มรักร่วมเพศหมายถึงพฤติกรรมของเด็กที่ไม่สนใจเพศตรงข้ามหรือมีความประพฤติดังกล่าวเป็นเพศตรงข้ามกับเพศจริง

อิทธิพลของกลุ่มวัยรุ่น ประสาท อิศวรปริดา (2519 : 93) กล่าวว่า การรวมกลุ่มที่ไม่เป็นพิธีการประเภทหนึ่งในวัยรุ่นคือการรวมกลุ่ม กลุ่มลักษณะนี้จะมีสมาชิกมากกว่ากลุ่มเพื่อนสนิท แต่ไม่เกิน 9 คน เป็นการรวมกลุ่มจัดกิจกรรมอย่างไม่มีการระเบียบวิธี สมาชิกที่มารวมกันก็มีรสนิยมที่ตรงกัน เขาจะคล้อยตามกันทางความคิดและการกระทำมีความสนิทสนมหรือมีผลประโยชน์บางอย่างร่วมกัน

นอกจากนี้ วัยรุ่นพยายามที่จะหาเพื่อนที่อยู่ในรุ่นราวคราวเดียวกัน กลุ่มของวัยรุ่นนี้จะมีอิทธิพลอย่างมากต่อพฤติกรรมการแต่งกาย กริยา ท่าทาง มีการพยายาม เลียนแบบกันเพื่อให้เกิดสัญลักษณ์ประจำกลุ่มขึ้น แม้ว่าการกระทำบางอย่างที่ตนทำเพื่อความโก้เก๋และเพื่อให้เกิดจุดเด่นขึ้นนั้นจะขัดต่อสายตาผู้ใหญ่ก็ตาม (สุชา จันทรเอน, 2542 : 153)

การที่วัยรุ่นได้รับการยกย่องและการยอมรับนับถือจากกลุ่ม ไม่เพียงแต่จะมีอิทธิพลต่อการสร้างความรู้สึกนึกคิดต่อตนเองเท่านั้น แต่ยังมีอิทธิพลอย่างยิ่งในการปรุงแต่งพฤติกรรมและลักษณะทางบุคลิกภาพทางสังคมอีกด้วย เนื่องจากความปรารถนาที่จะเป็นที่ยอมรับนับถือทางเพื่อนนี้ วัยรุ่นจะพยายามปรับปรุงความคิดและพฤติกรรมให้สอดคล้องกับมาตรฐานของกลุ่มที่ตนปรารถนาจะเข้าร่วมด้วย และถ้าเขาได้รับการปฏิเสธจากเพื่อน เขาจะเสียใจมากจนสามารถทำอันตรายตัวเองได้ เพราะเด็กวัยนี้จะอารมณ์รุนแรงเกินกว่าที่ผู้ใหญ่จะเข้าใจ

โดยสรุป วัยรุ่นเป็นวัยที่ต้องการเพื่อนเป็นอย่างมากและในการคบเพื่อนนั้นก็ต้องการการยอมรับจากเพื่อน ต้องการให้เพื่อนชื่นชมและชอบพอ วัยรุ่นจะอ่อนไหวกับการถูกวิพากษ์วิจารณ์หรือการกล่าวหาตึงถึงในทางลบ ดังนั้นวัยรุ่นจึงมักปรับตัวให้คล้อยตามเพื่อนซึ่งถ้าวัยรุ่นคล้อยตามในการกระทำในพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา ก็จะไม่เกิดประโยชน์และก่อให้เกิดผลทางลบ เช่น การ

เที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น เมื่อเที่ยวแล้วเกิดความชอบ สนุก ทำให้เกิดผลในการเที่ยว ครั้งต่อมา และเที่ยวเป็นประจำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ารวมกลุ่มกับเพื่อนที่ชอบเที่ยว

อิทธิพลของสื่อมวลชนกับวัยรุ่น สังคมปัจจุบันเป็นยุคแห่งความเจริญด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ สื่อมวลชนทุกประเภท เข้ามามีบทบาทกับคนในสังคมมากขึ้นและมีความสำคัญต่อการปลูกฝังคุณลักษณะทางจิตใจ เจตคติ ค่านิยมต่าง ๆ วิถีชีวิตของวัยรุ่นยุคใหม่ ต้องการข่าวสารสารสนเทศและตื่นตัวกับข่าวสารต่าง ๆ ที่ทันสมัยและประกอบการตัดสินใจในการเลือกปฏิบัติเป็นอย่างมาก

พรพิมล เจียมนาครินทร์ (2539 : 21 - 211) กล่าวว่า ปัจจุบันเครือข่ายของสื่อมวลชนได้เจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็วและขยายขอบเขตไปทั่วประเทศให้ความรู้ความเจริญก้าวหน้าและข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ แพร่ไปทุกหนทุกแห่ง สื่อมวลชนมีหน้าที่สำคัญคือ การให้ข่าวสารแก่ประชาชนที่รับฟัง รับชมและผู้อ่าน เพื่อให้ข่าวสารความบันเทิง ความรู้ที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้และยังสามารถถ่ายทอดวัฒนธรรม ความคิด เจตคติแก่ประชาชน ดังนั้น ข่าวสารที่ส่งมาจากสื่อมวลชนจึงควรได้รับการตรวจสอบอย่างระมัดระวังและเป็นไปในทิศทางที่ถูกต้อง ในปัจจุบันได้มีผู้ใช้สื่อมวลชนเพื่อหาผลประโยชน์จากกลุ่มวัยรุ่นอย่างเสรี การแข่งขันชิงผลประโยชน์ทำให้เกิดการละเลยเอาใจใส่ว่าผลเสียจะตกอยู่ที่ใคร วัยรุ่นเป็นวัยที่เสาะแสวงหาสิ่งที่น่าสนใจ จากการศึกษาวิจัยหลายๆ หน่วยงานพบว่า การแพร่ภาพออกอากาศของวิทยุ โทรทัศน์ ในทุกวันนี้เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้วัยรุ่นสร้างพฤติกรรมไม่ดี ไม่มีคุณภาพของชีวิตแต่มีความมั่งคั่งและเพ้อฝัน สื่อมวลชนทุกประเภทไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ ภาพยนตร์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ จึงมีอิทธิพลมา จากการสำรวจในประเทศสหรัฐอเมริกาพบว่า เด็กอายุ 6 - 11 ปี ใช้เวลาในการดูโทรทัศน์ประมาณ 25.2 ชั่วโมง/สัปดาห์ นับเป็นการใช้เวลาไปกับโทรทัศน์มากกว่าการเรียนหนังสือที่โรงเรียนและในประเทศไทยพบว่าเยาวชนไทย อายุ 10 - 15 ปี ใช้เวลาดูโทรทัศน์โดยเฉลี่ย 25 ชั่วโมง/สัปดาห์ ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับปานกลางและค่อนข้างสูงเมื่อเทียบกับต่างประเทศ ปัจจุบันมีนักวิชาการไทยพยายามที่จะใช้สื่อมวลชนเพื่อปลูกฝังจริยธรรมและค่านิยมที่ดีให้แก่เด็กหลายรูปแบบ

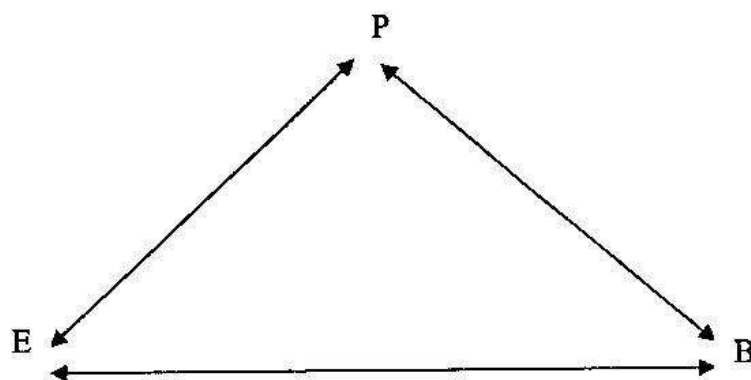
สื่อมวลชนมีหน้าที่ในการนำเสนอข้อมูลข่าวสาร ตลอดจนสาระความรู้และความบันเทิงหลากหลายรูปแบบ ซึ่งในยุคปัจจุบันถือว่าเป็นยุคของข้อมูลข่าวสารสื่อมวลชนจึงมีอิทธิพลและบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อการสร้างค่านิยมและพฤติกรรมที่ดีให้กับวัยรุ่น แต่ในสภาพปัจจุบัน สื่อมวลชนบางส่วนยังนำเสนอข่าวสาร ตลอดจนสาระบันเทิงที่มีลักษณะสร้างสรรค์น้อยและส่งผลต่อการสร้างพฤติกรรมและลักษณะนิสัยที่ไม่เหมาะสมของผู้บริโภคสื่อ โดยเฉพาะกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่มีธรรมชาติไวต่อการรับรู้และยังขาดการพัฒนาความสามารถในการกลั่นกรองและการสรรหาข้อมูลข่าวสารมีสื่อมวลชนทั้งที่เป็นสิ่งพิมพ์และรายการวิทยุกระจายเสียงและเลือกสรรจำนวนไม่น้อยที่มี

การเสนอข้อมูลข่าวสารและสาระบันเชิงที่แสดงออกถึงความก้าวร้าวรุนแรงการแก้ปัญหาด้วยการใช้อารมณ์การเล่ห์สารเล่ห์ยัติด ความงมงายในเรื่องไสยศาสตร์ อิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ นิยมยกย่องคนมีอิทธิพลมียศ มีตำแหน่งและค่านิยม ด้านวัตถุที่สะท้อนให้เห็นความฟุ้งเฟ้อ รวมทั้งค่านิยมในการบริโภคสิ่งที่ไม่มีความค่าต่อร่างกายและค่านิยมในการยอมรับศิลปวัฒนธรรมของชาวตะวันตกมากกว่าศิลปวัฒนธรรมไทย (คณะกรรมการพัฒนาการศึกษาอบรมและดูแลเด็กวัยรุ่น, 2535: 49 -50)

จากข้อมูลดังกล่าว จะเห็นได้ว่ากระแสความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีสื่อมวลชนเข้ามามีบทบาทต่อพฤติกรรมของกลุ่มวัยรุ่นเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ภาพยนตร์วิทยุวิดีโอเทป และหนังสือประเภทต่าง ๆ โดยมีสื่อมวลชนเหล่านี้ มีบางส่วนที่นำเสนอสาระบันเชิงในเชิงไม่สร้างสรรค์ สร้างค่านิยมที่ผิด ๆ ให้กับวัยรุ่นไทยและขัดต่อขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงามของไทย ไม่ว่าจะเป็น การใช้จ่ายอย่างฟุ้งเฟ้อ การมีเพศสัมพันธ์อย่างเสรีหรือการใช้กำลังรุนแรงในการแก้ปัญหา ซึ่งวัยรุ่นพร้อมที่จะรับสื่อมวลชนนี้ได้ โดยขาดการกลั่นกรองที่ดี เนื่องจากวัยรุ่นมักชื่นชมความแปลกใหม่ของการนำเสนอ

ทฤษฎีทางจิตวิทยา (Psychological Theory)

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (แบบดรูรา) มหาอุทัย คุณศรี อ้างมาจาก พัฒนานุสรณ์ สถาพรวงศ์ (2544 : 60 - 77) ตามแนวคิดพื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมของแบบดรูรานั้น มีความเชื่อพื้นฐานว่าพฤติกรรมของอินทรีย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพฤติกรรมของคนไม่ได้เกิดขึ้นและเปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากปัจจัยทางสภาพแวดล้อมแต่เพียงอย่างเดียว หากแต่จะต้องมีปัจจัยส่วนบุคคล เช่น (ปัญญา ชีวภาพและสิ่งภายในอื่น ๆ) ร่วมด้วยและการร่วมของปัจจัยส่วนบุคคลนั้นจะต้องร่วมกันในลักษณะที่กำหนดซึ่งกันและกัน (Reciprocal Determinism) กับปัจจัยทางด้านพฤติกรรมและสภาพแวดล้อม ภาพต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 1 การแสดงการกำหนดซึ่งกันและกันของปัจจัยทางพฤติกรรม
ที่มา : ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (แบบดรูรา)

(B) สภาพแวดล้อม (E) และส่วนบุคคล (P) ซึ่งได้แก่ ปัญญา ชีวภาพและสิ่งภายในอื่น ๆ ที่มีผลต่อการเรียนรู้และการกระทำ การที่ปัจจัยทั้ง 3 ทำหน้าที่กำหนดซึ่งกันและกัน ไม่ได้หมายความว่าทั้งสามปัจจัยนั้นจะมีอิทธิพลในการกำหนดซึ่งกันและกันอย่างเท่าเทียมกัน บางปัจจัยอาจมีอิทธิพลมากกว่าบางปัจจัยและอิทธิพลของปัจจัยทั้ง 3 นั้น ไม่ได้เกิดขึ้นพร้อม ๆ กัน หากต้องอาศัยเวลาในการที่ปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งจะมีผลต่อการกำหนดปัจจัยอื่น ๆ

นอกจากจะเสนอปัจจัยทั้ง 3 ที่กำหนดซึ่งกันและกันแล้ว แบนดูรา ยังได้ขยายแนวคิดของการเสริมแรงออกไปอีกโดยที่เขา กล่าวว่า การเสริมแรงมิได้ทำหน้าที่เพียงแต่ทำให้พฤติกรรมเพิ่มขึ้นเท่านั้น หากแต่อาจมีหน้าที่อื่น ๆ ซึ่งบอกว่าการเสริมแรงนั้นทำหน้าที่ 3 ประการด้วยกันคือ

1. ทำหน้าที่เป็นข้อมูลให้บุคคลว่าควรจะทำพฤติกรรมอะไร ในสถานการณ์ใดในอนาคต เพราะการเสริมแรงด้วยตัวเองของมันเอง จะไม่ทำให้พฤติกรรมของบุคคลเพิ่มขึ้น แม้ว่าบุคคลนั้นจะเคยได้รับการเสริมแรงมาก่อนแล้วก็ตาม ถ้าเขามีความเชื่อจากข้อมูลอื่น ๆ ว่าการแสดงพฤติกรรมในลักษณะเดียวกันนั้นจะไม่ได้ได้รับการเสริมแรงในอนาคต

2. ทำหน้าที่เป็นสิ่งจูงใจ เนื่องจากประสบการณ์ในอดีตทำให้บุคคลเกิดความคาดหวังว่าการกระทำบางอย่างทำให้ได้รับการเสริมแรง การที่บุคคลหวังถึงผลกรรมจะเกิดขึ้นในอนาคตนี้ก็จะกลายเป็นแรงจูงใจต่อพฤติกรรมที่จะกระทำให้บุคคลเพิ่มโอกาสที่จะแสดงพฤติกรรมดังกล่าวนั้นในเวลาต่อ ๆ มา

3. ทำหน้าที่เป็นตัวเสริมแรง นั่นคือเพิ่มความถี่พฤติกรรมแต่ทว่าการเพิ่มความถี่ของพฤติกรรมได้ดั้น บุคคลจะต้องตระหนักถึงการได้รับการเสริมแรงนั้นด้วยการเสริมแรงอาจจะมีประสิทธิภาพในการกำกับพฤติกรรมของบุคคลที่เรียนรู้มาแล้ว แต่การเสริมแรงอาจจะมีประสิทธิภาพในการทำให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ และเป็นการยากที่บุคคลจะเกิดการเรียนรู้ในธรรมชาติได้โดยไม่ได้เห็นผู้อื่นแสดงพฤติกรรมมาก่อน ด้วยเหตุนี้ แบนดูราจึงมีความเชื่อว่ามนุษย์ทุกคนส่วนใหญ่จำเป็นต้องผ่านการเรียนรู้โดยการสังเกตพฤติกรรมจากผู้อื่นมาแทบทั้งสิ้น

จากแนวคิดพื้นฐานดังกล่าว ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมปัญญาของ แบนดูรา จึงมีความเชื่อว่าคนเราส่วนใหญ่จำเป็นต้องผ่านการเรียนรู้โดยการสังเกตพฤติกรรมจากผู้อื่น แบนดูราได้เสนอความคิดว่าการเรียนรู้โดยการสังเกตจากผู้อื่นนั้น เกิดขึ้นได้อย่างไร

1. แนวคิดของการเรียนรู้โดยการสังเกต
2. แนวคิดของการกำกับตนเอง
3. แนวคิดของความสามารถของตนเอง

การเรียนรู้โดยการสังเกต (Observational Learning) แบนดูรา มีความเชื่อว่าการเรียนรู้ส่วนใหญ่ของคนเรานั้นเกิดจากการสังเกตจากตัวแบบซึ่งจะแตกต่าง จากการเรียนรู้จาก

ประสบการณ์ตรงที่อาศัยการลองผิดลองถูก เพราะนอกจากสูญเสียเวลาแล้ว ยังอาจมีอันตรายได้ในบางพฤติกรรมในการเรียนรู้โดยการผ่านตัวแบบนี้ตัวแบบเพียงตัวเดียวสามารถที่จะถ่ายทอดทั้งความคิดและการแสดงออกให้พร้อม ๆ กันและเนื่องจากคนเรานั้นใช้ชีวิตในแต่ละวันในสภาพแวดล้อมที่แคบ ๆ ดังนั้นการรับรู้เกี่ยวกับสภาพการณ์ต่าง ๆ ของสังคมจึงผ่านมาจากประสบการณ์ของผู้อื่น โดยการได้ยินและได้เห็นโดยไม่มีประสบการณ์ตรงมาเกี่ยวข้อง คนส่วนมากรับรู้เรื่องราวต่างๆ ของสังคมโดยผ่านทางสื่อแทบทั้งสิ้น

ตัวแบบนี้แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท. ด้วยกันคือ

1. ตัวแบบที่เป็นบุคคลจริง ๆ (Live Model) ตัวแบบที่บุคคลได้มีโอกาสสังเกตและปฏิสัมพันธ์โดยตรง

2. ตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ (Symbolic Model) เป็นตัวแบบที่เสนอผ่านสื่อต่างๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ การตูน หรือหนังสือนวนิยาย เป็นต้น

การเรียนรู้โดยการสังเกตตัวแบบนี้ แบนดูรา ได้กล่าวว่าประกอบด้วย 4 กระบวนการดังต่อไปนี้

1. กระบวนการตั้งใจ บุคคลไม่สามารถเรียนรู้ได้จากการสังเกตถ้าเขาไม่มีความตั้งใจและรับรู้ได้อย่างแม่นยำ ถึงพฤติกรรมที่ตัวแบบแสดงออกกระบวนการตั้งใจแบ่งออกได้เป็น 2 องค์ประกอบด้วยกัน ได้แก่ องค์ประกอบของตัวแบบเอง พบว่าตัวแบบที่ทำให้บุคคลมีความตั้งใจจะสังเกตนั้นต้องเป็นตัวแบบที่มีลักษณะเด่นชัดเป็นต้น แบบที่ทำให้ผู้สังเกตเกิดความพึงพอใจ พฤติกรรมที่แสดงออกไม่สลับซับซ้อนมากนัก จิตใจรวมทั้งพฤติกรรมของตัวแบบที่แสดงออกนั้นควรมีคุณค่าในการใช้ประโยชน์อีกด้วย นอกจากองค์ประกอบของตัวแบบแล้ว ยังมีองค์ประกอบของผู้สังเกตอีกด้วย ซึ่งได้แก่ความสามารถในการรับรู้ ซึ่งรวมทั้งการเห็น การได้ยิน การรับรู้รส กลิ่นและสัมผัส จุดของการรับรู้ความสามารถทางปัญญาระดับความตื่นตัว และความชอบที่เคยเรียนรู้มาก่อนแล้ว

2. กระบวนการเก็บจำ บุคคลจะไม่ได้รับอิทธิพลจากตัวแบบมากนัก ถ้าเขาไม่สามารถจะจดจำได้ถึงลักษณะของตัวแบบ เพราะว่าบุคคลจะต้องแปลงข้อมูลจากตัวแบบเป็นรูปแบบของสัญลักษณ์ และจัดโครงสร้างเพื่อให้จำได้ง่ายขึ้น ซึ่งแน่นอนปัจจัยที่จะส่งผลต่อกระบวนการเก็บจำคือการเก็บรหัสเป็นสัญลักษณ์ เพื่อให้ง่ายต่อการจำและการจัดระบบโครงสร้างทางปัญญา การชักข้อมลักษณะของตัวแบบที่สังเกตในความคิดของตนเองและชักข้อมด้วยการกระทำ นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับความสามารถทางปัญญา และโครงสร้างทางปัญญาของผู้สังเกตอีกด้วย

3. กระบวนการกระทำ เป็นกระบวนการที่ผู้สังเกตแปลงสัญลักษณ์ที่เก็บจำไว้้นั้นมาเป็นกระบวนการกระทำ ซึ่งกระทำได้ดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับสิ่งที่ยึดอยู่กับสิ่งที่จำได้ในการสังเกตการณ์ การกระทำ

ของตน การได้ข้อมูลย้อนกลับจากกระทำของตน และการเทียบเคียงการกระทำจากภาพที่จำได้ นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับลักษณะของผู้สังเกตอีกด้วย ซึ่งได้แก่ ความสามารถทางกาย และทักษะในพฤติกรรมย่อย ๆ ต่าง ๆ ที่จะทำให้สามารถแสดงพฤติกรรมได้ตามตัวแบบ

4. กระบวนการจูงใจ การที่บุคคลเกิดจากการเรียนรู้แล้วจะแสดงพฤติกรรมหรือไม่นั้น ย่อมขึ้นอยู่กับกระบวนการจูงใจ กระบวนการจูงใจย่อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบของสิ่งล่อใจจากภายนอก สิ่งนั้นจะต้องกระตุ้นการรับรู้ เป็นสิ่งที่จับต้องได้เป็นที่ยอมรับของสังคมและพฤติกรรมที่กระทำตัวแบบนั้นสามารถที่จะควบคุมเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับสิ่งล่อใจที่เห็นผู้อื่นได้รับ ตลอดจนสิ่งล่อใจตนเอง ความลำเอียงจากการเปรียบเทียบทางสังคมและมาตรฐานภายในของตนเอง

สรุป ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมของแบนดูรา แตกต่างจากทฤษฎีการเรียนรู้แบบอื่นทฤษฎีการเรียนรู้ ส่วนใหญ่จะพิจารณาการเรียนรู้จากการสามารถเปลี่ยนพฤติกรรมไปอย่างถาวร ซึ่งแบนดูราเรียกว่าเป็นการเปลี่ยนในระดับการปฏิบัติการ แต่การเรียนรู้ของแบนดูรานั้น แบนดูราเห็นว่าการที่บุคคลรับความรู้ไปเก็บไว้ในกระบวนการปัญญา ซึ่งอาจเกิดพร้อมเปลี่ยนพฤติกรรมเมื่อต้องเปลี่ยน และอาจจะยังไม่เปลี่ยนในตอนนั้นก็ตามถือว่าเกิดการเรียนรู้แล้ว แบนดูราเชื่อว่าปัจจัยทางพฤติกรรม สภาพแวดล้อม และตัวบุคคล มีอิทธิพลซึ่งกันและกัน การเรียนรู้บุคคลสามารถเรียนรู้ได้จากการสังเกตผู้อื่น การทำพฤติกรรมและได้รับผลของการกระทำเป็นอย่างใด ถ้าได้ผลดีก็อยากจะทำตาม แต่ถ้าได้ผลไม่ได้ก็ไม่อยากทำตามปัจจัยที่ทำให้คนเกิดจากการเรียนรู้จากตัวแบบประกอบด้วย กระบวนการตั้งใจ กระบวนการเก็บจำ กระบวนการกระทำและกระบวนการจูงใจ นอกจากนั้นการกำกับตัวเองยังมีผลทำให้คนกระทำพฤติกรรมได้ แบนดูราพยายามอธิบายว่าการกำกับตนเองนั้นประกอบด้วยกระบวนการที่สำคัญ คือ กระบวนการสังเกตตนเอง กระบวนการตัดสินใจ และการแสดงปฏิกิริยาต่อตนเอง ตัวแปรทางปัญญาตัวสุดท้ายที่มีผลต่อการกระทำของบุคคล คือการรับรู้ความสามารถของตนเอง ถ้าบุคคลมีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงจะทำให้เขาทำพฤติกรรมที่พึงประสงค์อย่างสม่ำเสมอ การพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเอง พัฒนาจาก ประสบการณ์ที่ประสบความสำเร็จการใช้ตัวแบบการใช้คำพูดชักจูงและการกระตุ้นอารมณ์ ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมของแบนดูราเป็นทฤษฎีที่อธิบายการเรียนรู้ได้สมบูรณ์และครอบคลุมที่สุด ในการพฤติกรรมบำบัด และการปรับพฤติกรรมนิยมนำทฤษฎีนี้มาประยุกต์ใช้ในการแก้ปัญหาพฤติกรรมทางสังคม เช่น พฤติกรรมจริยธรรม เป็นต้น

หลักทฤษฎีของ فروยด์

ซูซา จันท์ธรม (2533 : 15) กล่าวว่า ซิกมันด์ فروยด์ (Sigmund Freud) นักจิตวิเคราะห์ เชื่อว่าบุคคลที่ประพฤติดี คือผู้ที่ประพฤติตนไปตามสันดานดิบ ขาดการควบคุม ขาดสติ ขาดวัฒนธรรมและคุณธรรม فروยด์ อธิบายว่า จิตที่ทำหน้าที่ในการปฏิบัติงานของตนแบ่งเป็น 3 ระบบ คือ

สันดานดิบ (Id) เป็นส่วนที่ประกอบด้วยความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ คือ ความต้องการทางเพศและความก้าวร้าว เป็นรากฐานของสันดานดิบที่มีมาแต่กำเนิด เป็นตัวผลักดันให้คนเราแสดงพฤติกรรมออกมาตามความพอใจโดยไม่ฟังเหตุผลใดๆ ทั้งสิ้น

อัตตา (Ego) เป็นส่วนที่ทำหน้าที่ควบคุมพฤติกรรมอันเกิดจากความต้องการของ Id ให้แสดงออกในทางที่เหมาะสม เป็นที่ยอมรับของสังคม Ego เป็นตัวคอยเหนี่ยวรั้ง Id ไว้จึงมีความขัดแย้งกันตลอดเวลา

สติ (Super ego) เป็นส่วนที่เกิดจากการเรียนรู้ทางด้านวัฒนธรรมของสังคมและการอบรมสั่งสอนของพ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในสังคม จึงเป็นตัวที่มีหน้าที่สร้างอุดมคติที่พึงปรารถนาของสังคมเป็นมโนธรรมที่คอยเตือนอัตตาให้รู้ว่าสิ่งไหนผิดไม่ควรทำ

ทฤษฎีทางจิตวิทยารูปได้ว่า ความรู้สึกขัดแย้งทางอารมณ์ ความไม่สมปรารถนา คนที่มีความวิตกกังวล มีความผิหว้าง มีความก้าวร้าว และมีความรู้สึกว่าตนเองมีปมด้อย อาจจะกระทำผิดได้หากระบบการควบคุมทางสังคมและจิตใจ (Super Ego) ไม่ดีพอ

กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (2549:11 - 24) ได้ทำการวิจัยนักเรียนระหว่างอายุ 13 - 18 ปี ซึ่งตรงกับศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษา (ม.1- 6) โดยพิจารณาจากกลุ่มสามัญศึกษาสังกัดรัฐบาลจำนวนทั้งสิ้น 3,428,201 คน เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 2,329,650 คน และนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 1,098,551 คน พบว่าสภาพปัญหาของสังคมไทยว่ามีความรุนแรงเพิ่มขึ้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องพฤติกรรมความรุนแรง เช่น การพกอาวุธมาโรงเรียน การถูกทำร้ายร่างกายจนบาดเจ็บและพบในทุกจังหวัดโดยเฉพาะอำเภอเมืองจะมีความถี่ของปัญหาสูงกว่าอำเภอรอบนอก นอกจากนี้ยังพบว่าพฤติกรรมด้านความรักและความสัมพันธ์ทางเพศนั้น ได้พบว่ามีเด็กนักเรียนที่มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรโดยเฉพาะเพศหญิงไม่มากเท่ากับงานวิจัยอื่นๆที่มีมาก่อนหน้านี้ แต่ที่น่าสังเกตว่าพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนไทยสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเลี้ยงดูของครอบครัว ความอบอุ่นของครอบครัวและสภาพสิ่งแวดล้อมมาชนิดต่างๆ

สถานการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงของเด็กกรุงเทพมหานคร ในการเก็บข้อมูลในช่วงปี พ.ศ. 2548 - 2549 โดยศึกษาข้อมูลเป็นนักเรียนชั้น ม.1 - ม.6 จาก 50 เขต มีจำนวน 15,764 ราย โดยภาพรวมทั้ง 10 ด้าน ดังนี้

1. พฤติกรรมด้านการเรียน ในภาพรวมนักเรียนชอบวิชาศิลปศึกษาสูงสุด (ร้อยละ 18.75) รองลงมาวิชาคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 16.64) ภาษาอังกฤษ (ร้อยละ 18.03) และพลศึกษา (ร้อยละ 12.95)

เมื่อพิจารณาพฤติกรรมการณ์เรียนพบว่า ในภาพรวมร้อยละ 51.26 ไม่เคยหนีเรียนหากหยุดเรียนก็จะลาหยุด เมื่อเทียบเคียงกันกับชั้นเรียนพบว่าไม่เคยหนีเรียนยิ่งลดลงเมื่อยิ่งเรียนสูงขึ้น จาก ม.1-ม.6 (ร้อยละ 71.11, 60.87, 54.31, 45.51, 36.26 และ 29.72 ตามลำดับ) ที่น่าสนใจคือการหนีเรียนบ่อยครั้งคือมากกว่า 11 ครั้งต่อภาคเรียนพบว่าพุ่งสูงขึ้นเมื่อเรียนสูงขึ้นเทียบได้จากการหนีเรียนชั้น ม.1, ม.3 และ ม.6 (ร้อยละ 1.10, 4.14 และ 9.31 ตามลำดับ)

สำหรับสาเหตุหลักของการหนีเรียนคือเบื่อครู ร้อยละ 14.45 รองลงมาเบื่อการเรียนร้อยละ 9.82 และเพื่อนชวนเที่ยวร้อยละ 7.40 ที่น่าจับตามองคือ การหนีเรียนอันเนื่องมาจากการ เบื่อครู มีแนวโน้มพุ่งสูงขึ้นเมื่อเรียนชั้นสูงขึ้นจาก ม.1 – ม.6 (ร้อยละ 8.32, 13.68, 15.02, 16.99, 17.12 และ 17.47 ตามลำดับ)

เมื่อทำการวิเคราะห์เป็นรายเขต โดยอิงค่าคะแนนมาตรฐานของประเทศ พบว่าพฤติกรรมเสี่ยงด้านการเรียนมีความรุนแรงในระดับเตือนภัยได้แก่ เขตบางนา ป้อมปราบฯ ห้วยขวาง บางคอแหลม คลองสาน บางขุนเทียน ธนบุรี

2. พฤติกรรมความรุนแรง มุมมองหลักทางด้านพฤติกรรมความรุนแรง คือ เป็นผลจากภายนอก คือนักเรียนเป็นผู้ถูกกระทำ และมีมุมมองเสริมคือจากภายในที่นักเรียนเป็นผู้ถูกกระทำเอง หรือมีส่วนร่วมในการกระทำการ จากการสำรวจมีข้อค้นพบสำคัญจำแนกได้ ดังนี้

ในภาพรวมนักเรียนถูกทำร้ายจากคนในครอบครัวราว 1 ใน 10 (ร้อยละ 14.00) โดยส่วนใหญ่เชื่อว่าการทำร้ายนักเรียนมีเจตนาเพื่อการสั่งสอนแม้ว่าบางครั้งจะรุนแรงเกินไป โดยส่วนมากถูกทำร้าย 1 - 2 ครั้งต่อปี ของนักเรียนชั้น ม.1 - ม.6 (ร้อยละ 13.68, 12.71, 10.72, 8.89, 5.95 และ 5.98 ตามลำดับ)

นักเรียนกรุงเทพมหานคร ยังมีความจำเป็นต้องเดินทางครึ่งหนึ่งของชีวิตต้องอยู่ในโรงเรียนเมื่อถามถึงความปลอดภัยระหว่างทางและอยู่ในระหว่างอยู่ในโรงเรียนพบว่า ยิ่งเรียนสูงขึ้นยิ่งรู้สึกปลอดภัยน้อยลง ส่วนใหญ่ที่รู้สึกไม่ปลอดภัยประมาณปีละ 1 - 2 ครั้ง

แม้ว่าส่วนใหญ่ราว 1 ใน 4 จะไม่เคยต่อสู้ชกต่อยกับผู้อื่นเลยในรอบ 1 ปี (ร้อยละ 77.36) แต่ที่เหลือนักเรียนยังต่อสู้ชกต่อยกับผู้อื่นปีละ 1 - 2 ครั้ง (ร้อยละ 18.40)

สำหรับการถูกชิงทรัพย์สินหรือถูกขโมยทรัพย์สินพบว่าราว 3 ใน 4 ไม่เคยถูกชิงทรัพย์ (ร้อยละ 63.44) ส่วนที่เหลือโดนชิงทรัพย์ประมาณปีละ 1 - 2 ครั้ง

เมื่อพิจารณาด้านการพกอาวุธไปโรงเรียนเพื่อป้องกันตัวเอง อันเนื่องจากความรู้สึกไม่ปลอดภัยพบว่าราว 9 ใน 10 ไม่พกอาวุธไปโรงเรียน (ร้อยละ 89.48) มีเพียงส่วนน้อยที่พกอาวุธไปโรงเรียน 1 - 2 ครั้ง (ร้อยละ 5.58) เมื่อพิจารณาเฉพาะผู้ที่พกอาวุธไปโรงเรียนมากกว่า 11 ครั้ง ซึ่งถือว่า พกอาวุธเป็นประจำพบว่ามีสัดส่วนสูงขึ้นจากชั้นเรียน ม.1 - ม.6 (ร้อยละ 1.74, 2.82, 2.21, 3.19, 2.86 และ 4.07 ตามลำดับ)

สำหรับความปลอดภัยโดยรวม พบว่า ส่วนใหญ่มองว่าค่อนข้างปลอดภัยถึงปลอดภัยมาก (ร้อยละ 63.81 และ 22.05 ตามลำดับ) โดยยิ่งเรียนชั้นสูงขึ้นจะมีความรู้สึกปลอดภัยยิ่งขึ้น

เมื่อทำการวิเคราะห์เป็นรายเขตโดยอิงกับค่าคะแนนมาตรฐานของประเทศ พบว่า พฤติกรรมเสี่ยงด้านการใช้ความรุนแรงในระดับเตือนภัย ได้แก่ เขตมีนบุรี ประเวศ คลองสามวา ลาดกระบัง บางกะปิ สะพานสูง บางซื่อ ลาดพร้าว วังทองหลาง ดอนเมือง บางเขน พระนคร ป้อมปราบฯ สัมพันธวงศ์ บางรัก ปทุมวัน ดินแดง ห้วยขวาง วัฒนา บางคอแหลม สาทร คลองเตย คลองสาน หนองแขม บางบอน บางขุนเทียน บางแค ภาษีเจริญ จอมทอง ราษฎร์บูรณะ ทุ่งครุ บางพลัด บางกอกน้อย บางกอกใหญ่ ธนบุรี ตลิ่งชัน ทวีวัฒนา

3. พฤติกรรมความเครียด ทางด้านภาวะการซึมเศร้าของนักเรียนกรุงเทพมหานครพบว่า ประมาณกึ่งหนึ่ง มีประสบการณ์ซึมเศร้า (ร้อยละ 47.84) โดยเพศหญิงซึมเศร้านานกว่าเพศชายเล็กน้อย และมีข้อน่าสงสัยว่ายิ่งเรียนสูงยิ่งพบว่าการซึมเศร้านานขึ้น

ทางด้านความคิดในการฆ่าตัวตายพบว่าราว 1 ใน 5 เคยคิดฆ่าตัวตายมาแล้ว (ร้อยละ 18.06) โดยยิ่งชั้นเรียนสูงขึ้นยิ่งคิดฆ่าตัวตายสูงกว่า โดยภาพรวมเพศหญิงคิดฆ่าตัวตายสูงกว่าเพศชาย ที่น่าสนใจคือ การฆ่าตัวตายมากกว่า 6 ครั้ง ไม่แตกต่างกันมากนักเมื่อเทียบเป็นรายชั้นเรียนจาก ม.1 - ม.6 (ร้อยละ 1.47, 1.73, 1.34, 1.64, 1.43 และ 1.28 ตามลำดับ)

เมื่อทำการเปรียบเทียบระหว่างการซึมเศร้าและการฆ่าตัวตายพบว่าผู้ที่ซึมเศร้ามักคิดฆ่าตัวตายสูงกว่าผู้ที่ไม่ซึมเศร้าอย่างเห็นได้ชัด เช่น การคิดฆ่าตัวตายของผู้ที่ซึมเศร้าจำนวน 1 ครั้ง และ 2 - 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.24 และ 9.23 ตามลำดับ ในขณะที่ผู้ที่ไม่ซึมเศร้ามักคิดฆ่าตัวตายร้อยละ 5.28 และ 2.26 ตามลำดับ เห็นได้ว่ามีความแตกต่างกัน 3 เท่าตัว

นักเรียนกรุงเทพมหานคร ที่มีความรักเพศเดียวกัน มีความคิดฆ่าตัวตายสูงกว่านักเรียนปกติถึง 2 เท่า (ร้อยละ 3.09 : 15.64) โดยเฉพาะนักเรียนชายที่คิดฆ่าตัวตายมากกว่า 6 ครั้ง พบว่า คนที่รักเพศเดียวกันคิดฆ่าตัวตายสูงกว่าคนปกติถึง 5 เท่าตัว (ร้อยละ 5.08 : 1.09) ในขณะที่นักเรียนหญิงที่รักเพศเดียวกันคิดฆ่าตัวตายเกิน 5 ครั้ง สูงกว่านักเรียนปกติถึง 3 เท่าตัว (ร้อยละ 3.01 : 1.22)

นักเรียนกรุงเทพมหานครที่รักเพศเดียวกันและมีความซึ่มเศรำมีความคิดฆ่าตัวตายสูงกว่านักเรียนปกติถึง 5 เท่าตัว (ร้อยละ 40.71 : 7.34) และเมื่อเทียบการฆ่าตัวตายเกิน 5 ครั้ง พบว่า คนที่รักเพศเดียวกันและซึ่มเศรำคิดฆ่าตัวตายสูงกว่านักเรียนปกติถึง 15 เท่าตัว (ร้อยละ 5.53 : 0.35)

เมื่อทำการวิเคราะห์เป็นรายเขต โดยอิงกับค่าคะแนนมาตรฐานของประเทศ พบว่า พฤติกรรมเสี่ยงด้านความเครียดมีความรุนแรงในระดับเดือนกัย ได้แก่ เขตหนองจอก คลองสามวา ลาดกระบัง บางกะปิ สะพานสูง ประเวศ บางซื่อ ลาดพร้าว วังทองหลาง ดอนเมือง หลักสี่ บางเขน พระนคร ป้อมปราบฯ บางรัก ปทุมวัน พญาไท ดินแดง ห้วยขวาง วัฒนา บางคอแหลม สาทร คลองสาน หนองแขม บางบอน บางขุนเทียน บางแค จอมทอง พุ่่งครุ บางพลัด บางกอกน้อย ธนบุรี ทวีวัฒนา

4. พฤติกรรมการบริโภคบุหรื ทางด้านพฤติกรรมการสูบบุหรื ในภาครวมนักเรียนชายสูบบุหรืมากกว่านักเรียนหญิงถึง 3 เท่าตัว (ร้อยละ 20.43 : 6.08) โดยที่อายุเฉลี่ยเริ่มต้นของเด็กชายจะต่ำกว่าเด็กหญิงเล็กน้อยคือ 13.50 ปีและ 13.87 ปี ซึ่งเมื่อเฉลี่ยรวมแล้วนักเรียนกรุงเทพมหานครเริ่มสูบบุหรืที่อายุเฉลี่ย 13.59 ปี

เมื่อพิจารณาที่ชั้นเรียน พบว่า นักเรียนที่เรียนในชั้นสูงกว่าจะสูบบุหรืมากกว่า และอัตราเพิ่มของผู้สูบบุหรืยิ่งสูงขึ้นเมื่อเรียนชั้นสูงขึ้นจาก ม.1 - ม.6 (ร้อยละ 8.09, 11.98, 14.33, 13.25, 13.12 และ 18.29) เมื่อพิจารณาจากการถูกลงโทษพบว่า การสูบบุหรืของนักเรียนส่งผลต่อการถูกลงโทษกล่าวคือ ผู้ที่ไม่สูบบุหรืและไม่ถูกลงโทษสูงถึงร้อยละ 94.36 และการลงโทษจะเพิ่มสูงขึ้นในกลุ่มที่ สูบบุหรื ในขณะที่จำนวนครั้งของการถูกลงโทษสัมพันธ์กับอายุเฉลี่ยเมื่อเริ่มต้นสูบบุหรืคือ มีอายุเฉลี่ยเร็วขึ้น

เมื่อทำการวิเคราะห์เป็นรายเขต โดยอิงกับค่าคะแนนมาตรฐานของประเทศ พบว่า พฤติกรรมเสี่ยงด้านการสูบบุหรืมีความรุนแรงในระดับเดือนกัย ได้แก่ เขตมีนบุรี พระโขนง ประเวศ ลาดพร้าว ดินแดง ห้วยขวาง คลองสาน บางขุนเทียน บางกอกใหญ่ ธนบุรี

5. พฤติกรรมด้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ในภาครวมนักเรียนชายดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มากกว่านักเรียนหญิงถึง 2 เท่าตัว (ร้อยละ 39.63 : 31.48) โดยที่อายุเฉลี่ยเริ่มต้นของเด็กชายจะต่ำกว่าเด็กหญิงเล็กน้อยคือ 13.43 ปี และ 13.67 ปี ซึ่งเมื่อเฉลี่ยรวมแล้วนักเรียนกรุงเทพมหานครเริ่มดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่อายุเฉลี่ย 13.54 ปี

เมื่อพิจารณาที่ชั้นเรียนพบว่า นักเรียนในชั้นสูงกว่าดื่มเครื่องดื่ม นักเรียนในชั้นสูงกว่าดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มากกว่า และอัตราเพิ่มของผู้ดื่มแอลกอฮอล์ยิ่งสูงขึ้นเมื่อเรียนชั้นสูงขึ้นจาก ม.1 - ม.6 (ร้อยละ 19.32, 27.02, 34.69, 38.98, 46.09 และ 53.74 ตามลำดับ) เมื่อพิจารณาจากการถูกลงโทษพบว่า การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนส่งผลต่อการถูกลงโทษกล่าวคือ ผู้ที่

ไม่ดื่มเครื่องดื่มมีแอลกอฮอล์และไม่ถูกลงโทษสูงถึงร้อยละ 71.99 และการถูกลงโทษจะเพิ่มสูงขึ้นในกลุ่มที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ในขณะที่จำนวนครั้งของการถูกลงโทษสัมพันธ์กับอายุเฉลี่ยเมื่อเริ่มต้นดื่มเครื่องดื่มมีแอลกอฮอล์ คือ มีอายุเฉลี่ยเริ่มต้นเร็วขึ้น

เมื่อทำการวิเคราะห์เป็นรายเขตโดยอิงกับค่าคะแนนมาตรฐานของประเทศ พบว่า พฤติกรรม เสี่ยงด้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีความรุนแรงในระดับเตือนภัย ได้แก่ เขตมีนบุรี หนองจอก คลองสามวา ลาดกระบัง ปิงกู๋ม บางกะปิ สะพานสูง สวนหลวง พระโขนง บางนา ประเวศ ปรุ้มวัน ดุสิต พญาไท ดินแดง ห้วยขวาง วัฒนา สาทร คลองเตย ยานนาวา คลองสาน หนองแขม บางบอน บางขุนเทียน บางแค ภาษีเจริญ จอมทอง ราษฎร์บูรณะ บางพลัด บางกอกน้อย บางกอกใหญ่ ธนบุรี คลองจั่น

6. พฤติกรรมด้านการเสพสารเสพติด ในภาพรวมนักเรียนชายเสพสารเสพติดมากกว่านักเรียนหญิงถึง 5 เท่า (ร้อยละ 3.61 ต่อ 0.67) โดยอายุเฉลี่ยเริ่มต้นของเด็กหญิงจะสูงกว่าเด็กชายเล็กน้อยคือ 14.56 ปีและ 14.47 ปี ซึ่งเมื่อเฉลี่ยรวมแล้วนักเรียนกรุงเทพมหานครเริ่มเสพสารเสพติดที่อายุเฉลี่ย 14.48 ปี

เมื่อพิจารณาที่ชั้นเรียนพบว่า นักเรียนในชั้นสูงกว่าเสพสารเสพติดมากกว่าและอัตราเพิ่มของผู้เสพสารเสพติดยิ่งสูงขึ้นเมื่อเรียนชั้นสูงขึ้นจาก ม.1-ม.6 (ร้อยละ 0.57, 1.04, 2.49, 2.00, 1.93 และ 5.06 ตามลำดับ)

เมื่อพิจารณาจากการถูกลงโทษพบว่า การเสพสารเสพติดของนักเรียนส่งผลต่อการถูกลงโทษกล่าวคือ ผู้ที่ไม่เสพสารเสพติดและไม่ถูกลงโทษสูงถึงร้อยละ 99.30 หรือสารเสพติดเพียงร้อยละ 0.70 และการถูกลงโทษมากกว่า 11 ครั้งเสพสารเสพติดถึงร้อยละ 6.29 จะเห็นได้ว่าจำนวนครั้ง ของการถูกลงโทษสัมพันธ์กับอายุเฉลี่ยเมื่อเริ่มต้นเสพสารเสพติดคือมีอายุเฉลี่ยเริ่มต้นเร็วขึ้น

เมื่อทำการวิเคราะห์เป็นรายเขตโดยอิงกับค่าคะแนนมาตรฐานของประเทศพบว่า พฤติกรรมเสี่ยงด้านการเสพสารเสพติด มีความรุนแรงในระดับเตือนภัย ได้แก่ เขตคลองสาน ลาดพร้าว หลักสี่ พระนคร ห้วยขวาง คลองสาน บางขุนเทียน บางกอกน้อย ธนบุรี

7. พฤติกรรมด้านสุขภาพทางด้านพฤติกรรมสุขภาพ พบว่า ในภาพรวมนักเรียนกรุงเทพมหานครมองรูปร่างของตนเองจัดอยู่ในระดับพอดี (ร้อยละ 43.66) โดยกลุ่มนักเรียนหญิงจะมองตนเองว่ามีรูปร่างค่อนข้างอ้วน มากกว่าค่อนข้างผอม (ร้อยละ 31.44 ต่อ 11.56)

เมื่อพิจารณาถึงการดื่มน้ำอัดลม พบว่า ราว 4 ใน 5 ดื่มน้ำอัดลมบ้าง (ร้อยละ 70.96) ที่เหลือดื่มประจำ (ร้อยละ 24.56) มีเพียงส่วนน้อยที่ไม่ดื่มเลย (ร้อยละ 4.48) ทางด้านพฤติกรรมການผัดเป็นอาหาร พบว่า ส่วนใหญ่ทานผัดในระดับมากและระดับปานกลาง (ร้อยละ 46.34 และ

37.57 ตามลำดับ) มีเพียงส่วนน้อยที่ไม่ทานผักเลย (ร้อยละ 3.17) โดยนักเรียนชายไม่ทานผักเลยมากกว่านักเรียนหญิง (ร้อยละ 3.36 ต่อ 3.00)

สำหรับการออกกำลังกายด้วยการเคลื่อนไหวร่างกายอย่างน้อย 20 นาที พบว่า ในหนึ่งสัปดาห์หรือ 7 วัน มีค่าเฉลี่ยออกกำลังกาย 2.05 วัน โดยเพศชายออกกำลังกายมากกว่าเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 2.68 และ 1.47 วันตามลำดับ)

เมื่อทำการวิเคราะห์เป็นรายเขตโดยอิงกับค่าคะแนนมาตรฐานของประเทศ พบว่า พฤติกรรมเสี่ยงด้านการดูแลสุขภาพ มีความรุนแรงในระดับเตือนภัยได้แก่ เขตคลองสาน

8. พฤติกรรมเสี่ยงด้านความปลอดภัยระหว่างการเดินทาง สำหรับการเดินทางส่วนใหญ่ของนักเรียนกรุงเทพมหานคร ที่เสี่ยงอันตรายโดยยานพาหนะหลัก 2 ประเภทคือ รถยนต์และรถจักรยานยนต์ ซึ่งพบว่านักเรียนไทยราว 1 ใน 3 ไม่ได้เดินทางโดยรถจักรยานยนต์เลย (ร้อยละ 33.77) ทั้งนี้ในการขับขี่หรือการซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์พบว่า ที่น่าสนใจคือราว 1 ใน 5 ไม่สวมหมวกนิรภัยเลย (ร้อยละ 22.04)

เมื่อพิจารณาด้านการคาดเข็มขัดนิรภัย พบว่าราว 1 ใน 4 ไม่คาดเข็มขัดเลย (ร้อยละ 23.82) มีเพียง 1 ใน 5 ที่คาดเข็มขัดทุกครั้ง (ร้อยละ 19.91)

เมื่อทำการวิเคราะห์เป็นรายเขต โดยอิงกับค่าคะแนนมาตรฐานของประเทศ พบว่า พฤติกรรมเสี่ยงด้านการเดินทางที่มีความรุนแรงในระดับเตือนภัย ไม่มี

9. พฤติกรรมด้านความรักและความสัมพันธ์ทางเพศ ทางด้านพฤติกรรมความรักและความสัมพันธ์ทางเพศ พบว่า ในภาพรวมนักเรียนกรุงเทพมหานครรักเพศเดียวกันถึงร้อยละ 8.09 เมื่อเปรียบเทียบระหว่างเพศพบว่า เพศชายรักเพศเดียวกันน้อยกว่าเพศหญิง (ร้อยละ 5.99 : 10.20)

สำหรับการถูกล่วงเกินทางเพศ พบว่า ในภาพรวมมีมากถึงร้อยละ 6.62 โดยเฉพาะเพศชายถูกล่วงเกินทางเพศมากกว่าเพศหญิง (ร้อยละ 8.61:4.81)

เมื่อพิจารณาเรื่องการสัมผัสร่างกายของคู่รักหรือแฟน พบว่า ในภาพรวมยังไม่มีแฟนหรือคนรัก (ร้อยละ 54.94) สำหรับคนที่สัมผัสแล้วไล่ลำดับความลึกซึ่งพบว่า มีการจับมือถือแขน กอดจูบ และมีเพศสัมพันธ์ (ร้อยละ 24.26 , 3.67 และ 4.05 ตามลำดับ) เมื่อพิจารณาเฉพาะเพศหญิง พบว่า การมีเพศสัมพันธ์เพิ่มขึ้นจากชั้นเรียน ม.1-ม.6 (ร้อยละ 0.75, 1.30, 2.73, 1.92, 2.52 และ 4.97 ตามลำดับ)

เมื่อทำการเทียบเคียงกับอายุเริ่มต้น พบว่า เพศหญิงมีอายุเฉลี่ยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ 14.66 ปี ในขณะที่ชายเร็วกว่าเล็กน้อยคือ 14.27 ปี การเทียบเคียงอายุเฉลี่ยเริ่มต้นของการมีเพศสัมพันธ์ยังสามารถพิจารณาจากการถูกทำโทษไม่ได้กล่าวคือ กลุ่มที่ไม่ถูกทำโทษเลยมีเพศสัมพันธ์ที่อายุเฉลี่ย

14.82 ปี และค่อย ๆ ลดลงตามจำนวนครั้งของการถูกลงโทษและกลุ่มที่ถูกลงโทษ 11 ครั้งขึ้นไป มีเพศสัมพันธ์เร็วขึ้นเฉลี่ย 13.70 ปี

เมื่อทำการวิเคราะห์เป็นรายเขต โดยอิงกับค่าคะแนนมาตรฐานของประเทศ พบว่า พฤติกรรมเสี่ยงด้านความสัมพันธ์ที่มีความรุนแรงในระดับเดือนกึ่ง ไม่มี

10. พฤติกรรมการใช้เวลาว่าง ทางด้านการใช้เวลาว่างของนักเรียนพบว่า กิจกรรมที่นักเรียนทำหรือสถานที่ที่ไปและอยู่แล้วมีความสุขมากที่สุด ส่วนใหญ่เป็นการอยู่กับครอบครัวและอยู่กับเพื่อน (ร้อยละ 25.52 และ 25.50 ตามลำดับ) เพื่อพิจารณาแยกเป็นรายชั้นปี พบว่านักเรียนชั้นต้นจะอยู่ กับครอบครัวเป็นหลักและค่อย ๆ ลดลงเมื่อเรียนชั้นสูงขึ้น ในขณะที่อยู่กับเพื่อนไม่มากเท่าในชั้นต้นและอยู่กับเพื่อนและแฟนเพิ่มสูงขึ้นเมื่อเรียนชั้นสูงขึ้น

สำหรับกิจกรรมที่นักเรียนใช้เวลาในช่วงเวลาว่างนอกเหนือจากการเรียน ส่วนใหญ่เป็นเรื่องของการช่วยพ่อแม่หรือผู้ปกครองทำงานบ้าน (ร้อยละ 32.92)

ทางด้านพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์ พบว่า ส่วนใหญ่ใช้เพื่อการค้นคว้า ศึกษา (ร้อยละ 31.16) ลดหลั่นลงมาเพื่อการทำงาน ทำรายงานในกิจกรรมการเรียน (ร้อยละ 24.12) ที่น่าสนใจคือ การใช้คอมพิวเตอร์ต่ออินเทอร์เน็ตเพื่อสื่อสารในเรื่องของเช็กส์ แม้จะมีเพียงร้อยละ 1.27 แต่เมื่อเทียบรายชั้นเรียนพบว่าการเริ่มใช้มากในชั้น ม.1 (ร้อยละ 1.41) และ ม.6 (ร้อยละ 1.55)

เมื่อทำการวิเคราะห์เป็นรายเขต โดยอิงกับค่าคะแนนมาตรฐานของประเทศ พบว่า พฤติกรรมเสี่ยงด้านการใช้เวลาว่าง มีความรุนแรงในระดับเดือนกึ่ง ได้แก่ เขตมีนบุรี หนองจอก คันนายาว บึงกุ่ม สะพานสูง สวนหลวง พระโขนง บางนา ประเวศ จตุจักร ลาดพร้าว วังทองหลาง ดอนเมือง หลักสี่ พระนคร ป้อมปราบฯ สัมพันธวงศ์ ปทุมวัน ราชเทวี ดุสิต ดินแดง ห้วยขวาง วัฒนา บางคอแหลม สาทร คลองเตย ยานนาวา คลองสาน บางขุนเทียน ภาษีเจริญ ทุ่งครุ บางพลัด บางกอกน้อย บางกอกใหญ่ ธนบุรี ทวีวัฒนา

จากผลการศึกษาค้นคว้า สรุปได้ว่า พฤติกรรมการทำผิดทางวินัยโรงเรียน ของนักเรียนทางการเรียนของเด็กไทยชอบวิชาสนุกน่าตื่นเต้นและไม่เครียด พฤติกรรมด้านบริโภคอาหารชอบอาหารจานด่วน ดิฉันอัดลม กินผักน้อย บริโภคอาหารเกินขนาด พฤติกรรมด้านยาเสพติดทั้งบุหรี่และเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ถูกครอบงำจากกระแสวัฒนธรรมบริโภค เด็กไทยเกือบครึ่งขาดครอบครัวเป็นตัวอย่างและขาดการอบรม ขัดเกลามาฝึกฝนเนื่องจากหมดเวลาและความคิดอ่านไปกับหาเงิน ดังนั้น ผู้บริหาร ครูผู้สอน และผู้ปกครองควรให้ความเอาใจใส่ดูแลบุตรหลานของตนเองอย่างใกล้ชิด เพื่อป้องกันไม่ให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และส่งเสริมกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้

แนวคิดเกี่ยวกับวินัย

ความหมายของวินัย

ความหมายวินัยตรงกับภาษาอังกฤษว่า "Discipline" ได้มีผู้ให้ความหมายไว้ต่าง ๆ กัน

ราชบัณฑิตยสถาน (2531: 756) วินัย หมายถึง การอยู่ในระเบียบแบบแผนและข้อบังคับปฏิบัติ

พนัส หันนาคินทร์ (2524: 134) วินัย หมายถึง การปฏิบัติคำสั่ง หรือระเบียบข้อบังคับที่ใช้ควบคุมความประพฤติของนักเรียนให้อยู่ในระเบียบ

ชม ภูมิภาค (2525 : 134) วินัย หมายถึง ความสามารถในการบังคับตนเองให้ปฏิบัติตามระเบียบกฎเกณฑ์นั้นๆ

ปัญญา สดสง่า (2531 : 5) วินัย หมายถึง การที่นักเรียนปฏิบัติด้วยความเรียบร้อยอยู่ในระเบียบวางแผน ข้อบังคับและข้อปฏิบัติที่โรงเรียนได้บัญญัติขึ้นไว้ในโรงเรียน

กรมวิชาการ (2542 : 21) วินัย หมายถึง ระเบียบ กฎเกณฑ์ ข้อตกลงที่กำหนดขึ้นเพื่อใช้เป็นแนวทางในการให้บุคคลประพฤติในการดำรงชีวิตร่วมกันเพื่อให้อยู่อย่างราบรื่น มีความสุข ความสำเร็จ โดยอาศัยการฝึกให้รู้จักปฏิบัติตน รู้จักควบคุมตนเอง

ธนู วุฒเกียรติไพบุลย์ (2542 : 11) วินัย หมายถึง ระเบียบแบบแผน ข้อปฏิบัติและข้อบังคับที่กำหนดไว้โดยไม่ถือว่าเป็นการบังคับให้ทำ

วสัน ปูนผล (2542 : 7) วินัย หมายถึง ระเบียบแบบแผนข้อบังคับหรือข้อปฏิบัติสำหรับควบคุมความประพฤติของบุคคลในสังคมเพื่อให้บุคคลนั้นสามารถควบคุมตนเองทั้งด้านอารมณ์ พฤติกรรม และผลของการกระทำ ซึ่งจะมีผลต่อตนเองและสังคม

อรรณพ อุ่นจะนำ (2541 : 18) วินัย หมายถึง มาตรการที่สร้างขึ้นเพื่อให้สมาชิกในสังคมต้องปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับที่แต่ละสังคมได้กำหนดไว้ซึ่งอาจเป็นทั้งการส่งเสริมให้กระทำความดี หรือให้ปฏิบัติตามข้อบังคับหรืออาจเป็นการลงโทษเพื่อหักห้ามการกระทำที่ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับ หรือการกระทำที่ไม่ดีเนื่องจากวินัยมักจะเป็นสิ่งที่ควบคู่ไปกับระเบียบข้อบังคับ

อารีย์ อ่อนคำ (2539 : 17) วินัย หมายถึง ระเบียบ กฎเกณฑ์ หรือข้อบังคับความประพฤตินักเรียนที่วางไว้เพื่อควบคุมนักเรียนประพฤติถูกต้องเหมาะสมเมื่อมีการฝ่าฝืนก็มีโทษ การควบคุมความประพฤตินักเรียนต้องใช้วินัยระเบียบกฎเกณฑ์หรือข้อบังคับความประพฤติเข้าดำเนินการ

เพยาร์ เกาทัณฑ์ทอง (2534 : 10) วินัย หมายถึง ระเบียบข้อบังคับที่วางไว้เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติให้บุคคลใช้ควบคุมความประพฤติของตนเอง ในการปฏิบัติตนตามแบบแผนข้อบังคับที่ทางโรงเรียนกำหนดไว้ เพื่อฝึกฝนให้บุคคลอยู่ในความถูกต้อง มีเหตุผลซึ่งก่อให้เกิดวินัยในตนเอง ที่จะทำให้บุคคลเป็นคนดี เพื่อความสงบสุขในชีวิตตนเอง และความเป็นระเบียบของสังคม

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2537 : 433-434) ได้สรุปความหมายของคำว่าวินัยตามความหมายของสังคมไทยไว้ 2 ทางคือ 1) ความหมายในรูปธรรม หมายถึงข้อปฏิบัติหรือแบบคนในองค์กรในหมู่ ในเหล่าแต่ละแห่ง ซึ่งเราเรียกข้อปฏิบัติหรือแบบที่กำหนดไว้หรือที่มุ่งหวังคนในวงการณ์นั้นว่าวินัย เช่น ในวงทหารมีวินัยทหารเป็นข้อปฏิบัติหรือแบบของทหาร ในวงการครูก็มีวินัยข้าราชการครู เป็นข้อปฏิบัติหรือแบบของข้าราชการครู เป็นต้น 2) ความหมายในทางธรรม หมายถึงเชิงพฤติกรรมที่แสดงออกมาเป็นการยอมรับหรือปฏิบัติตามการนำหรือการบังคับบัญชา หรือมีระเบียบอยู่ในแบบแผนควบคุมตนเอง

สรุปได้ว่า วินัยหมายถึง ระเบียบข้อบังคับที่สังคมเป็นผู้กำหนดแนวทางขึ้นเพื่อเป็นแนวปฏิบัติให้ทุกคนควรทำตามเพื่อความสงบสุขของสังคมและความเป็นระเบียบเรียบร้อยต่อบ้านเมือง นอกจากนี้ผู้วิจัยยังมีพบคำว่าวินัยอีกหลายอย่างดังนี้

วินัยทหาร หมายถึง การที่ทหารต้องประพฤติตามแบบธรรมเนียมทหาร (ตามมาตรา 4) ธรรมเนียมแบบทหารได้แก่บรรดากฎ ข้อบังคับ ระเบียบ คำสั่ง คำแนะนำ คำชี้แจง และสรรพหนังสือต่าง ๆ ที่ผู้บังคับบัญชา ได้ออกหรือได้วางไว้เป็นหลักฐานให้ทหารปฏิบัติซึ่งรวมทั้งขนบธรรมเนียมและประเพณีอันดีของทหารทั้งที่เป็นหรือไม่เป็นลายลักษณ์อักษร

วินัยข้าราชการพลเรือน หมายถึง แบบแผนความประพฤติที่กำหนดให้ข้าราชการพลเรือนทั้งควบคุมตนเองและควบคุมผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาให้ประพฤติหรือปฏิบัติตามที่กำหนดไว้

วินัยลูกจ้างประจำ หมายถึง ข้อห้ามที่ผู้ใดจะฝ่าฝืน ข้อห้ามหรือไม่ปฏิบัติผู้กำหนดผู้นั้นทำผิดทางวินัยจะต้องได้รับโทษทางวินัยเว้นแต่มีเหตุอันควรงดโทษตามที่กำหนดไว้ให้หมด 5

ดร. วิจิตรา (พุงลัดดา) วิเชียรชม (2546 : 67-71) กล่าวถึงวินัยในการทำงานของลูกจ้าง หมายถึงกำหนดหรือระเบียบข้อบังคับหรือคำสั่งที่กำหนดขึ้นหรือออกมาเพื่อควบคุมความประพฤติลูกจ้างในการทำงาน ซึ่งอาจจะเป็นข้อกำหนดหรือระเบียบข้อบังคับให้ลูกจ้างต้องปฏิบัติหรืออาจเป็นข้อห้ามมิให้ลูกจ้างปฏิบัติก็ได้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ลูกจ้างทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถทำงานร่วมกับเพื่อนร่วมงานได้ด้วยดี มีความปลอดภัยในการทำงานและประสานงานเพื่อรักษาผลประโยชน์ของนายจ้างอย่างเต็มที่

กฤษณ์ อุทัยรัตน์ (2541 : 220) วินัยการทำงานในบริษัทญี่ปุ่น หมายถึง กำหนดวินัยในการทำงานให้พนักงานดังนี้ 1) วินัยว่าด้วยการทำงาน 2) วินัยว่าด้วยความปลอดภัย 3) วินัยว่าด้วยความประพฤติชื่อเสียง 4) วินัยอื่นๆ

สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครู (2539 : 1-2) อธิบายว่า วินัย คือ กฎระเบียบข้อบังคับและข้อปฏิบัติที่กำหนดไว้สำหรับคนในวงการอาชีพใดอาชีพหนึ่ง ซึ่งวินัยในวงการหนึ่งๆหรืออาชีพหนึ่งๆ จะมีความแตกต่างกันในเชิงเนื้อหาสาระความเข้มข้นของการยึดปฏิบัติเช่น วินัย

ข้าราชการครูจะเคร่งครัดกว่าข้าราชการพลเรือนประเภทอื่นๆในเรื่องเกี่ยวกับแบบแผน ความประพฤติในด้านต่างๆ ทั้งนี้เพราะครูต้องประพฤติตนให้เป็นแบบอย่างที่ดีแก่ศิษย์และประชาชน อีกลักษณะหนึ่งจะมองวินัยในเชิงลบ หมายถึง การลงโทษ การปราบปรามผู้ใหญ่ประพฤติตามระเบียบหรือข้อบังคับที่กำหนดไว้

กัญญา สาร (2531 : 402) กฎระเบียบ หมายถึง ระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ที่สถานศึกษา กำหนดขึ้น เพื่อให้นักเรียนนักศึกษาได้ปฏิบัติตามและอธิบายเพิ่มเติมว่าระเบียบบางประการได้ กำหนดไว้เป็นลายลักษณ์อักษร แต่บางประการมิได้กำหนดไว้เป็นลายลักษณ์อักษร หากแต่เป็น ความคาดหวังของครูที่จะให้นักเรียนนักศึกษาวางตัว

สุชา จันทรเฒ (2533 : 213) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ระเบียบวินัย หมายถึงแบบแผนของ พฤติกรรมที่วางไว้โดยตัวเองหรือหมู่คณะ เพื่อเป็นแนวทางที่จะกำหนดให้ตัวเองและหมู่คณะได้ ปฏิบัติเพื่อบรรลุจุดหมายปลายทางที่ตั้งไว้

ความหมายวินัยของนักเรียน

วินัยนักเรียน หมายถึง การอยู่ในระเบียบแบบแผนประเพณีอันดีงาม เพื่อความสงบสุขใน ชีวิตแห่งตนและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม ในที่นี้หมายถึง การประพฤติปฏิบัติของ นักเรียน

บุญพา มิตินทสูต (2532 : 6) วินัยนักเรียน หมายถึง การอยู่ในระเบียบแบบแผนและ ขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม เพื่อความสงบสุขในชีวิตแห่งตน และความเป็นระเบียบเรียบร้อย ของสังคม

วรวิทย์ มาลาสาย (2546 : 11) วินัยของนักเรียน หมายถึง ข้อกำหนดเชิงพฤติกรรมสำหรับ ของนักเรียนในการปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนข้อบังคับที่กำหนด ทั้งนี้เพื่อให้การปฏิบัติงานและ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนบรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

สำนักงานประถมศึกษาจังหวัดอุบลราชธานี (2543 :3)ได้อธิบายว่า วินัยของนักเรียน หมายถึง แบบแผนความประพฤติที่กำหนดให้นักเรียนพึงควบคุมให้ประพฤติปฏิบัติตามที่กำหนดไว้ มี 2 ทางคือ 1) ในทางธรรมหรือในเชิงพฤติกรรม ซึ่งแสดงออกมาให้เห็นในรูปแบบของการควบคุม ตนเองการยอมรับหรือปฏิบัติตาม โดยอยู่ในกรอบระเบียบแบบแผนที่กำหนดขึ้นในโรงเรียน 2) ในทางธรรม หรือกฎระเบียบที่ตราไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งมีการกำหนดข้อบังคับใช้บทลงโทษ กรณีที่ฝ่าฝืน

พนัส หันนาคินทร์ (2524 : 248) กล่าวไว้ว่า วินัยในสถานศึกษาหมายถึง การรู้จัก ปกครองตนเอง การกระทำตามข้อบังคับต่าง ๆ ควรเกิดขึ้นด้วยความสมัครใจของนักเรียนนักศึกษาที่

ได้มองเห็นคุณค่าของการปฏิบัติตามกฎ ข้อบังคับของสถานศึกษาว่าเป็นสิ่งที่จะธำรงไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อย ความสุข และความเสมอภาคแก่สมาชิกทุกคน

ความสำคัญของงานระเบียบวินัย

พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตโต) (2538 : 49-54) ได้ให้แง่มุมมองวินัยไว้หลายลักษณะกล่าวคือ 1) วินัยเป็นกติกาของสังคมที่ตกลงกันไว้ วางไว้เพื่อให้รู้ว่าการอยู่ร่วมกันและการทำงานร่วมกันนี้จะปฏิบัติอย่างไร เพื่อให้การอยู่และทำงานร่วมกันดำเนินไปด้วยดีไม่มีติดขัด ไม่ขัดแย้งสับสนอลเวง 2) วินัยเป็นเครื่องจัดสรรสภาพแวดล้อม บรรยากาศและสภาพการดำเนินชีวิตให้เอื้อต่อการปฏิบัติ เพื่อบรรลุจุดประสงค์ของกิจการและวิธีชีวิตนั้นๆ 3) วินัยเป็นเครื่องสร้างพฤติกรรมเคยชินที่ดีพึงประสงค์ 4) วินัยเป็นเครื่องมือจัดรูปประสานให้หลากหลายมาอยู่ด้วยกันได้อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยสอดคล้องกลมกลืนกัน 5) วินัยเป็นเครื่องหมายของการมีวัฒนธรรมและอารยธรรมมนุษย์นี้เกิดขึ้นมาด้วยการที่มนุษย์มีความสามารถในการจัดสรรสิ่งต่าง ๆ ให้เข้าระเบียบประสานสอดคล้องกลมกลืนกันได้ อารยธรรมของมนุษย์เจริญมา หมู่ชนที่จะดีจะงามจะรับการยอมรับนับถือกันจะต้องเป็นหมู่ชนที่มีวัฒนธรรมและวินัย

วีระ ประเสริฐศิลป์ (2542 : 10) ได้กล่าวว่าคนไทยเราชอบทำอะไรแบบมักง่ายไม่คำนึงถึงผลเสียที่จะเกิดขึ้นแก่ผู้อื่นและส่วนรวม จนมีคำกล่าวที่ว่า ทำอะไรตามใจ คือไทยแท้จะเห็นได้จาก การทิ้งขยะเศษสิ่งของเกลื่อนกลาดไม่เป็นที่ มีภาพยนตร์หรือมหรสพกลางสนามในตอนกลางคืนเข้าวันรุ่งขึ้นจะเต็มไปด้วยเศษกระดาษและขยะเต็มสนาม สาธารณะสมบัติ เช่น ตู้โทรศัพท์ หลอดไฟฟ้าข้างถนนถูกทำลายด้วยความคึกคะนอง ผนังถ้ำ สะพาน รั้ว ตามที่สาธารณะ หรือแม้แต่สถานศึกษา เช่น ผนังห้องเรียน ห้องน้ำ โต๊ะเก้าอี้ จะมีรอยขีดเขียนสกปรกด้วยความมือบอนอยู่มาก สุข การขึ้นรถประจำทาง การซื้อของ แทนที่จะยืนเรียงต่อแถวตามลำดับก่อนหลัง กลับแย่งกันขึ้นแย่งกันซื้อหลุมุนวุ่นวาย

ความสำคัญของงานระเบียบวินัย ของพิรุณ แก้วเปิง (2547 : 8 - 11) วินัยเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับบุคคลที่อยู่ร่วมกันเป็นสังคมไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ และเป็นปัจจัยที่ส่งผลถึงความสำเร็จในการพัฒนาประเทศ ไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานหรือองค์กรใดก็ตาม ถ้าปราศจากวินัยองค์กรนั้นก็ตั้งอยู่ไม่ได้ เพราะฉะนั้นเราควรกำหนดให้หน่วยงานหรือองค์กรต่างๆ เกิดวินัยให้ได้ การมีระเบียบวินัยนี้อาจเกิดจากสาเหตุ 2 ประการคือ

1. เกิดจากการมีอำนาจภายนอกมาบังคับ เช่น นักเรียนไม่กล้าทุจริตเพราะกลัวครูจับได้ ผู้ร้ายไม่กล้าขโมยของเพราะเห็นตำรวจยืนอยู่ เป็นต้น
2. เกิดจากการมีจิตใจรู้สึกผิดชอบชั่วดี ไม่กระทำความผิดวินัย เพราะบังคับใจตนเองได้ วินัยที่ต้องการฝึกอบรมขึ้นในนักเรียนนั้น ต้องการแบบที่สองมากกว่าแบบที่หนึ่ง นักเรียนที่เรียบร้อยขณะ

อยู่หน้าชั้น ไม่จัดว่าเป็นผู้มีวินัยดี คนที่สามารถบังคับตนเองให้กระทำในสิ่งที่ถูก ที่ควรได้นั้น โดยปกติเป็นคนที่ไม่เข้าไหนเข้าได้ไม่เป็นอันตรายแก่สังคม อย่างไรก็ตาม การฝึกฝนให้นักเรียนมีวินัยนั้นไม่ใช่ของง่าย ทั้งผู้ปกครองและครูจะต้องช่วยกัน

กาญจนา ศรีกาฬสินธุ์ (2531 : 227-228) ได้กล่าวถึง ความมุ่งหมายสำคัญในการบริหารงานด้านวินัยนักเรียนระดับประถมศึกษา 2 ประการคือ

1. มุ่งให้นักเรียนทุกคนมีพัฒนาการ ไปจนถึงขั้นที่สามารถควบคุมดูแลตนเองและสังคมส่วนรวมให้อยู่ร่วมกันได้ด้วยความสุข ตลอดจนให้มีความสามารถในการปฏิบัติตนในแนวทางที่ถูกที่ควรได้ด้วยตัวของเขาเอง ผู้บริหารสถานศึกษาและครูควรระลึกอยู่เสมอว่าในการดำเนินงานด้วยวินัยของนักเรียนนั้น จุดมุ่งหมายสูงสุดของงานก็คือการสร้างวินัยในตนเองให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียน ช่วงเวลาที่เหมาะสมที่สุดที่จะปลูกฝังวินัยในตนเองให้แก่เด็กๆได้แก่ ช่วงที่เด็กนักเรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษา เพราะในช่วงนี้ทางโรงเรียนสามารถมองเห็นปัญหาของนักเรียนได้ง่ายและชัดเจนตลอดจนสามารถวิเคราะห์หาสาเหตุและแก้ไขปัญหานั้นได้ง่าย

2. เพื่อให้เกิดสภาพแวดล้อมที่ดีในการเล่าเรียนของนักเรียน การขาดการดูแลหรือการปล่อยปละละเลยให้นักเรียนขาดระเบียบวินัยนั้นย่อมจะทำให้โรงเรียนหรือห้องเรียนกลายเป็นอาณาจักรแห่งความวุ่นวายไปในที่สุด พฤติกรรมใดก็ตามที่เป็นปัญหาต่อการเรียนการสอนควรได้รับการพิจารณาแก้ไขโดยไม่มีการยกเว้น

ศุภนิธย์ วัฒนธาดา (2518 : 120) และสมเจตน์ อภิมนตรีรักษา (2520 : 202) ได้สรุปถึงความจำเป็นที่จะต้องมีวินัยไว้เป็นข้อๆ ในลักษณะเดียวกันคือ 1) ช่วยให้นักเรียนเป็นผู้มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย สวยงาม 2) ช่วยสร้างความรับผิดชอบแก่บุคคล 3) ช่วยสร้างความสามัคคีปรองดองในหมู่คณะ 4) ช่วยเสริมสร้างหลักประชาธิปไตย ทุกคนจะต้องรับผิดชอบต่อควบคุมตนเอง 5) ช่วยให้ครูและนักเรียนอยู่ร่วมกันได้อย่างปกติสุข 6) ช่วยส่งเสริมความก้าวหน้าของตนเอง 7) ช่วยให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จ 8) ช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนให้ประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย

สรุปได้ว่า การเสริมสร้างวินัยแก่นักเรียนมีความสำคัญมากในการที่จะช่วยให้นักเรียนปกครองตนเองได้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข ปฏิบัติตามกฎหมายของโรงเรียน รู้จักเสียสละ ประโยชน์ส่วนตัวเพื่อส่วนรวม การมีวินัยจะทำให้ได้ชื่อว่าเป็นคนดี

ประเภทของวินัยนักเรียน

ศุภนิธย์ วัฒนธาดา (2518 : 119) สุรางค์ จันทน์เอน (2518 : 34) และสมเจตน์ อภิณนธ์รักษา (2520 : 201) ได้กล่าวถึง ประเภทของวินัยในลักษณะเดียวกัน พอสรุปได้ว่า วินัยสามารถแบ่งประเภทได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. วินัยในตนเอง (Self-Discipline) หมายถึง กระบวนการหรือวิธีการที่บัญญัติขึ้นเพื่อควบคุมพฤติกรรมตนเอง บังคับตนเองให้ประพฤติตามโดยเป็นผู้แนะนำตนเองให้ประพฤติปฏิบัติไปตามแนวทางที่เลือกที่ดี ถ้านักเรียนมีวินัยในตนเองและจะลดปัญหาในด้านการปกครองนักเรียนได้มาก โรงเรียนไม่จำเป็นต้องออกข้อบังคับ ระเบียบให้มากมาย การควบคุมและการปกครองก็จะสะดวกสบายเพราะตัวเองจะต้องรู้จักควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้ บรรลุจุดหมายปลายทางได้อย่างสุขสบาย รู้จักรับผิดชอบ ปฏิบัติตามหน้าที่ของตนเองที่มีความรับผิดชอบ มีข้อดีคือ 1) การรู้จักบังคับตนเองและมีกำลังใจที่จะกระตุ้นเตือนให้ตนเองปฏิบัติสิ่งที่ปรารถนา 2) การปฏิบัติตามระเบียบที่ตนเองมีหน้าที่อยู่โดยไม่มีใครบังคับเรี่ยร้อยเสร็จตามเวลา 3) ปฏิบัติงานด้วยความเต็มใจและตรงต่อเวลาสนใจตั้งใจทำงานเต็มความสามารถ 4) การไม่คิดเอาเปรียบเมื่อทำงานกับหมู่คณะ 5) เป็นที่ยอมรับของสังคม สังคมนิยมยกย่อง

2. วินัยส่วนรวม หรือ วินัยสำหรับหมู่คณะ (External Authority Discipline) หมายถึง วินัยที่ออกมาจากภายนอกเพื่อบังคับให้ส่วนรวมได้ปฏิบัติตามให้เกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อยขึ้น วินัยส่วนรวมนี้จะต้องตั้งกฎเกณฑ์เป็นแนวทางกลางๆ ให้ทุกคนสามารถปฏิบัติตามได้ เช่น วินัยในการแต่งกาย ในเรื่องความเคารพ มีข้อดีคือ 1) สามารถรักษาความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันให้อยู่ในระดับที่ดีควรส่งเสริมให้ดีขึ้น 2) รู้จักดำเนินงานอย่างได้ผลแก่ส่วนรวม 3) สามารถควบคุมตนเองให้เป็นไปตามความต้องการและข้อตกลงของหมู่คณะการทำงานดำเนินงานโดยหมู่คณะ โดยมีคณะกรรมการดำเนินงานซึ่งกรรมการจะต้องเป็นผู้มีวินัยที่ดี จึงจะทำงานของหมู่คณะได้สำเร็จ

สรุปได้ว่า วินัยจะมีอยู่ 2 ประเภท คือวินัยในตนเอง และวินัยหมู่คณะ วินัยในตนเองเป็นกระบวนการควบคุมตนเองให้ประพฤติแต่สิ่งที่ดี วินัยหมู่คณะจะเป็นการใช้ระเบียบข้อบังคับกฎเกณฑ์ เพื่อรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อย หรือความสงบสุขในสังคม

ปรีชา ช้างขวัญ และวิจิตร เกิดวิสิทธิ์ (2544:65) การฝึกตนให้มีระเบียบวินัยก็จัดว่าเป็นหน้าที่ของชาวพุทธในด้านการปฏิบัติตามหลักธรรมและประเพณีพิธีกรรมทางศาสนา ระเบียบวินัยอาจแบ่งได้เป็น 2 อย่าง คือ ระเบียบวินัยทางโลกและระเบียบวินัยทางธรรม 1)วินัยทางโลก หมายถึง ระเบียบวินัยที่ควบคุมคนในสังคมหนึ่งๆ ให้กระทำหรือละเว้นการกระทำ เช่นกฎหมาย กติกา ข้อบังคับ ระเบียบธรรมเนียม เป็นต้น 2) วินัยทางธรรม หมายถึง ระเบียบวินัยทางศาสนา พระพุทธศาสนามีบัญญัติวินัยไว้เป็นแนวปฏิบัติของศาสนิกชนของตนวินัยทางธรรมใน

พระพุทธศาสนาสำหรับศาสนิกชนได้แก่ ศีล 5 และศีล 8 พุทธศาสนิกชนที่ดีอย่างน้อยต้องรักษาศีล 5 พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติศีล 5 ไว้สำหรับสร้างความสงบแก่บุคคล ครอบครัวและสังคม การฝึกตนเองให้อยู่ในกรอบของวินัยทางธรรมเป็นการปฏิบัติพื้นฐานทำให้ปฏิบัติคุณความดีอื่น ๆ ได้ดียิ่งขึ้น พุทธศาสนิกชนที่ดีจะเห็นว่านอกจากยอมรับวินัยทางธรรมยังต้องรับวินัยทางโลกด้วย

หลวงตามหาบัว (2542 : 188-180) ได้เมตตาสอนลูกหลานที่อยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียนเสมอๆ ดังนี้ เวลาไปพบครูอาจารย์สถานที่ใด ให้ยกมือไหว้และแสดงความเคารพอย่างอ่อนน้อมถ่อมตนจริงๆ อย่าทำตัวแข็งกระด้างและเฉยเมยไป เหมือนความรู้วิชาของเราเกิดขึ้นมาจากดินจากหญ้า ไม่เกิดขึ้นมาจากความอุตสาหพยายามน้ำพักน้ำแรง ความเมตตาสงสารครูให้เราคิดถึงครูอาจารย์ว่า เป็นผู้มีความค่าบนหัวใจเรา หรืออยู่บนกระหม่อมจอมหัวของเราเสมออย่าได้ลืม อย่าได้ลบหลู่ดูหมิ่น เราจะเป็นผู้เจริญในอนาคต ไม่อับเฉาเศร้าหมอง เวลาเราเป็นผู้ใหญ่หรือเป็นครูอาจารย์คน ย่อมมีคนเคารพสนองตอบความดีของเรา เราเป็นนักศึกษาเล่าเรียนให้เข้าอกเข้าใจ ให้เคารพครูอาจารย์กลับไปบ้านไปเรือน เคารพพ่อ เคารพแม่ เคารพวิทยุฒิ คุณวุฒิ เคารพคนเฒ่าคนแก่เคารพท่านผู้มีบุญมีคุณ เพราะนี่ ปราชนูปถัมภ์ทั้งหลายเกิดหนุนกันมามากนาน จงพากันรักษามรดกนี้ไว้ อย่าทำให้เสื่อมทรมและสูญหายไป สมมติว่าเรามีความรักความชอบในผู้ใดก็ตาม ความรักนั้นยอมรับว่ารัก เพราะอยู่ภายในใจใครห้ามไม่ได้ แต่สิ่งที่เราจะบังคับไม่ให้ไปเป็นไปตามความรักเสียทุกอย่างนั้น เป็นเรื่องของใจจะต้องบังคับ สติปัญญาจะต้องบังคับไม่ให้แสดงออกในสิ่งที่ไม่น่าดู และในสิ่งที่เสียหาย จนกว่าเวลาได้อำนวยความสะดวกทุกประการแล้วนั้น โลกยอมรับกันเพราะฉะนั้นโลกนี้จึงมีผู้มีเมียมียุคมีเด้าเหล้ากอยู่เต็มบ้านเต็มเมือง ก็ไม่มีใครตำหนิกัน เพราะเป็นไปตามความถูกต้องดีงาม เป็นไปด้วยขนบธรรมเนียมประเพณีที่มนุษย์ยอมรับกันวัยเรียนไม่ใช่วัยลิง อย่าเที่ยวเตร็ดเที่ยวเตร่ เวลาไม่ใช่เวลาที่เที่ยวเตร็ดเตร่ร่วน ถึงเวลาจะควรเป็นหากค่อยเป็นไปเอง เรื่องอารมณ์ดีก็คือนองก็เหมือนกัน ชอบสนุกเฮฮา ชอบเกาะชอบเกี่ยว ชอบเลี้ยวโน้นเลี้ยวนี้ไม่ดี เช่น นักเรียนผู้หญิง นักเรียนผู้ชาย ก็อย่าไปสนิทกันในทางกามารมณ์อันเป็นทางเสียหาย ทางเฒ่าบ้านเรือนก่อนปลูกยังไม่เสร็จมันจับหาย

ในขณะนี้ในวัยนี้เป็นวัยเรียนไม่ใช่วัยเล่นเลยชอบเซต อย่างกลัวโลกตาฝ้าตาฟางนี้จะสูญหายไปไหน มันไม่สูญหายไปไหนแหละ เพราะมันมีอยู่กับเรากับท่านตลอดเวลาทุกนาที่ นอกจากได้ดีกระบานมันไว้ ไม่ให้คนเป็น ลิง ไปเท่านั้น ไม่จันลึงจะมาแย่งเอามนุษย์ไปหมด มนุษย์เราสืบพันธุ์มาตั้งแต่ต้นจนอวสานปัจจุบันนี้ และยังมีต่อไปไม่มีที่สิ้นสุด เรื่องหญิงกับชายแล้วไม่สูญพันธุ์เรื่องนี้ไม่ต้องศึกษาเล่าเรียน ให้เพิ่มโรคบ้ากามเข้าไปอีก ไม่ต้องมีโรงรำโรงเรียนสอนกัน โรคการก็พร้อมเจริญอยู่แล้วดังสัตว์เดรัจฉานเขาก็ไม่สูญพันธุ์ เพราะเรื่องกามกิเลสนี้เป็นสิ่งที่มีอยู่ใน หัวใจสัตว์

ทั้งตัวผู้ตัวเมียทั้งหญิงและชาย มีอยู่ด้วยกันทั้งนั้น ไม่มีคำว่าบกพร่องเพราะไม่ได้เรียนไม่ได้ ส่งเสริมไม่เป็นคน ฟุ้งเฟ้อ ฟูมเฟื่อย มุ่งตัวเองเป็นหลัก ไม่สนใจสังคมและบ้านเมือง

สาเหตุที่เป็นปัญหาของวินัย

พฤติกรรมที่ขาดระเบียบวินัยในตนเองนั้นถือว่าเป็นปัญหาที่ก่อให้เกิดผลเสียต่อบุคคลนั้น ๆ และยังมีผลต่อผู้อื่นและสังคมอีกด้วย เรามักได้ยินเสมอว่า เยาวชนไทยในสังคมขาดระเบียบวินัย ทำอะไรตามความพอใจ มักไม่ค่อยคำนึงถึงผลเสียหายนที่จะตามมา ความผิดดังกล่าวก็มีการโทษกันว่าเป็นเพราะผู้ปกครองไม่ได้เอาใจใส่ดูแล ครูไม่ดูแลอบรมสั่งสอนซึ่งในปัจจุบันผู้ปกครองมักไม่มีเวลาดูแลเนื่องจากความบ้งคับทางเศรษฐกิจ จึงเป็นภาระของครูที่จะต้องรับผิดชอบดูแลระเบียบวินัยในตัวเด็กมากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตามปัญหาความไม่มีระเบียบวินัยของเด็กอาจเกิดจากสาเหตุอื่น ๆ อีกมากมาย เช่น ผลการวิจัย พันธ์ หันนาคินทร์ (2524 : 295-296) ได้กล่าวถึง ความผิดทางวินัยที่พบบ่อยๆ พอสรุปได้ดังนี้

ความผิดทางวินัยที่เรามักจะพบเสมอ ๆ คือการละเมิดสิทธิของคนอื่นหรือละเมิดกฎข้อบังคับของโรงเรียน การละเมิดนี้อาจเป็นเพียงความรู้สึกหรือเจตคติก็ได้ เช่น การทำเสียงดังโดยไม่มีเหตุอันควรในขณะที่คนอื่นกำลังตั้งใจเรียน การละเมิดนี้มักเกิดจากความไม่พอใจต่อกฎข้อบังคับของครู ต้องการให้คนอื่นสนใจ ความเห็นไม่ลงรอยกับคนอื่นไม่ยอมยกยอบใคร เห็นคนอื่นเป็นศัตรูไปหมด หรือขาดวัฒนธรรมการอบรมที่ดี ซึ่งการกระทำละเมิดเช่นนี้เป็นโทษแก่ตนเองในการแสดงความผิดทางวินัยของนักเรียน มักจะแสดงออกเป็น 3 ระยะคือ 1) ระยะแรกเป็นระยะเพียงกระซิบกระซาบ หรือไม่ตั้งใจทำงานตามที่ครูสั่ง 2) ระยะต่อมาเป็นการแสดงออกโดยเปิดเผย เช่น คุยหัวเราะในห้องเรียนโดยไม่เกรงใจครู แกล้งเพื่อนต่อหน้าครูในชั้นเรียน 3) ระยะสุดท้ายเป็นระยะแสดงความก้าวร้าวออกมาโดยเปิดเผย เช่น ต้าเพื่อน เล่นการพนัน ขโมย พกอาวุธ เป็นต้น

มีผู้เสนอความสำคัญของกฎระเบียบวินัยไว้หลายท่าน ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้ ระเบียบวินัยช่วยเสริมสร้างให้ผู้ปฏิบัติตามเกิดความรู้สึกนึก และความเคยชินที่จะประพฤติปฏิบัติตนไปในทางที่ดีงาม เป็นมาตรฐานระหว่างความประพฤติของกลุ่มบุคคลผู้ปฏิบัติงานในองค์การ (พันธ์ หันนาคินทร์. 2526 : 239) ช่วยเตรียมตัวนักเรียนสำหรับการดำเนินชีวิตในอนาคต จะได้ใช้สิทธิ เสรีภาพและความรับผิดชอบอย่างถูกต้อง ช่วยสร้างและรักษาไว้ซึ่งสภาพการณ์อันจำเป็นต่อความเจริญก้าวหน้าของโรงเรียน หากขาดระเบียบวินัย การดำเนินงานของโรงเรียนจะเต็มไปด้วยอุปสรรค (เชาว์ มณีวงศ์. 2531 : 168) ช่วยให้นักเรียนควบคุมดูแลตนเอง และสังคมส่วนรวมได้ด้วยความสะดวก เกิดสภาพแวดล้อมที่ดีในการเล่าเรียน การทำงาน ช่วยนำคนไปสู่การทำความคิด ความเจริญ เว้นข้อห้ามทำตามคำสั่งบางประการเพิ่มพลังในการทำงาน เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลของงาน เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตน สังคมเป็นสุขร่มเย็น ดังนั้นพอสรุปความสำคัญของวินัยได้ว่า

วินัยช่วยให้คนมีระเบียบในตัวเองลดความขัดแย้ง เกิดความสามัคคี ดำรงตนอยู่ในสังคม และทำกิจกรรมในชีวิตประจำวันได้อย่างมีความสุข

สาเหตุการทำให้คนมีระเบียบของนักเรียนนั้นมีสาเหตุหลายประการ ซึ่งพอสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้ (มหาอุทัย คุณศรี อ้างมาจาก สวัสดิ์ ไชยโสภาส, 2531 : 13-18) สาเหตุแรกคือ ตัวนักเรียน เช่น ความผิดปกติทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ การเก็บตัว การฝ่าฝืนกฎระเบียบข้อบังคับ การทะเลาะวิวาท ปัญหาทางเพศ ลักษณะนิสัย ขาดความสามัคคี ขาดความเคารพเชื่อฟัง การชอบดก ความรู้สึกขาดความมั่นคงในโรงเรียน เป็นนักเลงอันธพาล ไม่เอาใจใส่ในกิจกรรมของโรงเรียน มั่วสุมในสถานที่ที่ไม่เหมาะสม สาเหตุที่สอง คือ กลุ่มเพื่อน เช่น เพื่อนชักชวนก่อการทะเลาะวิวาท สร้างบรรยากาศตึงเครียด สาเหตุที่สาม คือ สภาพแวดล้อมในโรงเรียน เช่น การประพฤติปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน อารมณ์ของครู วิธีสอน การควบคุมนักเรียน บรรยากาศทั้งนอกและในห้องเรียน ระเบียบกฎเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นหย่อนยานหรือตึงเกินไป สาเหตุที่สี่ คือ สภาพแวดล้อมทางครอบครัว เช่น พ่อแม่หย่ากัน หรือร่ำรวยมากเกินไป พ่อแม่รักลูกตามลูกเกินไป พ่อแม่แยกกันอยู่ ขาดคนเอาใจใส่ดูแลลูก พ่อแม่ประพฤติตนไม่ดีหรือไม่เข้าใจธรรมชาติการเปลี่ยนแปลงตามวัยและเพศของเด็ก ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว สมาชิกในครอบครัวมากหรือน้อยเกินไป ความเข้มงวดหรือหย่อนยานด้านวินัยมากเกินไป บ้านตั้งอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสม เช่น แหล่งชุมชนแออัด แหล่งอบายมุข แหล่งสถานเริงรมย์ ส่วนสาเหตุสุดท้าย คือ สภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมทั่วไป เช่น ภาพข่าวจากสื่อสารมวลชน การทุจริตประพฤติมิชอบ การฉ้อโกง ศูนย์การค้า สรุปได้ว่าสาเหตุจากการทำผิดวินัยของนักเรียนมาจากตัวนักเรียนเอง จากเพื่อน จากสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ในครอบครัว ในสังคม และสภาพของสิ่งแวดล้อมและปัจจัยที่มีส่วนผลักดันให้บุคคลกระทำผิดอาจเกิดจากสาเหตุหลายประการที่แตกต่างกันไปตามแต่กรณี ผู้ศึกษาค้นคว้าได้รวบรวมสาเหตุสำคัญ ๆ ซึ่งน่าจะเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้บุคคลประพฤติผิด ดังนี้

1. เพศ ชิกมันด์ ฟรอยด์ ได้เขียนตำรา และบทบาทในการวิเคราะห์ทางจิตใจ โดยเน้นความเป็นเพศไว้อย่างน่าสนใจ ดังนี้ จิตใจของผู้ชายและผู้หญิงแตกต่างกันอย่างไร รอย แชฟเฟอร์ (Roy Schafet. 1979 : 333-342) ได้ยึดถือแนวทักษะของฟรอยด์ กล่าวคือ ผู้หญิงมีคุณธรรมศีลธรรมประจำใจ (Superego) สูงกว่าผู้ชายคุณธรรมทางจิตใจจะได้รับการปรับปรุงแต่งพัฒนามาเป็นลำดับ ในด้านการวินิจฉัยพิจารณาตัดสินในย้อยครั้งที่ผู้หญิงมีจิตใจอ่อนไหวตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของความรู้สึก หรืออารมณ์ ทั้งรักทั้งเกลียด ผู้ชายจะมีจิตใจไม่ติดอยู่กับความรู้สึกในทางอคติ มีความยุติธรรมประจำใจมากกว่าผู้หญิง จิตใจของผู้หญิงไม่รุนแรง บางครั้งเลือนลอยไม่เป็นสาระแน่นอน และเมื่อมีเหตุการณ์เปลี่ยนแปลงสำคัญๆ เกิดขึ้นในชีวิตผู้หญิงก็สามารถยอมรับได้ไม่ดีเท่าผู้ชาย ผู้ชายจะยอมรับยอมจำนนมีสติ หรืออาจสรุปได้ว่า มีจิตใจหนักแน่นกว่าผู้หญิงลักษณะเฉพาะ

เพศอีกประการหนึ่งคือ ผู้ชายส่วนมากมักจะแสดงอาการเอาจริงเอาจังในเรื่องกฎเกณฑ์ระเบียบที่ถือปฏิบัติให้เที่ยงตรงเคร่งครัดกว่าผู้หญิง ในแง่การใช้ชีวิตโดยทั่วไปไม่ว่าจะเป็นการประกอบอาชีพหรือการคบค้าสมาคมกับใคร ๆ เมื่อได้มีการศึกษาค้นคว้าด้านจิตวิเคราะห์แล้ว พบว่า คุณภาพทางจิตใจของผู้ชายสามารถแยกความรู้สึกต่าง ๆ ที่มากระทบกระเทือนจิตใจได้ดีกว่าผู้หญิงมาก ความรู้สึกเหล่านี้ได้แก่ ความโกรธ ความเสียใจ ความผิดหวัง ความสงสารและความพอใจ ฟรอยด์ได้ตั้งข้อสังเกตว่า ผู้ชายนั้นพื้นฐานจิตใจมีแนวโน้มที่จะกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายมากกว่าผู้หญิงและยังกระทำซ้ำ ๆ หรือถูกครอบงำในสิ่งเลวร้ายนั้นด้วย บุคลิกภาพของผู้ชายจะเป็นแบบการถูกครอบงำหลงใหลให้ประพฤติดำเนินทางชั่วร้ายมากกว่าเพศหญิงหรือจะพูดว่า ผู้ชาย “เผลิดำ” มากกว่าผู้หญิง เช่น การติดอบายมุขต่าง ๆ เช่น การดื่มเหล้า เล่นการพนัน เสพสิ่งเสพติดทั้งหลายที่เรียกว่า “Obsessive Nature” มากกว่าจะมีบุคลิกภาพแบบชอบอะไรไว้วาย ร้องไห้ ส่งเสียง อารมณ์เปลี่ยนแปลงง่าย ซึ่งเป็นบุคลิกภาพของผู้หญิง ผู้หญิงเป็นเพศที่มีความรู้สึกหรือการกระหายอยากจะเป็นที่รักของบุคคลทั้งหลายที่สำคัญคนที่ใกล้ชิดตัวเอง ไม่ต้องการให้ใครมารุกรานก้าวร้าวและที่น่าสนใจ อยากเป็นมารดา เพื่อที่จะมีลูกไว้เป็นสมบัติอันมีค่าของตน ความรู้สึกเหล่านี้เป็นความรู้สึกโดยไร้สำนึก

ถ้าเรานำทฤษฎีของฟรอยด์มาใช้ก็อาจสรุปได้ว่าในการจะกระทำความผิดผู้ชายก็จะกล้าทำ และตัดสินใจได้เร็วกว่าผู้หญิง เพราะฟรอยด์บอกว่า ผู้ชายนั้นมีลักษณะก้าวร้าว รุนแรง ใจร้อน มีศักดิ์ศรี ส่วนผู้หญิงนั้นอดทนไม่กล้าแสดงกริยาใดๆ ออกมา (Passive Personality) ส่วนมากอยากจะยอมแพ้หรือยอมจำนน ฉะนั้นการที่ผู้หญิงจำระทำได้กฎหมายอาญา เช่น การฆ่าคน ปล้นทรัพย์ ทำร้ายร่างกาย ฯลฯ จึงเป็นเรื่องที่ควรศึกษา

2. อาชีพของบิดามารดา วีรวรรณ วรสุข (2540 : 122-127) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องพฤติกรรมและสาเหตุของการประพฤติดังกฎระเบียบของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น พบว่า นักเรียนที่บิดามารดาประกอบอาชีพแตกต่างกันพฤติกรรม การประพฤติดังกฎระเบียบประเภทไม่รุนแรงและประเภทรุนแรงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 การประพฤติดังสองประเภทนั้น นักเรียนที่บิดามารดาประกอบอาชีพส่วนตัวประกอบอาชีพส่วนตัวประพฤติดังมากที่สุด นักเรียนที่บิดามารดาประกอบอาชีพกรรมกรรับจ้างประพฤติดังมากที่สุด

คันธรส พลเยี่ยม (2545 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง พฤติกรรมและสาเหตุในการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นในอำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด จากการวิจัยได้พบว่ามีวัยรุ่นที่กระทำผิดกฎหมายค่อนข้างมาก โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ทั้งสังกัดกรมสามัญศึกษาและสังกัดกรมอาชีวศึกษาและสถานเริงรมย์ คือ แหล่งส่งเสริมให้วัยรุ่นกระทำ

ผิด ดังนั้นจึงเป็นเหตุจูงใจให้ผู้วิจัยได้ศึกษาพฤติกรรมและสาเหตุในการเที่ยวสถานเริงรมย์พร้อมทั้งเปรียบเทียบสาเหตุในการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น ตามตัวแปรเพศ ระดับผลการเรียน รับเงินจ่ายที่ได้รับต่อเดือน สถานภาพการอยู่ร่วมกันของบิดามารดา อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา บรรยากาศในครอบครัว ความผูกพันต่อเพื่อนและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ วัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ แบบสอบถามสาเหตุในการเที่ยวสถานเริงรมย์ แบบสอบถามบรรยากาศในครอบครัว แบบสอบถามความผูกพันต่อเพื่อนและแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สถิติที่ใช้ ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบสมมติฐาน ใช้ความวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – way ANOVA)

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. วัยรุ่นส่วนใหญ่นิยมเที่ยวสถานเริงรมย์ประเภทดิสโก้เทคมากที่สุดโดยเที่ยวในช่วงวันศุกร์และวันเสาร์ ส่วนใหญ่จะเที่ยวทุกครั้งที่มีโอกาสและใช้เวลาในช่วงประมาณ 22.00 - 23.00 น. ในการเที่ยวแต่ละครั้งใช้เวลา 2 - 4 ชั่วโมง ค่าใช้จ่ายในการเที่ยวโดยเฉลี่ยต่อครั้ง 101 - 200 บาท โดยใช้เงินจากเงินประจำที่ได้รับจากผู้ปกครองเป็นเงินค่าใช้จ่ายในการเที่ยวและมักไปเที่ยวกับเพื่อนสนิท กิจกรรมที่ทำมากที่สุดขณะอยู่ในสถานเริงรมย์คือ ฟังเพลง

2. วัยรุ่นจำแนกตามตัวแปรต่างๆส่วนใหญ่เห็นด้านตัวบุคคลและด้านครอบครัวเป็นสาเหตุในการเที่ยวสถานเริงรมย์อยู่ระดับมาก แต่ในด้านสิ่งแวดล้อมเป็นสาเหตุอยู่ในระดับปานกลาง

3. วัยรุ่นชาย เห็นว่าด้านตัวบุคคลเป็นสาเหตุในการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่าวัยรุ่นหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4. วัยรุ่นที่มีสถานภาพการเป็นอยู่ร่วมกันของบิดามารดาแบบแยกกันอยู่เห็นว่าด้านครอบครัวเป็นสาเหตุในการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่าวัยรุ่นที่มีสถานภาพการอยู่ร่วมกันของบิดามารดาแบบอยู่ด้วยกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5. วัยรุ่นที่มีบรรยากาศในครอบครัวดีปานกลาง เห็นว่าด้านตัวบุคคลเป็นสาเหตุในการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่าวัยรุ่นที่มีบรรยากาศในครอบครัวดีมากที่สุด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และวัยรุ่นที่มีบรรยากาศในครอบครัวดีปานกลาง และดี เห็นว่าด้านครอบครัวเป็นสาเหตุในการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่าวัยรุ่นที่มีบรรยากาศในครอบครัวดีมากที่สุดอย่างน้อยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6. วัยรุ่นที่มีความผูกพันต่อเพื่อนมากเห็นว่าด้านตัวบุคคลเป็นสาเหตุในการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่าวัยรุ่นที่มีความผูกพันต่อเพื่อนปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในการเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่าวัยรุ่นที่มีความผูกพันต่อเพื่อนปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ 0.05

7. วัยรุ่นที่มีระดับผลการเรียน ระดับค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน เห็นว่าด้านตัวบุคคล ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมเป็นสาเหตุในการเที่ยวสถานเริงรมย์

โดยสรุปวัยรุ่นจะเที่ยวทุกครั้งที่มีโอกาส โดยมีสาเหตุมาจากด้านตัวบุคคลและด้านครอบครัวมาก และมีสาเหตุมาจากด้านสิ่งแวดล้อมปานกลาง ดังนั้นจึงควรส่งเสริมการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ การสร้างครอบครัวที่อบอุ่น รวมทั้งสนับสนุนการจัดสิ่งแวดล้อมเพื่อนันทนาการที่เหมาะสม

นันทยา คงประพันธ์ (2543 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษาพฤติกรรมของการเที่ยวสถานเริงรมย์ขอวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาพฤติกรรมและสาเหตุการเที่ยวสถานเริงรมย์ สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของบ้านอาชีพของบิดามารดา ขนาดของครอบครัว บรรยากาศในครอบครัวและภูมิสำเนาของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ วัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาและโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน และวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1-3 โรงเรียนสังกัดกรมอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานครปีการศึกษา 2542 จำนวน 900 คน ผลการศึกษา พบว่า

1. ศึกษาพฤติกรรมและสาเหตุการท่องเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น วัยรุ่นส่วนใหญ่นิยมเที่ยวสถานเริงรมย์ประเภทผับมากที่สุด โดยเที่ยวในช่วงเวลา 21.01น.-23.00น. ไปเที่ยวเฉลี่ยเดือนละครั้ง ค่าใช้จ่ายในการเที่ยวโดยเฉลี่ยต่อครั้งสูงกว่า 500 บาท ใช้เวลาในการเที่ยวแต่ละครั้ง 2-4 ชั่วโมง เมื่ออยู่ในสถานเริงรมย์วัยรุ่นมีพฤติกรรมในการฟังเพลงมากที่สุดและวัยรุ่นเลือกเที่ยวกับเพื่อนสนิทมากที่สุดและรู้จักสถานเริงรมย์จากเพื่อน การเที่ยวส่วนใหญ่เที่ยวในวันศุกร์-วันเสาร์และส่วนใหญ่ใช้เงินในการเที่ยวจากเงินประจำเดือนที่ได้รับจากผู้ปกครอง ส่วนสาเหตุการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นนั้นมีสาเหตุมาจากครอบครัวอยู่ในระดับน้อย สาเหตุที่มาจากด้านตัวบุคคลและด้านสิ่งแวดล้อมอยู่ในระดับปานกลาง

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมสถานเริงรมย์ตามลักษณะของสถานเริงรมย์ พบว่าวัยรุ่นที่มีเพศเงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ต่างกันมีพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์แต่ละลักษณะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา ขนาดของครอบครัว บรรยากาศในครอบครัว ภูมิสำเนาต่างกัน มีพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์แต่ละลักษณะไม่แตกต่างกัน

3. เปรียบเทียบสาเหตุของการที่เยาวชนเรีงรมย์ของวัยรุ่น พบว่า วัยรุ่นที่มีเพศต่างกัน เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการที่เยาวชนเรีงรมย์ บรรยายภาคในครอบครัว ต่างกัน มีสาเหตุของการที่เยาวชนเรีงรมย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ส่วนวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัว ฐานะเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา ขนาดของครอบครัว และภูมิำเนาต่างกันมีสาเหตุของการที่เยาวชนเรีงรมย์ไม่แตกต่างกัน แชมเบอร์ส และบาร์เบอร์ (Chambers and Barber. 1971 : 176) ได้ศึกษาเด็กกระทำผิด จำนวน 645 ราย ที่ประเทศอิรัก เป็นหญิงเพียงร้อยละ 2.1 พบว่า ผู้กระทำผิดในตัวเมืองถึงร้อยละ 98.1 นอกนั้นอยู่ในชนบท เด็กพวกนี้มาจากครอบครัวที่บิดามารดาเป็นกรรมกร ร้อยละ 53.6 ข้าราชการมาจากครอบครัวที่บิดาเป็นพนักงาน ข้าราชการ ร้อยละ 35.5 ผลวิจัยนี้ยังระบุอีกว่าสาเหตุที่ทำให้เด็กกระทำผิดมาจากสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดีและตัวอย่างที่ไม่เหมาะสม ร้อยละ 20.7 ความยากจน ร้อยละ 6.7 และคบเพื่อนไม่ดี ร้อยละ 3.6

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไพศาล หวังพานิช (2516 : 89) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ผลสัมฤทธิ์ (Achievement) หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เกิดจากการเรียนการสอนเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดจากการฝึกอบรมหรือจากการสอน การวัดผลสัมฤทธิ์ซึ่งเป็นการตรวจสอบระดับความสามารถของบุคคลว่าเรียนแล้วมีความรู้ความสามารถเท่าใด

อุทุมพร เคลือบคนโท (2540 : 11) กล่าวสรุปผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่าหมายถึงความสามารถในการที่จะพยายามเข้าถึงความรู้ ซึ่งเกิดจากการทำงานที่ประสานกัน และต้องอาศัยความพยายามอย่างมากมีองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับสติปัญญา และองค์ประกอบที่ไม่เกี่ยวข้องกับสติปัญญา แสดงออกในรูปของความสำเ็จ ซึ่งสามารถสังเกต และวัดได้ด้วยเครื่องมือทางจิตวิทยา หรือแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป

มีเรน (Mehrens, 1976 : 73) ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่าหมายถึงความรู้ ทักษะ และสมรรถภาพสมองภาพสมองด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนต่อการเรียนแต่ละวิชา ซึ่งสามารถวัดได้จากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พรทิพย์ ดลโสภณ (2542 : 22) ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่าหมายถึงขนาดของความสำเ็จที่ได้จากการทำงานที่ต้องอาศัยความพยายามอย่างมาก ซึ่งเป็นผลมาจากการกระทำที่ต้องอาศัยความสามารถทั้งร่างกายและสติปัญญา ดังนั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นขนาดของความสำเ็จที่ได้จากการเรียน โดยอาศัยความสามารถเฉพาะตัวของบุคคลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอาจได้มาจากกระบวนการที่ไม่ต้องการทำสอบ เช่น การสังเกต การตรวจ การบ้านหรืออาจ

ได้ในรูปแบบของเกรดจากโรงเรียน ซึ่งต้องอาศัยกระบวนการที่ซับซ้อนและมีระยะเวลานานพอสมควร หรืออาจได้จากการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทั่วไป

ประโยชน์ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พรทิพย์ ดลโสภณ (2542 : 22) กล่าวถึง ประโยชน์ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ 5 ประการดังนี้ 1) เพื่อดูระดับพัฒนาการ 2) ใช้เป็นประโยชน์ในการให้คะแนนนักเรียน 3) เพื่อใช้ประโยชน์ในการวางแผนสร้างหลักสูตรต่อไป 4) เพื่อใช้ในการสอบคัดเลือกและเลื่อนชั้น 5) เพื่อใช้เปรียบเทียบความสามารถในการสอนของครูในโรงเรียนเดียวกันหรือเปรียบเทียบระหว่างโรงเรียน

ปัจจัยที่ส่งผลผลักดันให้บุคคลกระทำผิดอาจเกิดจากสาเหตุหลายประการที่แตกต่างกันไปตามแต่ละกรณี กองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2536 : 3-6) ได้สรุปสาเหตุการประพฤติดิถีระเบียบวินัยของนักเรียนทั้ง 5 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านส่วนตัวของผู้ประพฤติดิถีระเบียบวินัย 2) ด้านกลุ่มเพื่อน 3) ด้านสภาพแวดล้อมในสถานศึกษา 4) ด้านสภาพแวดล้อมทางครอบครัว 5) ด้านสังคมและสิ่งแวดล้อมทั่วไป

ด้านส่วนตัวของผู้ประพฤติดิถีระเบียบวินัย กองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2536 : 3 – 6) ได้สรุปสาเหตุการประพฤติดิถีระเบียบวินัยเนื่องมาจากสภาพส่วนตัวของนักเรียนเองในสถานศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ 15 สาเหตุดังนี้ 1) สุขภาพอ่อนแอ 2) ความพิการทางร่างกาย 3) เพื่อบรรยายอารมณ์ 4) เกิดความเบื่อหน่าย 5) ขาดความไม่ไว้วางใจบุคคลอื่น 6) ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง 7) เรียกร้องความสนใจจากสังคม 8) เลียนแบบบุคคลอื่น 9) ทำเพราะความคั่นองตามประสาวัยรุ่น 10) ขาดคนสนใจกระทำผิดประชดผู้ปกครอง 11) กระทำไปเพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ 12) รู้สึกมีปมด้อย 13) มีความสุขถ้าได้กระทำผิด 14) สติปัญญาไม่ดี 15) ทำเพราะความจำเป็นหรือเพราะถูกบังคับให้ทำผิด

สมนา มุนินโท (2539 : 25 – 26) ได้กล่าวถึงสาเหตุส่วนตัวของนักเรียนที่ทำให้ประพฤติดิถีระเบียบวินัย 7 สาเหตุ ดังนี้ 1) ความผิดของร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม 2) ขาดแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ 3) การขาดความสนใจในวิชาการและกิจกรรมบางอย่าง 4) การมีปัญหาด้านความอยากเด่น 5) การขาดความอดทนอย่างมาก 6) การมีความเครียดและการเก็บกด 7) การมีปัญหาในการเรียนซ้ำไม่ทันเพื่อน

ด้านกลุ่มเพื่อน กองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2536 : 4) ได้สรุปสาเหตุของกลุ่มเพื่อนที่ส่งผลต่อการประพฤติดิถีระเบียบวินัยของนักเรียนในสถานศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ 10 สาเหตุ ดังนี้ 1) ชอบเลียนแบบในทางที่ผิด 2) เพื่อนชักจูงให้กระทำความผิด 3) อยากอวดเพื่อนๆ ว่าเราเก่ง 4) ต้องการสร้างบารมีให้เป็นคนเด่นในกลุ่ม 5) ต้องการเอาอกเอาใจ

เพื่อน ๆ 6) สร้างอุดมการณ์ในทางที่ผิด 7) เกิดความขัดแย้งระหว่างเพื่อนในวัยเดียวกัน 8) มีความเชื่อมั่นในกลุ่มสูงเกินไป 9) เชื่อเพื่อนง่ายเกินไป 10) ต้องการแข่งขันเพื่อน ๆ อยากจะชนะเพื่อน

พร้อม มิตรสุวรรณ (2536 : 11) ได้สรุปสาเหตุจากกลุ่มเพื่อนที่ส่งผลต่อการประพฤติดิถีระเบียบวินัยของนักเรียนมี 6 สาเหตุดังนี้ 1) ชักชวนในทางที่ผิด 2) แสดงความเด่นในกลุ่มเพื่อนที่ไม่เหมาะสม 3) ต้องการเอาอกเอาใจเพื่อน 4) สร้างแนวคิดอุดมการณ์ร่วมกันที่ผิด 5) ความขัดแย้งกับเพื่อนในวัยเดียวกัน 6) ขาดการยอมรับความคิดของเพื่อน

ด้านสภาพแวดล้อมในสถานศึกษา กองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2536 : 4-5) ได้สรุปสาเหตุการประพฤติดิถีระเบียบวินัยด้านสภาพแวดล้อมในสถานศึกษาที่สำคัญของนักเรียนในสถานศึกษาธิการ 15 สาเหตุ ดังนี้ 1) สถานศึกษาจัดกิจกรรมมากเกินไป 2) สถานศึกษาจัดกิจกรรมน้อยเกินไป 3) กฎระเบียบของสถานศึกษาเข้มงวดมากเกินไป 4) กฎระเบียบของสถานศึกษาหละหลวมเกินไป 5) ความขัดแย้งระหว่างผู้บริหารสถานศึกษากับอาจารย์ในสถานศึกษา 6) ความขัดแย้งระหว่างนักเรียนกับอาจารย์ผู้สอน 7) ความขัดแย้งระหว่างนักเรียนกับนักเรียนด้วยกัน 8) นักเรียนที่กระทำผิดเข้ากลุ่มเพื่อนไม่ได้ 9) บรรยายกาศภายในและภายนอกไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียน 10) สถานที่ตั้งไม่เหมาะสม 11) อาจารย์ประพฤติดิถีไม่เหมาะสมกับกาลเทศะ 12) อาจารย์ในสถานศึกษาไม่เข้าใจนักเรียน 13) อาจารย์ไม่ให้ความสำคัญกับนักเรียน 14) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่เป็นที่น่าสนใจ 15) ค่านิยมในสังคมจริงแตกต่างจากค่านิยมที่อาจารย์สอน

เทอดหญิง ณ พัทลุง (2542 : 16) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการประพฤติดิถีระเบียบวินัยของนักเรียนเนื่องจากสถานศึกษา 4 สาเหตุ ดังนี้ 1) ครู-อาจารย์ไม่ให้ความรักความอบอุ่นแก่นักศึกษา ใช้วิธีการสอนที่มุ่งเฉพาะเนื้อหา และวิธีการปกครองอย่างเคร่งครัดมากเกินไป 2) อาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อมของสถานที่ไม่ดี เช่น ขาดความน่าอยู่จะมีผลต่อจิตใจของนักเรียน และโน้มมนำจิตใจให้ประพฤติดิถีไม่ดีไปด้วย 3) จำนวนนักเรียนมากเกินไป ครู-อาจารย์ดูแลไม่ทั่วถึง ผู้บริหารสถานศึกษาใช้ระบบการบริหารอย่างเคร่งครัด หรือหย่อนยานเกินไป อันเป็นสาเหตุให้นักเรียนปรับตัวไม่ได้หรือมีพฤติกรรมเสรีจนขาดความเหมาะสม 4) ระเบียบวินัยข้อบังคับของสถานศึกษาหรือกระทรวงศึกษาธิการไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน จึงก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างการปฏิบัติตามระเบียบกับปฏิบัติตามสภาพสังคมในปัจจุบัน

ด้านสภาพแวดล้อมทางครอบครัว กรมพลศึกษา (2536 : 5 – 6) ได้สรุปสาเหตุการประพฤติดิถีระเบียบวินัยด้านสภาพแวดล้อมทางครอบครัวที่สำคัญของนักเรียนในสถานศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ 18 สาเหตุดังนี้ 1) บิดาหรือมารดาเจ็บป่วยต้องให้นักศึกษาดูแล 2) สภาพความเป็นอยู่ยากจนนักศึกษาต้องทำงานหาเงินเอง 3) บิดาหรือมารดาไม่มีอาชีพ 4) ความขัดแย้ง

ของบุคคลในครอบครัว 5) บิดามารดาไม่มีเวลาให้ลูก 6) บิดามารดาหย่าร้างกัน 7) บิดามารดาเป็นแบบอย่างที่ไม่ดี 8) ครอบครัวมีสมาชิกมากเกินไป 9) ครอบครัวบิดามารดาเสียชีวิต 10) ครอบครัวไม่มีบิดามารดา 11) ผู้ปกครองเลือกที่รักมักที่ชัง มีอคติลำเอียง 12) สภาพการเงินของครอบครัว 13) การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดเกินไป 14) การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย 15) บิดามารดาขาดความรับผิดชอบ 16) บิดามารดาเป็นโรคจิตโรคประสาท 17) บิดาหรือมารดาปกป้องลูกมากเกินไป 18) บิดาหรือมารดาไปทำงานต่างถิ่น

ซัทเทอร์แลนด์ (Sutherland. 1974 : 204) ได้กล่าวถึงลักษณะของครอบครัวที่ก่อให้เกิดการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน โดยพิจารณาถึงประเภทและความสัมพันธ์ในครอบครัว ไว้ดังนี้ 1) ครอบครัวซึ่งไร้ศีลธรรมบิดาดื่มสุรา มารดาติดการพนันหรือสมาชิกบางคนเป็นอาชญากร 2) ครอบครัวที่ไม่มีบิดามารดา เช่น ถึงแก่กรรม หย่าร้างหรือแยกกันอยู่ 3) ครอบครัวที่บิดามารดาละเลยไม่เอาใจใส่บุตรธิดา ทั้ง ๆ ที่มีเงินมีทอง 4) ครอบครัวซึ่งเลือกที่รักมักที่ชัง มีอคติลำเอียง 5) ครอบครัวที่ระเบียบเข้มงวด และมีสมาชิกมากเกินไป 6) ครอบครัวที่มีสภาพทางเศรษฐกิจยากจน

ด้านสังคมและสิ่งแวดล้อมทั่วไป กองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2536 : 4 – 5) ได้สรุปสาเหตุสำคัญเกี่ยวกับสังคมและสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อประพฤตินักเรียนวินัยของนักเรียน 10 สาเหตุดังนี้ 1) ความเปลี่ยนแปลงของสังคม 2) สังคมขาดระเบียบวินัย 3) ภาวะเศรษฐกิจของประเทศ 4) ระบบสื่อสารไร้พรมแดน 5) อิทธิพลของสื่อมวลชน 6) ค่านิยมทางด้านวัตถุนิยมมากขึ้น 7) สภาพแวดล้อมเกิดมลพิษ 8) การเพิ่มของประชากร 9) สังคมเสื่อมโทรม 10) การแข่งขันผลประโยชน์

โดยสรุปแล้ว ลักษณะพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับสภาพของนักเรียน กองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2536 : 19) จากรางงานของศูนย์ควบคุมความประพฤตินักเรียนในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค พบว่า นักเรียนนักศึกษาได้แสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับสภาพภายใต้บทบัญญัติแห่ง ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 132 และกฎกระทรวงฉบับที่ 1 และ 2 ที่ออกตามความในประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 15 ลักษณะพฤติกรรมเรียงลำดับจากพฤติกรรมที่มีผู้แสดงออกจำนวนมากที่สุด ไปหาพฤติกรรมที่มีผู้แสดงออกน้อยที่สุด ดังนี้ 1) หลบหนีการเรียน 2) เล่นการพนัน 3) เที่ยวเตร่ตามสาธารณะสถาน 4) ดื่มสุรา 5) เข้าไปในสถานที่ที่ไม่เหมาะสม 6) แต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบโรงเรียน 7) ก่อการทะเลาะวิวาท 8) สูบบุหรี่ 9) ประพฤติตนทำนองชั่วช้า 10) พกพาอาวุธ 11) สูดดมสารระเหย 12) แสดงกริยาวาจาว์วร้ายหรือไม่สุภาพ 13) ลักทรัพย์ 14) ไม่ประพฤติปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่และหลบหนีระหว่างนำตัว 15) ช่มชู้ทำร้ายร่างกายผู้อื่น

กฎระเบียบว่าด้วยเรื่องการแต่งกายและความประพฤติ

ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ

ธนุ วุฒิเกียรติ (2542 : 16-18) ได้กล่าวถึงระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ.2527 นั้น ว่าด้วยเรื่องเครื่องแบบนักเรียน ได้วางระเบียบไว้ ดังนี้

การแต่งกายในระดับมัธยมศึกษา

1. เสื้อ ชาย ผ้าสีขาวแบบคอเชิด แขนสั้น หญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผ้าสีขาวแบบคอปก กลาสีผูกด้วยผ้าผูกคอชายสามเหลี่ยมเงื่อนกลาสี สีดำหรือกรมท่า แขนสั้น มัธยมศึกษาตอนปลาย ผ้าสีขาวแบบคอเชิด แขนสั้น

2. กางเกง ผ้าสีดำ สีน้ำเงิน สีกรมท่า หรือสี kaki แบบสุภาพ ขาสั้น

3. กระโปรง ผ้าสีดำหรือสีกรมท่า แบบสุภาพ พับเป็นจีบข้างละสามจีบ ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง ยาวเพียงได้เข่า

4. เข็มขัด ชาย หนังสือดำ หรือสีน้ำตาล หัวเป็นโลหะรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ชนิดหัวกลัด นักเรียนที่เป็นลูกเสือจะใช้เข็มขัดลูกเสือแทนก็ได้ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เข็มขัดหนังหรือ ผ้าสีดำ หัวรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ชนิดหัวกลัดหุ้มด้วยหนังหรือผ้าสีเดียวกับเข็มขัด

5. รองเท้า ถุงเท้า ชาย รองเท้านักเรียนหรือผ้าใบสีดำ หรือสีน้ำตาลแบบหุ้มส้น ชนิดผูก ถุงเท้า ส้นสีขาวหรือสีน้ำตาล หญิง รองเท้าผ้าใบสีดำ แบบหุ้มส้นหรือหุ้มปลายเท้า มีสายรัดหลังเท้า ถุงเท้า ส้นสีขาว

6. เครื่องหมายของสถานศึกษา ใช้เครื่องหมายชื่ออักษรย่อของสถานศึกษา ปักที่อกเสื้อ เบื้องขวาบนเนื้อผ้าด้วยด้ายหรือไหม สถานศึกษารัฐบาลใช้สีน้ำเงิน เงินแก่

สำหรับเครื่องแต่งกายชุดไทย ชุดลำลอง ชุดฝึกงาน ชุดกีฬา และชุดนาฏศิลป์ให้สถานศึกษา เป็นผู้กำหนดตามความเหมาะสมและแต่กรณี โดยความเห็นชอบของกรมเจ้าสังกัด

กฎกระทรวงออกตามความในประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 132

กฎกระทรวงฉบับที่ 1 (พ.ศ.2515) อาศัยอำนาจตามความในข้อ 4 และข้อ 11 แห่งประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 132 วันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2515 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ออกกฎกระทรวงไว้ว่า การแต่งกายและความประพฤติดังต่อไปนี้ถือว่าไม่เหมาะสมกับสภาพนักเรียน

1. นักเรียนชายไว้ผมยาวโดยไว้ผมข้างหน้าและข้างศีรษะยาวเกิน 5 เซนติเมตร และชายผมรอบศีรษะไม่ตัดเกรียนชิดผิวน้ำ หรือไว้หนวดหรือเครา

นักเรียนหญิงตัดผมหรือไว้ผมยาวเลยต้นคอ หากโรงเรียนหรือสถานศึกษาอนุญาตให้ไว้ผมยาว เกินกว่านั้นก็ให้รวบให้เรียบร้อย นักเรียนใช้เครื่องสำอางหรือสิ่งปลอมเพื่อการเสริมสวย

2. เทียบเร่ร่อนอยู่ในที่สาธารณะสถาน หรือทำลายทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียนหรือสถานศึกษา หรือสาธารณะสมบัติ

3. แสดงกิริยา วาจา หรือการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดที่ไม่สุภาพ

4. มั่วสุม และก่อความเดือดร้อนรำคาญอย่างใดอย่างหนึ่งที่ไม่สุภาพ

5. เล่นการพนันซึ่งต้องห้ามด้วยกฎหมายการพนัน

6. เทียบเตร่เวลากลางคืน ระหว่างเวลา 22.00 น. ถึง 4.00 น. ของวันรุ่งขึ้น เว้นไว้แต่ไปกับ บิดามารดาหรือผู้ปกครอง หรือได้รับอนุญาตจากโรงเรียนหรือสถานศึกษา

7. สูบบุหรื สูบกัญชา หรือเสพสุรา ยาเสพติดหรือของมีเมาอย่างอื่น

8. เข้าไปในสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ หรือสถานอื่นใดซึ่งมีลักษณะ คล้ายคลึงกัน โรงรับจำนำหรือสถานการณพนันในระหว่างเวลาที่มีการเล่นการพนัน เว้นแต่จะเป็นผู้ อาศัยอยู่หรือ เยี่ยมญาติในสถานทีนั้น

9. เข้าไปในงานหรือร่วมงานสังสรรค์ และงานนั้นมีการเต้นรำ หรือการแสดง ซึ่งไม่สมควร แก่สภาพของนักเรียน เว้นแต่ไปกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง หรืองานนั้นบิดามารดา ผู้ปกครองหรือ สถานศึกษาของนักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นผู้จัด

10. เข้าไปในสถานค้าประเวณี เว้นแต่จะเป็นผู้อาศัยอยู่ในสถานทีนั้น หรือเข้าไปเยี่ยมญาติ ซึ่งอาศัยอยู่ในสถานทีนั้น

11. คนค้าสมาคมกับหญิงซึ่งประพฤิตนเพื่อการค้าประเวณี เว้นแต่จะเป็นญาติใกล้ชิดกับ หญิงนั้น

12. ประพฤติตนในทำนองชั่วสาว

13. มีวัตถุระเบิดก๊ดี หรือ มีอาวุธติดตัวหรือซ่อนเร้นไว้เพื่อใช้ในการประทุษร้ายก๊ดี

14. หลบหนีโรงเรียน

กฎกระทรวงศึกษาฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2518)

อาศัยอำนาจตามความในข้อ 4 และข้อ 11 แห่งประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 132 วันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2515 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ออกกฎกระทรวงว่า ให้ยกเลิกความในข้อ 1 แห่งกฎกระทรวงศึกษาธิการฉบับที่ 1 (พ.ศ.2515) ออกตามความในประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 132 ลงวันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2515 และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

1. นักเรียนชายตัดผมหรือไว้ผมยาวจนด้านข้างและด้านหลังยาวเลยตีนผม หรือไว้ หนวดเครา

นักเรียนหญิงตัดผมหรือไว้ผมยาวเลยต้นคอ หากทางโรงเรียนหรือสถานศึกษาได้อนุญาตไว้ผมยาวเกินกว่านั้นก็ไม่นับให้เรียบร้อย นักเรียนใช้เครื่องสำอางหรือสิ่งปลอมเพื่อการเสริมสวย

สันติ นิลหมื่นไวย (2546 : 27) ได้กล่าวถึงกรมสามัญศึกษา ได้กำหนดคุณลักษณะความประพฤติของนักเรียนในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาไว้ดังนี้ (กรมสามัญศึกษา. 2543 : 2-6)

ข้อ 1 นักเรียนต้องรักษาระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัดอยู่เสมอ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามถือว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัย จะต้องได้รับโทษตามที่กำหนดไว้ในระเบียบนี้

ข้อ 2 นักเรียนต้องสนับสนุนนโยบายของโรงเรียน ตั้งใจเล่าเรียนทั้งปฏิบัติตามระเบียบวินัยและมติของครู อาจารย์ เพื่อให้เกิดความก้าวหน้าแก่ตนเองหรือแก่โรงเรียนด้วยความอุตสาหะวิริยะ

ข้อ 3 นักเรียนต้องปฏิบัติตามคำสั่งของครู อาจารย์ และโรงเรียนซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการ ห้ามมิให้ขัดขืนหรือหลีกเลี่ยง

ข้อ 4 นักเรียนต้องไม่แจ้งเท็จต่อครู อาจารย์ และผู้บริหาร การปกปิดข้อความซึ่งควรต้องบอกถือว่าเป็นการแจ้งเท็จด้วย

ข้อ 5 นักเรียนต้องรักษาเวลาในการเล่าเรียน ไม่มาโรงเรียนสาย หลบหนีห้องเรียน ไม่หลบหนีการเข้าแถวและไม่หนีโรงเรียน

ข้อ 6 นักเรียนต้องรักษาระเบียบวินัยในห้องเรียนในลักษณะเรียบร้อยไม่พูดคุยหรือกระทำการใดๆเป็นที่รบกวนหรือก่อความรำคาญแก่ผู้อื่น

ข้อ 7 นักเรียนต้องประพฤติตนให้เหมาะสมกับสภาพนักเรียนดังต่อไปนี้ 1) ไม่สูบบุหรี่ 2) ไม่ลวนลาม กระเช้าเข้าเหยียดตรงข้าม 3) ไม่เที่ยวกลางคืนเป็นเนืองนิตย์ 4) ไม่นำภาพหรือหนังสือลามกอนาจารมาโรงเรียน 5) ไม่ส่งเสียงดัง ร้องรำทำเพลงในที่สาธารณะ หรือบริเวณโรงเรียน โดยไม่มีเหตุผลอันควร 6) ไม่จัดงานเลี้ยงสังสรรค์ระหว่างเพื่อนฝูง โดยผู้ปกครองไม่รู้ไม่เห็นด้วย 7) ไม่เข้าไปในสถานบริการหรือที่ซึ่งลักษณะคล้ายคลึงกับสถานการพนัน เช่น บาร์ในดิสโก้ ฯลฯ เว้นแต่มีบ้านพักอาศัยในบริเวณนั้น

ข้อ 8 นักเรียนต้องช่วยกันรักษาทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียนและสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ไม่ควรทำให้สกปรกหรือชำรุดเสียหาย

ข้อ 9 นักเรียนต้องเคารพ เชื่อฟังคำสั่งสอนของบิดา มารดา ผู้ปกครอง และครูอาจารย์ ไม่แสดงกิริยาอาการกระด้างกระเดื่องหรือแสดงกิริยาไม่สุภาพทั้งต่อหน้าและลับหลังบุคคลดังกล่าว

ข้อ 10 นักเรียนต้องไม่กล่าววาจาหรือแสดงกิริยาที่เป็นขบถที่ก่อให้เกิดความเกลียดชังหรือทะเลาะวิวาทดังต่อไปนี้ 1) กล่าวคำหยาบ หรือไม่สุภาพต่อคนอื่น 2) กล่าวคำประชด เสียดสี ล้อเลียนคนอื่น 3) กล่าวคำดูถูก หรือหมิ่นประมาทผู้อื่น

ข้อ 11 นักเรียนต้องช่วยเหลือการงานของโรงเรียนตามที่ได้รับมอบหมายจากโรงเรียนหรือครูอาจารย์

ข้อ 12 นักเรียนต้องทำการบ้านตามที่ครูอาจารย์มอบหมายมาแล้วเสร็จตามเวลาที่กำหนด

ความประพฤติที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียน

ข้อ 1 นักเรียนประพฤติตนให้เสื่อมเสียชื่อเสียงของโรงเรียน เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ 2 นักเรียนขัดขืน หลีกเลียง ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของโรงเรียน หรือครูอาจารย์จนเกิดความเสียหายแก่ทางโรงเรียน เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ 3 นักเรียนแจ้งเท็จต่อครูอาจารย์ หรือผู้บริหาร และเพราะเหตุจากการแจ้งนั้นทำให้เกิดความเสียหายแก่ทางโรงเรียนเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ 4 นักเรียนสูบบุหรี่ในเครื่องแบบนักเรียน ให้ปรากฏในที่สาธารณะเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ 5 นักเรียนแต่งการในเครื่องแบบนักเรียนไม่เรียบร้อยหรือประพฤติตนไม่เรียบร้อยขณะอยู่ในเครื่องแบบนักเรียน ให้ปรากฏในที่สาธารณะจนก่อให้เกิดความเสื่อมเสียชื่อเสียงเกียรติคุณของโรงเรียนเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ 6 นักเรียนทำลายทรัพย์สินของโรงเรียน หรือสาธารณสมบัติของแผ่นดินบุบสลายใช้การไม่ได้ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ 7 นักเรียนประพฤติตนต่อบิดา มารดา ผู้ปกครอง ครู อาจารย์ อย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้ ถือเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง 1) กล่าวคำหยาบคายหมิ่นประมาท ก้าวร้าวต่อบิดา มารดาหรือครูอาจารย์ 2) ทำร้ายร่างกาย หรือแสดงท่าทีที่จะทำร้ายบิดามารดาหรือครูอาจารย์ 3) หลบหลีก ขัดขืน เมื่อครูอาจารย์ลงโทษตามระเบียบโรงเรียน

ข้อ 8 นักเรียนวิวาทต่อสู้กันโดยใช้อาวุธ หรือไม่ใช้อาวุธก็ตามเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงเว้นแต่เป็นการป้องกันตัว

ข้อ 9 นักเรียนทำร้ายผู้อื่นบาดเจ็บ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ 10 นักเรียนประพฤติชั่ว โดยกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งต่อไปนี้ถือเป็นความผิดอย่างร้ายแรง 1) ต้มเครื่องดองของเมา หรือเสพสิ่งเสพติดให้โทษอย่างอื่นรวมทั้งมีอุปกรณ์ที่ใช้เสพสิ่งเสพติดให้โทษไว้ในครอบครอง 2) นำสิ่งเสพติดให้โทษมาเผยแพร่ซื้อขาย 3) เล่นการพนัน 4) คบขู้สุสาว 5) บ่อนทำลายความสามัคคี ทั้งในและนอกโรงเรียน 6) รับทรัพย์สินของผู้อื่น 7) มีอาวุธไว้ในครอบครอง 8) มีวัตถุระเบิดไว้ในครอบครอง

ข้อ 11 นักเรียนกระทำผิดอาญาเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

สรุปได้ว่าความประพฤติที่เหมาะสมมีความจำเป็นที่จะต้องนำมาใช้กับสถานศึกษาใดก็ตามสมควรควรเลือกนำมาปฏิบัติให้เหมาะสมกับสภาพโรงเรียน นักเรียน สิ่งแวดล้อม ชุมชน และสถานการณ์ ถ้าสามารถฝึกให้เด็กมีระเบียบวินัยโดยการรู้จักควบคุมตนเองได้และสามารถที่จะปฏิบัติในสิ่งที่ควรยอมถือเป็นการที่ดีที่สุด

ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วย การลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ.2548 อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 6 และมาตรา 65 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ จึงวางระเบียบว่าด้วยทางลงโทษนักเรียนและนักศึกษาตามคู่มือ นักเรียนและผู้ปกครองโรงเรียนมหรณพาราม ไว้ดังนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า "ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ.2548"

ข้อ 2 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป

ข้อ 3 ให้ยกเลิกระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษา พ.ศ. 2543

ข้อ 4 ในระเบียบนี้ "ผู้บริหารโรงเรียนหรือสถานศึกษา" หมายความว่า ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ผู้อำนวยการ อธิบดีหรือหัวหน้าของโรงเรียนหรือสถานศึกษาหรือตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่น ๆ ของนักเรียนหรือสถานศึกษานั้น

"กระทำความผิด" หมายถึง การที่นักเรียนหรือนักศึกษาประพฤติฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของสถานศึกษาหรือของกระทรวงศึกษาธิการ หรือกฎกระทรวงว่าด้วยความประพฤติของนักเรียนและนักศึกษา "การลงโทษ" หมายถึง การลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษาที่กระทำผิด โดยมีความมุ่งหมายเพื่ออบรมสั่งสอน

ข้อ 5 โทษที่จะลงโทษแก่นักเรียนหรือนักศึกษาที่กระทำผิดมี 4 สถาน ดังนี้

1. ว่ากล่าวตักเตือน
2. ทำทัณฑ์บน
3. ตัดคะแนนความประพฤติ
4. ทำกิจกรรมเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

ข้อ 6 ห้ามลงโทษนักเรียนและนักศึกษาด้วยวิธีรุนแรง หรือแบบกลั่นแกล้ง หรือลงโทษด้วยความโกรธหรือด้วยความพยาบาทโดยให้คำนึงถึงอายุของนักเรียนหรือนักศึกษาและความร้ายแรงพฤติการณ์ประกอบการลงโทษด้วย การลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษาให้เป็นไปเพื่อเจตนาที่จะแก้ไขนิสัยและความประพฤติไม่ดีของนักเรียนและนักศึกษาให้รู้สำนึกผิดและกลับประพฤติตนในทางที่ดี

ต่อไปผู้บริหารโรงเรียนหรือสถานศึกษาหรือผู้ที่บริหารโรงเรียนหรือสถานศึกษามอบหมาย เป็นผู้มีอำนาจในการลงโทษนักเรียนนักศึกษา

ข้อ 7 การว่ากล่าวตักเตือน ใช้ในกรณีนักเรียนหรือนักศึกษากระทำความผิดไม่ร้ายแรง

ข้อ 8 การทำทัณฑ์บนใช้ในกรณีนักเรียนหรือนักศึกษาที่ประพฤติตนไม่เหมาะสมกับหรือนักศึกษา ตามกฎกระทรวงว่าด้วยความประพฤตินักเรียนและนักศึกษาหรือได้รับโทษว่ากล่าวตักเตือนแล้วแต่ยังไม่เชิดหลาบ การทำทัณฑ์บนให้ทำเป็นหนังสือและเชิญบิดา มารดาหรือผู้ปกครองมาบันทึกรับทราบความผิดและรับรองการทำทัณฑ์บนได้ด้วย

ข้อ 9 การตัดคะแนนความประพฤติ ให้เป็นไปตามระเบียบปฏิบัติว่าด้วยการตัดคะแนนความประพฤตินักเรียนและนักศึกษาของแต่ละสถานศึกษากำหนดและให้ทำบันทึกข้อมูลไว้เป็นหลักฐาน

ข้อ 10 ทำกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ใช้ในกรณีที่นักเรียนนักศึกษาก่อทำความผิดที่สมควรต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การจัดกิจกรรมให้ไปตามแนวทางที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด

ข้อ 11 ให้ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ รักษาการให้เป็นไปตามระเบียบนี้และให้มีอำนาจตีความและวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวปฏิบัติตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ 18 มกราคม พ. ศ. 2548

อดิศักดิ์ โพธารามิก

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

สรุปได้ว่ากระทรวงศึกษาธิการได้วางแนวกรอบเอาไว้อย่างกว้างๆเพื่อให้สถานศึกษาทุกแห่งในประเทศถือเป็นแนวปฏิบัติในการลงโทษนักเรียนและนักศึกษาเพื่อป้องกันไม่ให้สถานศึกษาใช้อำนาจเกินขอบเขตเพราะอาจจะมีการฟ้องร้องระหว่างผู้ปกครองกับสถานศึกษาได้

โรงเรียนมรรณพาราม

สถานศึกษา โรงเรียนมรรณพาราม ตั้งอยู่เลขที่ 68/5 หมู่ 2 ถนนจิมพลี แขวงจิมพลี เขต ดลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร รหัสไปรษณีย์ 10170 โทรศัพท์ 02-4486617 , 02-4486258 โทรสาร 02-4486482 E-mail : paramschook@hotmail.com Website www.mh.ac.th

สภาพชุมชนรอบบริเวณโรงเรียนมีลักษณะ เป็นชุมชนชานเมือง ส่วนใหญ่เป็นส่วน มีประชากรโดยประมาณ แขวงฉิมพลี 25,264 คน เขตตลิ่งชัน 105,718 คน บริเวณใกล้เคียงโดยรอบ โรงเรียนได้แก่ สถานีตำรวจตลิ่งชัน แฟลตข้าราชการตำรวจและครอบครัว วัดมณฑป และบ้านเรือน ที่อยู่อาศัย อาชีพหลักชุมชน คือ รับจ้างทั่วไป ทำสวน ค้าขาย รายได้เฉลี่ย 43,010 บาท/คน/ปี หรือ 3,584 บาท/คน/เดือน ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ ประเพณี/ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นเป็นที่รู้จัก โดยทั่วไปคือ ตลาดน้ำตลิ่งชัน ผู้ปกครองส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับประถมศึกษา ประกอบอาชีพ รับจ้าง คิดเป็นร้อยละ 49.15 นับถือศาสนาพุทธ คิดเป็นร้อยละ 99.10

โดยเหตุผลดังที่กล่าวมานี้โรงเรียนมหารณพาราม มีระเบียบการปกครองของนักเรียน ดังนี้
**ระเบียบการโรงเรียนมหารณพารามว่าด้วย เครื่องแต่งกายและแนวปฏิบัติของ
 นักเรียน พุทธศักราช 2549**

เพื่อให้การปกครองนักเรียนโรงเรียนมหารณพารามเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและแนวทาง ปฏิบัติตนอย่างเหมาะสมกับสภาพการเป็นนักเรียนของโรงเรียนจึงเห็นสมควรออกระเบียบโรงเรียน มหารณพาราม เพื่อเป็นแนวปฏิบัติ สำหรับนักเรียน

หมวดทั่วไป

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่าระเบียบโรงเรียนมหารณพารามว่าด้วยการแต่งกายและแนวปฏิบัติ ของนักเรียน พ.ศ.2549

ข้อ 2 ระเบียบนี้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม พ.ศ.2550

ข้อ 3 ระเบียบนี้ใช้บังคับสำหรับนักเรียนปัจจุบันโรงเรียนมหารณพาราม

ข้อ 4 ให้ยกเลิกระเบียบของโรงเรียนมหารณพารามที่มีอยู่เดิม ระเบียบ ประกาศ หรือ ข้อตกลงอื่น ๆ ซึ่งขัดแย้งกับระเบียบนี้ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ 5 ระเบียบนี้

โรงเรียน หมายถึง โรงเรียนมหารณพาราม

นักเรียน หมายถึง นักเรียนโรงเรียนมหารณพาราม

ผู้อำนวยการ หมายถึง ผู้อำนวยการโรงเรียนมหารณพาราม

รองผู้อำนวยการ หมายถึง รองผู้อำนวยการโรงเรียนมหารณพาราม

ครู หมายถึง ครูโรงเรียนมหารณพาราม

ผู้ปกครอง หมายถึง บุคคลซึ่งรับนักเรียนไว้ในความปกครองหรืออุปการะเลี้ยงดู

หรือบุคคลซึ่งนักเรียนอาศัยอยู่เป็นผู้บรรลุนิติภาวะและไม่อยู่ในสภาพนักเรียน

ข้อ 6 นักเรียนที่ไม่ปฏิบัติตามระเบียบนี้ในข้อใดข้อหนึ่ง หรือหลายข้อ ให้พิจารณาลงโทษตามสมควรแก่กรณี โดยอาศัยอำนาจตาม 1) ประกาศปฏิวัติฉบับที่ 132 2) ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษา พ.ศ.2548

หมวดที่ 1 ผู้ปกครองนักเรียน

ข้อ 1 นักเรียนอาจมีผู้ปกครองได้ 2 คน ดังนี้ 1) ผู้ปกครองคนที่ 1 หมายถึงบุคคลที่รับนักเรียนไว้ในปกครองหรืออุปการะเลี้ยงดูเป็นผู้บรรลุนิติภาวะและไม่อยู่ในสภาพการเป็นนักเรียนมีหน้าที่ควบคุมดูแลความประพฤติของนักเรียน 2) ผู้ปกครองคนที่ 2 หมายถึง บุคคลที่นักเรียนอาศัยอยู่ เป็นผู้บรรลุนิติภาวะและไม่อยู่ในสภาพการเป็นนักเรียนมีหน้าที่ควบคุมดูแลความประพฤติของนักเรียน

ข้อที่ 2 นักเรียนทุกคนต้องมีผู้อุปการะคนที่ 1 ในกรณีผู้ปกครองคนที่ 1 ไม่สามารถดูแลนักเรียนเป็นประจำ นักเรียนต้องมีผู้ปกครองคนที่ 2 เพิ่มอีก 1 คน

ข้อที่ 3 นักเรียนต้องนำลายมือผู้ปกครอง ให้โรงเรียนเก็บไว้เพื่อเป็นหลักฐาน ภายใน 7 วันนับจากวันมอบตัวเข้าโรงเรียน หรือมีการเปลี่ยนแปลงผู้ปกครอง

ข้อที่ 4 ในวันมอบตัวนักเรียนใหม่ ผู้ปกครองคนที่ 1 เป็นผู้มอบตัวนักเรียนต่อผู้อำนวยการโรงเรียนถ้าไม่สามารถมอบตัวนักเรียนได้ ให้มาทำการตกลงเป็นรายๆ ไป

ข้อที่ 5 ผู้ปกครองต้องให้ความร่วมมือกับทางโรงเรียน โดยควบคุมดูแลความประพฤติ และการศึกษาเล่าเรียน เพื่อให้นักเรียนได้ประพฤติดนัยให้ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน

หมวดที่ 2 นักเรียนโรงเรียนมหรณพาราม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ข้อที่ 1 นักเรียนชาย 1) ผมไว้ทรงนักเรียนด้านข้างและด้านหลังกรียนด้านหน้ายาวไม่เกิน 4 เซนติเมตรห้าม - หวีแฉก หัวเสย หรือใส่ครีม หรือใส่เจล หรือเครื่องปรุงแต่งประเภทต่างๆ ไว้จนหรือกันจน 2) เสื้อ เสื้อเชิ้ต คอตั้ง ผ้าขาว ไม่บางจนเกินไป ไม่ลวดลาย ไม่เป็นผ้าเสื้อแพรตามสมัยนิยม ไม่รัดรูป มีสวาทอกเสื้อด้านนอกกว้างประมาณ 3 เซนติเมตร สวาทอก ตลบด้านนอก กว้าง 4 เซนติเมตร ใช้กระดุมสีขาวกลมขนาดไม่เกิน 1 เซนติเมตร มีประเป่าทางด้านนอกซ้าย 3) กางเกงขาสั้นเนื้อส่น้ำหัวเท่า ประมาณ 5 เซนติเมตรเมื่อยืนตรง ผ้าสีด้าไม่จางซีด ไม่เป็นผ้ามัน หรือผ้าตามสมัยนิยม มีจีบข้างละ 2 จีบ ส่วนกว้างของกางเกง เมื่อยืนตรงห่างจากขา ตั้งแต่ 8 -12 เซนติเมตรตามขนาดของขา ปลายขาพับชายข้างในกว้าง 5 เซนติเมตร จีบผาด้านหน้า กระเป๋าด้านข้างแต่ห้ามมีประเป่าหลัง ต้องตัดให้เป่ากางเกงยาวพอควรคาดเข็มขัดไว้ตรงเอว 4) เข็มขัดใช้เข็มขัดหนังสีดำแบบนักเรียน ขนาด กว้างตั้งแต่ 2.5 – 4 เซนติเมตร หัวเข็มขัดเป็นโลหะสีเงินรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า 5) รองเท้าใช้รองเท้านุ่มสันสีดำ ชนิดผูกทำด้วยหนังหรือผ้าใบขอบดำ พื้นยางเรียบไม่เสริมสัน ไม่มี

สารเคมีเคลือบเงา และร้อยเชือกต้องเป็นเชือกใช้สีดำ ห้ามสวมรองเท้าที่มีลวดลายหรือหนังกลับ
6) ถุงเท้าสีขาวแบบไม่พับขอบ ห้ามใช้ถุงเท้าที่ทำด้วยลูกฟูกชนิดหนา และในล่อนบาง

ข้อ 2 นักเรียนหญิง 1) ผม ตัดสั้นทรงนักเรียน ปลายผมด้านบนโค้งมนลงมาเล็กน้อย ปลายผมด้านหน้ามีความยาวจากตึงหูติดกับสีดำให้เรียบร้อย ห้ามใช้หวีลับ ถักเปีย ขอย ตัดโกรกสีเทาเจล ผมม้า 2) เสื้อ ผ้าขาวเกลี้ยง ไม่บางเกินสมควร ไม่มีลวดลาย ไม่เป็นผ้าเนื้อแพร์หรือผ้าตามสมัยนิยม เสื้อคอพับในตัวลึกให้พอสมควรศีรษะได้ สบายคอเข้าข้างในมีปกขนาด 10 เซนติเมตร ใช้ผ้า 2 ชั้น แบบเย็บเข้าถ้ำ แขนยาวเหนือข้อศอก ปลายแขนจีบเล็กน้อย ประกอบด้วยผ้า 2 ชั้น ตัวเสื้อตั้งแต่ใต้แขนถึงขอบล่างมีความกว้างพอเหมาะ กับลำตัวไม่รัดเอวริมขอบล่างขวามีกระเป๋าทับชายเสื้อกว้างไม่เกิน 2 เซนติเมตร ชายเสื้อยาวเพียงข้อมือเหยียดตรง ผูกคอด้วยผ้าสีกรมท่า ชายตามเหลี่ยมกว้าง ประมาณ 10 - 15 เซนติเมตร (เงื่อนไขอยู่ตรงกลางกระดุม) 3) กระโปรง ใช้ผ้าสีกรมท่าเกลี้ยง ตัดแบบธรรมดา ด้านหน้าและด้านหลังจับและจีบข้างละ 3 จีบ หันจีบออกด้านนอก เย็บทับบนจีบจากใต้ขอบกระโปรงลงมา ระหว่าง 6 – 10 เซนติเมตร แต่ละจีบลึกไม่น้อยกว่า 2 นิ้ว เว้นระยะความกว้างพองาม กระโปรงยาวต่ำกว่าใต้เข้าประมาณ 5 - 10 เซนติเมตร 4) ถุงเท้าใช้ถุงเท้าสีขาวแบบเรียบพับขอบ ห้ามใช้ถุงเท้าที่ทำด้วยผ้าลูกฟูกชนิดหนาและบาง มากๆ 5) รองเท้าใช้รองเท้าหนังหุ้มส้นสีดำ ปลายเท้ามน มีสายรัดหลังเท้า ส้นสูงไม่เกิน 2 เซนติเมตร 6) สวมเสื้อจับในสีขาวเท่านั้น

นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ข้อ 3 นักเรียนชาย 1) ผมทรงทรงสูง (ให้ตัดเกรียนศีรษะตั้งแต่ตีนผมจนถึงแนวทัดดอกไม้ และด้านหน้ายาวไม่เกิน 6 เซนติเมตร) ห้ามหวีแสกกกลาง หวีเสย หรือใส่ครีม หรือใส่เจล หรือเครื่องปรุงแต่งประเภทต่างๆ เช่น ไว์จอน หรือกันจอน ผมยาวประมาณต้นคอหรือปกเสื้อ ตกแต่งดัดแปลงให้ผิดไปจากธรรมชาติ 2) เสื้อ เสื้อคอเชิ้ต คอพับ ผ้าขาว ไม่บางจนเกินไป ไม่มีลวดลาย ไม่เป็นผ้าแพร์ หรือผ้าตามสมัยนิยม เสื้อตัวตรง ไม่รัดรูป ด้านหลังเสื้อไม่มีจีบสามที่อก ตลอดสากกว้างประมาณ 3 เซนติเมตร ใช้กระดุมสีขาวแบบขนาดไม่เกิน 1 เซนติเมตร มีกระเป๋าทงอกซ้าย 1 กระเป๋า 3) กางเกงใช้ผ้าสีดำ มีจีบข้างละ 2 จีบ ขาสั้นเพียงเหนือเข้าพันกลางสะบ้าประมาณ 5 เซนติเมตร ปลายขาพับชายข้างในกว้าง 5 เซนติเมตร จีบผาด้านหน้า กระเป๋าด้านข้างแต่ห้ามมีกระเป๋าล้าง ต้องตัดให้เป๋ากางเกงยาวพอควร คาดเข็มขัดไว้ตรงเอว 4) เข็มขัด หนังสีดำ ขนาดกว้างตั้งแต่ 2.5 – 4 เซนติเมตร หัวเข็มขัดเงิน ให้มีเข็มสำหรับขัดเพียงเข็มเดียว 5) รองเท้าใช้รองเท้าหุ้มส้นสีดำ ชนิดผูก ทำด้วยหนังหรือผ้าใบขอบดำ พื้นยางเรียบไม่เสริมส้น ไม่มีสารเคมีเคลือบเงา และร้อยเชือกต้องเป็นเชือกสีดำ ห้ามสวมรองเท้าที่มีลวดลายหรือหนังกลับ 6) ถุงเท้า สีขาวแบบไม่พับขอบ ห้ามใช้ถุงเท้าที่ทำด้วยลูกฟูกชนิดหนาและล่อนบาง

ข้อ 4 นักเรียนหญิง 1) ผม ห้ามตัดหรือซอย ทำทรงแปลกๆ ปลอยประบ่า ประหนัยาวรุงรัง ถ้าไว้ยาวต้องรวบให้เรียบร้อยและผูกโบว์ได้เฉพาะสีดำ สีกรมท่า น้ำตาลเข้ม ห้ามมีลวดลาย ห้ามติดกิ๊บแฟชั่นต่างๆ บนศีรษะ 2) เสื้อ ใช้เสื้อหนาพอกที่จะไม่เห็นเสื้อใน ห้ามใช้ผ้าแพรหรือผ้าตามสมัยนิยม และต้องเป็นคอเชิ้ตที่อกเสื้อทำเป็นสามเหลี่ยมกว้างในกว้าง 3 เซนติเมตร มีจีบรัดที่ปลายแขนกว้างไม่เกิน 3 เซนติเมตร ตัวเสื้อไม่รัดรูป 3) กระโปรง ใช้ผ้าสีกรมท่าแบบเรียบ ถ้ามีสีดอกหรือสีขีดจางต้องย้อม ด้านหน้า ด้านหลัง พับจีบ จากใต้ขอบกระโปรงลงมา 8 -10 เซนติเมตร แต่ละจีบลึกไม่น้อยกว่า 1 นิ้ว และไม่เกิน 2 นิ้ว ชายกระโปรงยาวต่ำกว่ากึ่งกลางสะบักหัวเข่า 10-15 เซนติเมตร 4) รองเท้า ใช้รองเท้านางหุ้มส้นสีดำ ปลายเท้ามน มีสายรัดหลังเท้า ส้นสูงไม่เกิน 2 เซนติเมตร ในวันที่มีเรียนพลศึกษาอนุญาตให้สวมรองเท้าผ้าใบสีขาวผูกเชือกไม่มีตัวอักษรหรือแถบสีใด ๆ มาตกแต่ง 5) ถุงเท้า ใช้ถุงเท้าสีขาวแบบเรียบพับขอบ ห้ามใช้ถุงเท้าทำด้วยผ้าลูกฟูกชนิดหนาและบางเวลาใส่ให้พับปลายลงมา 5 เซนติเมตร 6) สวมเสื้อขั้วในสีขาวเท่านั้น

*** หมายเหตุ

1. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายทั้งหญิงและชายต้องปักเครื่องหมายโรงเรียน มหรรณพารามตามแบบที่โรงเรียนได้กำหนดด้วยด้ายสีน้ำเงิน
2. นักเรียนทุกคนต้องปักอักษรย่อคำว่า ม.ณ. ที่อกเสื้อด้านขวาปักติดเนื้อผ้าในแนวระดับเหนืออก ห่างจากตะเข็บไหล่ประมาณ 12 เซนติเมตร แบบอักษรพิมพ์ตามโรงเรียนกำหนด ห้ามใช้อักษรสำเร็จรูปติดเด็ดขาด
3. นักเรียนทุกคนจะต้องปักชื่อ นามสกุล สูงขนาด 0.6 เซนติเมตร เหนือกระเป๋าเสื้อด้านซ้ายด้วยด้ายสีน้ำเงิน
4. ห้ามนักเรียนสวมแว่นตารูปแปลก ๆ หรือกรอบสีต่าง ๆ ให้ใช้สีดำหรือสีน้ำตาลแก่หรือกรอบโลหะที่สุภาพ
5. ห้ามนักเรียนประดับอาภรณ์ทุกชนิดมาโรงเรียน ยกเว้นนาฬิกาข้อมือ
6. ให้นักเรียนใช้กระเป๋าหนังสือ ตามที่โรงเรียนหรือกระทรวงกำหนดเท่านั้น หากเป็นเป้หรือกระเป๋ายาม ต้องเป็นแบบที่โรงเรียนกำหนดให้เท่านั้น
7. นักเรียนทุกคนจะต้องมีผู้ปกครองรับผิดชอบดูแล ความประพฤติ และผู้ปกครองจะต้องพร้อมที่จะสละเวลา เพื่อที่จะมาติดต่อกับโรงเรียนได้ทุกกรณี

เครื่องแบบพลศึกษานักเรียนชาย - หญิง ระดับ ม.ต้น และ ม.ปลาย

- นักเรียนชาย 1) เสื้อเชิ้ตโปโลแขนสั้นสีฟ้า 2) กระเป๋াপักตาโรงเรียนและปักชื่อ นามสกุล ขนาด 0.6 เซนติเมตร ที่อกเสื้อด้านขวา ด้วยไหมสีน้ำเงิน 3) กางเกงวอร์มสีกรมท่า มีแถบสีชมพู 4) รองเท้าผ้าใบหุ้มส้นสีดำพื้นยางเรียบไม่เสริมส้นไม่ลงสารเคลือบเงา นักเรียนหญิง 5) เสื้อเชิ้ตโปโล

แขนสั้นสีฟ้า 6) กระเป๋าทรงโรงเรียน และปักชื่อ – นามสกุล ขนาด 0.6 ซม.ไว้ที่อกด้านขวาด้วยไหมสี
น้ำเงิน 7) กางเกงวอร์มสีกรมท่า มีแถบสีชมพู 8) รองเท้าผ้าใบหุ้มสั้นสีขาว พื้นยางเรียบไม่มีลวดลาย
ชนิดผูกเชือก

หมวดที่ 3 การควบคุม การมา-กลับและออกนอกบริเวณโรงเรียน

การมาโรงเรียน 1) ครูที่ปรึกษาจะต้องสำรวจและแจ้งการมาเรียนและการขาดเรียน ให้
กลุ่มบริหารงานบุคคล 2) ครูที่ปรึกษาและหัวหน้าระดับต้องดำเนินการแก้ไขการมาของนักเรียน

การกลับบ้าน ครูปฏิบัติเวรประจำวันต้องดูแลนักเรียนทุกคนออกจากบริเวณโรงเรียนก่อน
17.30 น. (ยกเว้นนักเรียนที่ปฏิบัติกิจกรรม ภายใต้การควบคุมของครู)

การออกนอกบริเวณโรงเรียนในระหว่างเวลาเรียนปฏิบัติดังนี้คือ 1) ผู้ปกครองต้องมารับ
ด้วยตนเอง ให้แจ้งความจำนงและเหตุผลที่กลุ่มบริหารงานบุคคล 2) ในกรณีนักเรียนจำเป็นต้องออก
นอกโรงเรียน ผู้ปกครองจะต้องเขียนจดหมาย ระบุวันที่ เวลา สถานที่และวันที่จำเป็นต้องออกจาก
โรงเรียน 3) ในกรณีโรงเรียนนำนักเรียนออกนอกโรงเรียนเพื่อทำกิจกรรมใด ๆ ในเวลาราชการ
โรงเรียนจะขออนุญาตผู้ปกครองและมีการจัดคุณครูไปดูแล

หมวดที่ 4 การตรงต่อเวลา นักเรียนจะต้องเป็นผู้ตรงต่อเวลาในการมาโรงเรียนก่อนเวลา
7.50 น. หรือก่อนเพลงโรงเรียนขึ้น

หมวดที่ 5 การใช้พาหนะมาโรงเรียน นักเรียนที่มาโรงเรียนโดยใช้ยานพาหนะประจำทาง
หรือมีผู้มาส่งให้จอดรถที่บริเวณหน้าประตูโรงเรียนและเดินเข้าไปในโรงเรียน

หมวดที่ 6 การปฏิบัติตนของนักเรียนในโรงเรียน จะมีหลักปฏิบัติดังนี้ 1) การเข้าแถว
2) พิธีการ 3) การตรวจความเรียบร้อยในการแต่งกายของนักเรียนประจำเดือน 4) มาตรการแก้ไขในกรณี
นักเรียนทำผิดระเบียบวินัย 5) การปฏิบัติตนโดยทั่วไปของนักเรียน 6) การปฏิบัติตนเมื่ออยู่ในอาคาร
เรียน 7) การปฏิบัติตนในห้องเรียน 8) การปฏิบัติตนเกี่ยวกับการเดินระหว่างเปลี่ยนคาบเรียน 9) การ
ปฏิบัติตนเกี่ยวกับการออกนอกบริเวณโรงเรียน 10) การปฏิบัติตนเกี่ยวกับการลา การขาดเรียน
11) การปฏิบัติตนเกี่ยวกับการพบบุคคลภายนอก 12) การหนีโรงเรียน 13) การปฏิบัติตนเกี่ยวกับการ
การประชุมประจำสัปดาห์ และการประชุมสี 14) การปฏิบัติตนในการรับประทานอาหาร
15) การแสดงความเคารพภายในโรงเรียน 16) การใช้โทรศัพท์ของนักเรียน

ประกาศ ณ วันที่ 1 พฤษภาคม พ.ศ. 2549

(นางสาวรัตนา อรรคนิตย์)

ผู้อำนวยการโรงเรียนมรรณพาราม

สรุปได้ว่าโรงเรียนมหารณพารามได้กำหนดระเบียบว่าด้วยการแต่งกายและแนวปฏิบัติตนของนักเรียนไว้ 6 หมวดด้วยกันเพื่อให้แนวปฏิบัติสำหรับนักเรียนที่เข้ามาเป็นนักเรียนโรงเรียนมหารณพาราม

ระเบียบโรงเรียนมหารณพาราม ว่าด้วยการตัดคะแนนความประพฤติของนักเรียน พ.ศ. 2549

ด้วยโรงเรียนมหารณพารามมีนโยบายส่งเสริมพัฒนาคุณภาพนักเรียนในด้านคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมอันดีงามเพื่อปลูกฝังอบรมนักเรียนให้เป็นผู้มีความประพฤติเรียบร้อย ปฏิบัติตนอยู่ในระเบียบวินัยและกฎข้อบังคับของโรงเรียนซึ่งสอดคล้องกับนโยบายและระเบียบข้อบังคับต่างๆ ของกระทรวงศึกษาธิการ ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนที่จบการศึกษาออกไปสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และช่วยพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าต่อไป ดังนั้นโรงเรียนมหารณพารามจึงได้กำหนดกฎระเบียบข้อบังคับในด้านความประพฤติของนักเรียนดังต่อไปนี้

ข้อที่ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า "ระเบียบโรงเรียนมหารณพาราม" ว่าด้วยการตัดคะแนนความประพฤตินักเรียน พ.ศ. 2550

ข้อที่ 2 ระเบียบนี้ใช้บังคับตั้งแต่ 1 พฤษภาคม 2550 เป็นต้นไป

ข้อที่ 3 ระเบียบนี้ใช้สำหรับนักเรียนโรงเรียนมหารณพาราม

ข้อที่ 4 นักเรียนโรงเรียนมหารณพาราม โรงเรียนถือว่าเป็นผู้มีความประพฤติเรียบร้อย จึงกำหนดให้มีคะแนนความประพฤติ 100 คะแนน แบ่งเป็น 2 ช่วง คือ ช่วงชั้นที่ 3 และช่วงชั้นที่ 4

ข้อที่ 5 การพิจารณาการตัดคะแนนความประพฤติของนักเรียนให้ครูทุกท่านมีสิทธิ์และมีอำนาจในการเสนอตัดคะแนนความประพฤตินักเรียนทุกคนทั้งที่สอนและไม่ได้สอนแล้วให้เสนอกลุ่มบริหารงานบุคคลของโรงเรียนเพื่อดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปก่อนการตัดคะแนนทุกครั้งให้ครูชี้แจงแนะนำ อบรม สั่งสอน ตักเตือน ในทุกกรณีความผิด โดยให้อำนาจตัดคะแนนความประพฤติตามลักษณะความผิดแก่ครู ดังนี้ 1) ครูอาจารย์ทุกท่านมีอำนาจตัดคะแนนความประพฤติได้ครั้งละไม่เกิน 10 คะแนน 2) คณะกรรมการกลุ่มบริหารงานบุคคล หัวหน้าระดับชั้น มีอำนาจตัดคะแนนความประพฤติได้ครั้งละไม่เกิน 20 คะแนน 3) ผู้อำนวยการฯ รอบผู้อำนวยการฯ หัวหน้ากลุ่มบริหารงานบุคคล มีอำนาจตัดคะแนนความประพฤติได้ครั้งละไม่เกิน 30 คะแนน

ข้อที่ 6 ลักษณะความผิดและเกณฑ์การตัดคะแนนเป็น 4หมวดใหญ่คือ 1)หมวดด้านการเรียนและการมาโรงเรียน 2) หมวดการแต่งกาย 3) หมวดด้านความประพฤติของนักเรียน 4) หมวดด้านการรักษาความสะอาด

ลักษณะความผิดของทุกหมวดที่มีคะแนน 5 คะแนน ถ้าเป็นการกระทำผิดครั้งแรกให้ดำเนินการดังนี้ 1) อบรมสั่งสอน และว่ากล่าวตักเตือน แล้วบันทึกในแบบบันทึกพฤติกรรมไว้เป็น

หลักฐานและรวบรวมไว้ที่กลุ่มบริหารงานบุคคล 2) ถ้านักเรียนกระทำผิดกรณีเดียวกันเกิน 3 ครั้ง ให้ครูที่ปรึกษาเชิญผู้ปกครองมารับทราบและบันทึกทัศนคติบนเอาไว้เป็นหลักฐานที่กลุ่มบริหารงานบุคคล

ข้อที่ 7 นักเรียนที่ได้กระทำผิดระเบียบและกฎข้อบังคับของโรงเรียนจนถูกตัดคะแนนความประพฤติเมื่อรวมคะแนนที่ถูกตัดแล้วจะดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้ 1) ถูกตัดคะแนน 30 คะแนนขึ้นไป ให้เชิญผู้ปกครองมารับทราบและบันทึกหนังสือสัญญา 2) ถูกตัดคะแนน 50 คะแนนขึ้นไป ให้เชิญผู้ปกครองมารับทราบและบันทึกหนังสือสัญญาทัศนคติบนครั้งที่ 1 3) ถูกตัดคะแนน 60 คะแนนขึ้นไป ให้เชิญผู้ปกครองมารับทราบและบันทึกหนังสือสัญญาทัศนคติบนครั้งที่ 2 และบันทึกสัญญา 4) ถูกตัดคะแนนถึง 70 คะแนนขึ้นไป คณะกรรมการพิจารณาความผิด จะประชุมสรุปความเห็นเสนอต่อผู้อำนวยการ เพื่อให้ผู้อำนวยการดำเนินการตามสมควรและแจ้งผู้ปกครองทราบหรือเชิญมาพบเพื่อหาทางแก้ไขพฤติกรรมนักเรียนต่อไป 5) ถูกตัดคะแนนถึง 80 คะแนนขึ้นไป คณะกรรมการพิจารณาความผิด จะประชุมสรุปความเห็นเสนอต่อผู้อำนวยการ เพื่อให้ผู้อำนวยการดำเนินการตามสมควรเสนอให้เปลี่ยนสถานศึกษา เพื่อเป็นการเปลี่ยนบรรยากาศในการเรียน ซึ่งจะบังเกิดผลดีต่อการปรับเปลี่ยนและพัฒนาความประพฤติของนักเรียน 6) ถูกตัดคะแนนถึง 90 คะแนนขึ้นไป คณะกรรมการพิจารณาความผิด จะประชุมสรุปความเห็นเสนอต่อผู้อำนวยการ ให้ใช้ผู้อำนวยการส่งย้ายสถานศึกษาเพื่อจะเป็นการปรับเปลี่ยนและพัฒนาความประพฤติของนักเรียน

ข้อที่ 8 วิธีปฏิบัติของครู ตามระเบียบนี้ 1) การบันทึกการตัดคะแนนความประพฤติใช้แบบบันทึกที่กลุ่มบริหารงานบุคคลกำหนดให้เท่านั้นเรื่องขึ้นไปตามสายงานการบริหารจนถึงผู้อำนวยการโรงเรียนเพื่อเห็นชอบและอนุมัติทุกครั้ง 2) ในการตัดคะแนนความประพฤติทุกครั้งให้แจ้งผู้ปกครองรับทราบ และฝ่ายกิจการนักเรียนต้องเก็บเอกสารการลงโทษต่าง ๆ ไว้เป็นหลักฐาน

ข้อที่ 9 การพิจารณาตัดคะแนนความประพฤติของนักเรียนที่นอกเหนือจากข้อ 6 จะให้อยู่ในดุลยพินิจของคณะกรรมการกลุ่มบริหารงานบุคคลที่จะพิจารณา

ข้อที่ 10 การใช้ระเบียบนี้ให้ดำเนินการควบคู่กับระเบียบโรงเรียนมหารณพาราม ว่าด้วยเครื่องแบบและการแต่งกายและแนวปฏิบัติของนักเรียน พ.ศ. 2549 และเป็นไปตามระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียนนักศึกษา ปี พ.ศ. 2548

ข้อที่ 11 ให้รองผู้อำนวยการ กลุ่มบริหารงานบุคคลเป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ 1 พฤษภาคม พ.ศ. 2549

(นางสาวรัตนา อรรถนิตย์)

ผู้อำนวยการโรงเรียนมหารณพาราม

6
13,158

5757

550

12

สรุปได้ว่าโรงเรียนมหารณพารามมีนโยบายส่งเสริมพัฒนาคุณภาพนักเรียนในด้าน คุณธรรม จริยธรรมและค่าธรรมนิยมอันดีงามเพื่อปลูกฝังอบรมนักเรียนให้เป็นผู้มีคุณประพฤติ เรียบร้อย ปฏิบัติตนอยู่ในระเบียบวินัยและกฎข้อบังคับของโรงเรียนซึ่งสอดคล้องกับนโยบายและ ระเบียบข้อ บังคับต่างๆ ของกระทรวงศึกษาธิการโดยใช้ระเบียบการตัดคะแนนนำมาใช้ เพื่อมิให้การ ลงโทษแบบวิธีรุนแรงหรือแบบกลั่นแกล้งหรือลงโทษด้วยการเมียนน้ำกลัมนำมาใช้อีก

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

เพยาวี เกาทัณฑ์ทอง (2534 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมด้านวินัย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบุรี ผลวิจัย พบว่า นักเรียนผิดวินัยอยู่ในระดับต่ำ โดยมีการทำผิดวินัยในด้านการเรียนมากที่สุด รองลงมา ด้านความ ประพฤติและด้านการแต่งกาย นอกจากนี้ยังพบว่า ตัวแปรที่มีอำนาจในการพยากรณ์พฤติกรรมด้าน วินัยของนักเรียนคือ การอบรมเลี้ยงดูและสภาพแวดล้อมของโรงเรียน

พร้อม มิตรสุวรรณ (2536 : 82 -96) ได้ศึกษาการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนตามทัศนะ ของครูและนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดพัทลุง ผลการศึกษา พบว่า การประพฤติ ผิดระเบียบวินัยของโรงเรียนตามทัศนะของครูและนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัด พัทลุง โดยภาพรวมและรายด้าน ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลางเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า การประพฤติผิดวินัยด้านการเรียนอยู่ในระดับน้อย ครูและนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดพัทลุง มีทัศนะเกี่ยวกับการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน โดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางค่าสถิติที่ระดับ.01 เมื่อพิจารณารายได้ พบว่า ด้านการเรียน ทัศนะของครูและนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ด้านการแต่งกายและด้านการก่อความไม่สงบใน สังคม ทัศนะของครูและนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ด้านการเสพสิ่ง เสพ ติด และด้านการประพฤติเสื่อมเสียทัศนะของครูและนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ.01 ส่วนด้านกิริยามารยาททัศนะของครูและนักเรียนไม่แตกต่างกันครูและนักเรียนโรงเรียน มัธยมศึกษาตอนปลายจังหวัดพัทลุงที่มีเขตที่ตั้งแตกต่างกัน มีทัศนะเกี่ยวกับการประพฤติผิดวินัย ของนักเรียนที่มีความเหมือนกัน

สุชาติพิทย์ จันทวิศรุต (2538 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “สาเหตุของการกระทำผิด และเยาวชน” ศึกษากรณีเด็กและเยาวชนที่ต้องโทษอยู่ในสถานฝึกและอบรมบ้านกรุณา” พบว่า สถานภาพสมรสของบิดามารดา ระดับการศึกษา รายได้ของบิดามารดา ความสัมพันธ์ระหว่างบิดา มารดา ประสบการณ์ถูกทำโทษจากทางโรงเรียน จำนวนทำผิดที่กระทำผิดไม่มีความสัมพันธ์เชิง

ปฏิฐานกับการกระทำผิดตามกฎหมาย ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ส่วนรายได้ของกลุ่มตัวอย่าง ประสบการณ์การถูกทำโทษจากบุคคลในครอบครัว การทะเลาะวิวาทกับเพื่อน ลักษณะเพื่อนมีความสัมพันธ์เชิงปฏิฐานกับการกระทำผิดตามกฎหมาย ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

สามารถ สิทธิสาร (2538 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดของเด็กและเยาวชนในจังหวัดเชียงใหม่ เชียงราย ลำปาง พบว่าเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับ ป.4- ป.7 ส่วนใหญ่ไม่ศึกษาต่อเนื่องจากมีงานทำ ส่วนใหญ่มีรายได้ประมาณ 1000-3000 บาทต่อเดือน สภาพทางครอบครัวพบว่า เด็กและเยาวชนมีพี่น้อง 1-2 คน พบว่าสภาพแวดล้อมทางสังคมมีสภาพดี ที่อยู่ในสลัมหรือชุมชนแออัดมีน้อย ในด้านกลุ่มเพื่อนพบว่าเพื่อนส่วนใหญ่รู้จักกันนอกสถานศึกษา สาเหตุที่คบเพื่อนเพราะว่าทำให้หายเหงา และเพื่อนมีความรักความเข้าใจกันดีสำหรับสาเหตุของการกระทำผิดเนื่องจากอยากรู้ อยากทดลอง รองลงมาคือเพื่อนชักจูง

สุพรรณิ นอบน้อม (2542 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องพฤติกรรมเบี่ยงเบนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี 4 ด้าน ด้านวินัยการเรียน ด้านพฤติกรรมเพื่อนสนิท ด้านความเคารพครู-อาจารย์ ด้านการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม โดยใช้วิจัยเชิงสำรวจจำแนกนักเรียนเป็นกลุ่มพฤติกรรมดี ปกติและเบี่ยงเบนจำนวน 280 คน ผลการศึกษาปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มประพฤติดีและปกติ มีวินัยการเรียนและความเคารพครู-อาจารย์สูงกว่านักเรียนกลุ่มพฤติกรรมเบี่ยงเบน ส่วนเพื่อนสนิทของนักเรียนกลุ่มพฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นนักเรียนที่เรียนไม่เข้าใจบทเรียน อย่างไรก็ตามนักเรียนกลุ่มประพฤติดี ปกติและเบี่ยงเบนต่างมีเหตุผลเชิงจริยธรรมอยู่ในระดับสูง ผลการวิจัยดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าครู-อาจารย์ในสถานศึกษาควรให้ความสนใจใส่ใจดูแลการศึกษาเล่าเรียนของนักเรียนกลุ่มพฤติกรรมเบี่ยงเบนให้สามารถเข้าใจบทเรียนมากขึ้น

สรศักดิ์ พลประเสริฐ (2542 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดชัยภูมิ 3 ประการ 1) ระดับของปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบน 2) เปรียบเทียบระดับของปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบน ตามทัศนคติของครูและนักเรียน 3) ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่นำมาศึกษา 7 ปัจจัยคือปัจจัยเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน ชุมชน กลุ่มเพื่อน เศรษฐกิจ และสื่อมวลชน ผลการวิจัยพบว่า ครูและนักเรียนมีทัศนคติต่อปัจจัยที่นำมาศึกษาทั้ง 7 ปัจจัยว่าส่งผลพฤติกรรมเบี่ยงเบนอยู่ในระดับดีมาก โดยมีปัจจัยเกี่ยวกับเพื่อน ชุมชนและครอบครัวส่งผลอยู่ใน 3 ระดับแรก ครูและนักเรียนมีทัศนคติต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยครูมีทัศนคติว่าปัจจัยที่นำมาศึกษาทั้ง 7 ปัจจัยส่งผลต่อพฤติกรรม

เพียงเบนของนักเรียนมากกว่าทักษะของนักเรียน ปัจจัยที่นำมาศึกษาทั้ง 7 ปัจจัยมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลางและมีนัยสำคัญสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเกี่ยวกับชุมชนสื่อสารมวลชนและปัจจัยเกี่ยวกับครอบครัวมีความสัมพันธ์อยู่ในระดับสูง 3 อันดับแรก

ประหยัด ดีลั่น (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาพฤติกรรมการทำผิดระเบียบวินัยและแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมการทำผิดระเบียบวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครพนม ผลการศึกษาพบว่าพฤติกรรมการทำผิดระเบียบวินัยโดยเรียงจากมากมานหาน้อยคือ นักเรียนมาโรงเรียนสาย หลบหนีการเข้าแถวทำพิธีหน้าเสาธง ส่งเสียงรบกวนผู้อื่น ดื่มสุรา เบียร์ แนวทางแก้ไข คือโรงเรียนแจ้งแนวปฏิบัติให้ผู้ปกครองและนักเรียนทราบ ขอความร่วมมือจากครูผู้สอนให้นักเรียนตระหนักถึงคุณสมบัติผู้ดี มีมาตรฐานในการเชิดคบาอย่างจริงจังโดยกระทำอย่างต่อเนื่อง มีการลงโทษอย่างชัดเจนและมีสารวัตรนักเรียนตรวจตราตลอดเวลา และหาข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อโรงเรียนเกี่ยวกับนักเรียนที่ทำผิด

ธนู วุฒิเกียรติไพบูลย์ (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการศึกษากการประพฤติดวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามทักษะของครูและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในจังหวัดนครราชสีมา ผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า ครูและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีทักษะเกี่ยวกับการประพฤติดวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยรวมและรายด้าน 4 ด้าน มีจำนวนปานกลาง คือ ด้านการแต่งกาย ด้านการเรียน ด้านกิริยามารยาท และด้านการเสพสิ่งเสพยิตติ แต่ในด้านความประพฤติเสื่อมเสียและด้านการก่อความไม่สงบในสังคมมีการประพฤติดวินัยจำนวนน้อย ครูและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีทักษะเกี่ยวกับจำนวนนักเรียนประพฤติดวินัยของนักเรียน โดยรวมและเป็นรายด้าน 4 ด้านไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนอยู่ระดับชั้นต่างกัน มีทักษะเกี่ยวกับจำนวนนักเรียนที่ประพฤติดวินัยโดยรวมและเป็นรายด้าน 5 ด้านไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีทักษะต่อจำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่ประพฤติดวินัยด้านการเสพสิ่งเสพยิตติมีจำนวนมากกว่าทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จุไรรักษ์ แสงวง (2543 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาสาเหตุการประพฤติดวินัยของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และนักเรียน สังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดมหาสารคาม ผลการศึกษา พบว่า บุคลากรโดยส่วนรวมและจำแนกตามสถานภาพ เห็นว่า การประพฤติดวินัยของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) เกิดจากสาเหตุโดยรวมและรายด้าน 3 ด้าน คือ ด้านสภาพส่วนตัวของผู้ประพฤติดวินัย ด้านกลุ่มเพื่อน และสภาพแวดล้อมในสถานศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง ด้านสังคมและ

สิ่งแวดล้อมทั่วไป เป็นสาเหตุการประพาศติมิตรระเบียบวินัยอยู่ในระดับมาก และด้านสภาพแวดล้อมทางครอบครัวเป็นสาเหตุการประพาศติมิตรวินัยอยู่ในระดับน้อย ยกเว้นเป็นสาเหตุอยู่ในระดับปานกลาง

นางสาวสุภาวดี สองเมือง (2545 : บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 435 คน จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดู อาชีพผู้ปกครอง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเพศ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดร้อยเอ็ด ปีการศึกษา 2544 ผลการวิจัยปรากฏดังนี้ นักเรียนโดยรวม และจำแนกตามการอบรมเลี้ยงดู อาชีพผู้ปกครอง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเพศ ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมในด้านความรับผิดชอบ ด้านความซื่อสัตย์ ด้านความกตัญญูต่เวที ด้านความมีระเบียบวินัย ด้านความมีเหตุผล อยู่ในระดับสูง และมีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านการประหยัดและความเสียสละ อยู่ในระดับกลาง นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมโดยรวม ด้านความซื่อสัตย์ ด้านความกตัญญูต่เวที ด้านความมีระเบียบวินัย ด้านความมีเหตุผล และด้านความเสียสละมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพเกษตรกรรมมีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมโดยรวมด้านความรับผิดชอบ ด้านการประหยัดและด้านความเสียสละ น้อยกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน นักเรียนชายและหญิง มีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการอบรมเลี้ยงดูกับอาชีพผู้ปกครองและวิธีการอบรมเลี้ยงดูกับเพศต่อพฤติกรรมเชิงจริยธรรมโดยรวม ด้านความซื่อสัตย์ ด้านความมีเหตุผล ด้านความเสียสละ อาชีพ ผู้ปกครองมีปฏิสัมพันธ์กับเพศ ในด้านความรับผิดชอบและอาชีพผู้ปกครองมีปฏิสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในด้านการประหยัด

พระมหาอุทัย คุณศรี (2547 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมและสาเหตุการทำผิดกฎระเบียบโรงเรียน และเปรียบเทียบพฤติกรรมการทำผิดกฎโรงเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย อำเภอนาเชือก จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 512 คน ผลปรากฏการค้นคว้าพบว่า พฤติกรรมของการทำผิดกฎระเบียบโรงเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย พฤติกรรมของการทำผิดกฎระเบียบโรงเรียนประเภทไม่รุนแรงอันดับ 1 ได้แก่ การใส่กระโปรงสั้น/กางเกงขาสั้น (ร้อยละ 84.38) พฤติกรรมของการทำผิดกฎระเบียบโรงเรียนประเภทรุนแรง อันดับ1 ได้แก่ การประพาศติมิตรทำนองผู้สาว (ร้อยละ 29.30) สาเหตุของการทำผิดกฎระเบียบโรงเรียนทั้งประเภทไม่รุนแรง และรุนแรงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สาเหตุสำคัญพบว่าสภาพครอบครัว

ครอบครัวแตกแยกทำให้นักเรียนขาดความรัก ความอบอุ่น และถูกเลี้ยงดูแบบบังคับ เข้มงวดเกินไป นักเรียนจึงแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพื่อเป็นการเรียกร้องความสนใจและเป็นการทดแทนความรักความอบอุ่นที่ตนไม่ได้รับ

สังคม วงศ์พินิจ (2548 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการประพฤติดิฉันวินัยของนักเรียนโรงเรียนเทพพระยาพิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสระแก้ว เขต 2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนโรงเรียนเทพพระยาพิทยาทั้งหมดในปีการศึกษา 2547 แบ่งเป็นนักเรียนชายจำนวน 134 คน และนักเรียนหญิง จำนวน 168 คน รวมทั้งหมด 302 คนพบว่า ระดับการประพฤติดิฉันวินัยของนักเรียนอยู่ในระดับน้อย ด้านการแต่งกายอยู่ในระดับน้อย ด้านความประพฤติอยู่ในระดับปานกลาง ด้านการปฏิบัติตนอยู่ในระดับน้อย

กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (2549 :11-14) ได้ทำการวิจัยนักเรียนระหว่างอายุ 13-18 ปี ซึ่งตรงกับศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษา (ม.1 - 6) โดยพิจารณาจากกลุ่มสามัญศึกษา สังกัดรัฐบาลจำนวนทั้งสิ้น 3,428,201 คน เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 2,329,650 คน และนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 1,098,551 คน พบว่าสภาพปัญหาของสังคมไทยว่ามีความรุนแรงเพิ่มขึ้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องพฤติกรรมความรุนแรง เช่น การพกอาวุธมาโรงเรียน การถูกทำร้ายร่างกายจนบาดเจ็บและพบในทุกจังหวัดโดยเฉพาะอำเภอเมืองจะมีความถี่ของปัญหาสูงกว่าอำเภอรอบนอก นอกจากนี้ยังพบว่าพฤติกรรมด้านความรักและความสัมพันธ์ ทางเพศนั้น ได้พบว่ามีเด็กนักเรียนที่มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรโดยเฉพาะเพศหญิงไม่มากเท่ากับงานวิจัยอื่น ๆ ที่มีมาก่อนหน้านี้ แต่ที่น่าสังเกตว่าพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนไทยสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเลี้ยงดูของครอบครัว ความอบอุ่นของครอบครัวและสภาพสิ่งแวดล้อมมาชนิดต่าง ๆ

งานวิจัยต่างประเทศ

มาร์ตินสัน (Martinson, 1991 : 34) ได้ศึกษาถึงการควบคุมความประพฤติของนักเรียนอาจารย์ใหญ่และครูทำหน้าที่ดูแลความประพฤติและระเบียบวินัยของนักเรียนผลการวิจัย พบว่าผู้บริหารและอาจารย์ที่ควบคุมความประพฤติต่างๆต้องการให้นักเรียนลดความประพฤติหรือพฤติกรรมที่เป็นปัญหา โดยใช้วิธีแก้ไขพฤติกรรมปัญหาของนักเรียน คือ การใช้ยุทธวิธีที่สุภาพ ไม่ดุคำ หรือทำโทษ ถ้านักเรียนตอบสนองโดยมีพฤติกรรมดีขึ้นก็จะได้รับรางวัล แต่ถ้านักเรียนไม่ร่วมมือก็จะมีกำบังคับมากขึ้นและจากการสังเกต พบว่าการใช้ความสุภาพและการแก้ปัญหาความประพฤติของนักเรียนได้ดีกว่าวิธีการอื่น ๆ

จอห์นสัน (Johnson, 1997 : 102) ได้ศึกษาการใช้ทีมงานร่วมกันรักษาระเบียบวินัยด้านต่างๆของโรงเรียน และการจัดกลุ่มให้คำปรึกษาของครูจะช่วยลดจำนวนพฤติกรรมเกี่ยวกับการทำผิดต่างๆและส่งผลกระทบต่อการศึกษาและเลิกพฤติกรรมเหล่านั้น นอกจากนี้ยังได้สอบถามความคิดของ

ผู้บริหารที่มีต่อการจัดทีมงานร่วมรักษาระเบียบวินัยและการจัดกลุ่มมาเพื่อให้คำปรึกษาของครูว่าจะช่วยป้องกันปัญหาการทำผิดวินัยซึ่งนำโรงเรียนสู่ความล้มเหลวได้หรือไม่ และศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างระดับความเห็นด้วยของผู้บริหารว่ามีผลต่อประสิทธิภาพของแนวปฏิบัติทั้งสองประการและอัตราของการกระทำผิดวินัยในโรงเรียนหรือไม่ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้อำนวยการในโรงเรียนที่มีนักเรียนไม่ต่ำกว่าเกรด 5 และไม่เกินเกรด 8 จำนวน 180 โรงเรียนในเมืองโอเรกอน จากคำตอบที่ได้ผู้บริหารทุกคนเห็นด้วยว่า ทีมงานร่วมรักษาวินัยและการจัดกลุ่มให้คำปรึกษาของครูช่วยลดปัญหาการทำผิดวินัยและช่วยปรับปรุงพฤติกรรมของนักเรียนและการลดเลิกพฤติกรรมทำผิดวินัยมีความสัมพันธ์กับอาศัยความเห็นด้วยของผู้บริหารที่มีต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานทั้งสองอย่าง

ไฮนส์ (Hines, 1997 :156) ได้ศึกษาเกี่ยวกับสภาพสิ่งแวดล้อมด้านอาคารสถานที่กับผลสัมฤทธิ์และพฤติกรรมของนักเรียน โดยสำรวจความสัมพันธ์ระหว่างสภาพของสิ่งอำนวยความสะดวกของโรงเรียนและผลสัมฤทธิ์และพฤติกรรมของนักเรียนโดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนไฮสคูล ในเมืองโอเรกอน จำนวน 88 โรงเรียน ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนชี้ให้เห็นจากคะแนนการทดสอบความสามารถทางด้านวิชาการของนักเรียนเกรด 7 ในปีการศึกษา 1992-1993 ส่วนพฤติกรรมของนักเรียนสำรวจจากการเลิกพฤติกรรมการทำผิดวินัยและการทำความผิด การก่อความรุนแรงของนักเรียนในแต่ละโรงเรียนจากการศึกษาพบว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนที่มีสภาพอาคารสถานที่ดีกว่าจะมีคะแนนสูงกว่า และการทำผิดวินัยของนักเรียนโรงเรียนที่มีสภาพอาคารสถานที่ดีกว่าก็มีอัตราสูงกว่าอีกด้วย โรงเรียนที่มีสภาพอาคารที่ดี มีห้องทดลองวิทยาศาสตร์ที่ดีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนสูงกว่า นอกจากนี้สภาพที่ตั้งของโรงเรียนที่เก็บอุปกรณ์และปัจจัยอื่นๆล้วนมีผลต่อคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

คิลโลอน (Killion, 1977 : 265) ได้ศึกษาวิธีการและเครื่องมือที่ผู้บริหารในโรงเรียนมัธยมศึกษาในอินเดียนาใช้ในการจัดการเกี่ยวกับระเบียบวินัยของนักเรียนการศึกษามีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจวิธีการและเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการจัดการเกี่ยวกับนักเรียนที่ประพฤติผิดวินัยจากการศึกษาพบว่า วิธีการที่ใช้ได้ผลคือ การพูดคุยทางโทรศัพท์ วิธีที่ได้ผลน้อยที่สุดคือ การกักขัง หน่วงเหนี่ยวและสาเหตุเบื้องต้นของปัญหา คือ ผู้ปกครองขาดความเอาใจใส่ และปัญหาที่สำคัญอันดับหนึ่งของการประพฤติผิดระเบียบวินัย คือ ความเมินเฉยไม่เอาใจใส่กับนักเรียนและเมื่อเปรียบเทียบตามขนาดของโรงเรียน พบว่า โรงเรียนขนาดใหญ่มักมีปัญหาด้านการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนมากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก

บูล (Bull, 1998 : 669- A) ได้ศึกษาทัศนะของผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีระดับการสนับสนุนในการใช้กฎระเบียบเพื่อความปลอดภัยในโรงเรียน โดยมุ่งศึกษากฎระเบียบของโรงเรียน 4 ด้าน คือ การรักษาสิ่งแวดล้อมของโรงเรียน สิทธิเสรีภาพของนักเรียน การล่วงเกินทาง

เพศ และกฎระเบียบนักเรียนที่ชอบก่อวุ่น นอกจากนี้นี้ยังสำรวจความสัมพันธ์ระหว่างระดับการสนับสนุนและความถี่ของพฤติกรรมที่ทำผิดระเบียบของโรงเรียน การศึกษาพบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาของประสบการณ์ในการทำงาน และระดับการส่งเสริมรักษาสิ่งแวดล้อมของโรงเรียนและเสรีภาพของนักเรียนอย่างไรก็ตาม ระยะเวลาของประสบการณ์ในการบริหาร ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการส่งเสริมการมีระเบียบวินัยของนักเรียนที่เผชิญปัญหาการล่องเกินทางเพศ

เดดี (Dade, 1998 :144) ได้ศึกษาและวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักเรียนในโปรแกรมพฤติกรรมหมู่วอก การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักเรียนโปรแกรมการลดพฤติกรรมหมู่วอก โดยศึกษาจากโรงเรียนไฮสคูลในชนบท และการวิจัยได้ออกแบบเพื่อลดพฤติกรรมด้านลบและพฤติกรรมที่เสียหายจากการได้แบบจากหมู่วอกและสิ่งแวดล้อมของโรงเรียน ผลจากการศึกษา พบว่า นักเรียนเห็นด้วยในบางส่วน นักเรียนเห็นว่าโปรแกรมการลดพฤติกรรมนี้ประสบความสำเร็จในบางส่วน และมีการลดพฤติกรรมที่ไม่ดีในโรงเรียนชนบทเหล่านี้ โครงการนี้ได้ศึกษาพฤติกรรมในชั้นเรียน การติดต่อพบปะที่ไม่ได้รับการยอมรับ ความถี่ของการประชุมครู ผู้ปกครองนักเรียน การยึดถือระเบียบวินัยของโรงเรียนพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย การลักขโมยและการทะเลาะวิวาทของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่อยู่ในโปรแกรมนี้ เห็นด้วยว่ามีการลดพฤติกรรมการกระทำผิดที่ร้ายแรงลดน้อยลงกว่าเดิม นักเรียนที่เป็นวัยรุ่นมักก่อปัญหาเกี่ยวกับระเบียบวินัยบ่อยๆ และปัญหานี้ส่งผลเสียต่องานวิชาการและด้านสังคมในโรงเรียน

เอ็ดดี้ (Eddy, 1998 : 136) ได้ศึกษาทัศนคติของครูและนักเรียนที่มีต่อสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนและกฎระเบียบของโรงเรียน โดยศึกษาทัศนคติของครู นักเรียนที่มีต่อสิ่งแวดล้อมและกฎระเบียบปฏิบัติของนักเรียนโดยแยกตามสถานภาพ เพศ หน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ประสบการณ์การสอน ทัศนคติของครูต่อสิ่งแวดล้อมและกฎระเบียบของโรงเรียน และแยกตามทัศนคติของนักเรียนตามเพศ ระดับการศึกษา พื้นฐานการศึกษา และทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อสิ่งแวดล้อมและกฎระเบียบของโรงเรียน ผลการศึกษา พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างทัศนคติของครูและนักเรียนที่มีต่อสิ่งแวดล้อมและกฎระเบียบของโรงเรียน อย่างไรก็ตามทั้งครูและนักเรียนมีทัศนคติในเชิงบวกต่อสิ่งแวดล้อมและกฎระเบียบของโรงเรียน

เอ็นคิสโซ (Enciso, 2000:961-A) การศึกษานี้ ศึกษาในโรงเรียนขนาดกลาง นักเรียนประมาณ 1,700 คน ครู 69 คน ซึ่งมีนักเรียนที่มีการแสดงออกทางพฤติกรรมที่เป็นปัญหา และคำพูดที่ไม่เหมาะสม ซึ่งทำให้เกิดความขัดข้องต่อสภาพแวดล้อมทางการเรียนของนักเรียนคนอื่นๆ ผลการศึกษา ทั้งนักเรียนและครูไม่รู้สึกละเลยใดๆ ของการกระทำที่เป็นปัญหาทางวินัย จะมีผลในการทำให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการป้องกันตนเอง ผู้บริหารมีความรู้สึกที่ครูคือเหตุผลอันดับแรกในการทำให้การแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียนประสบผลสำเร็จ ซึ่งขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพของ

การจัดการชั้นเรียน ส่วนนักเรียนมีความเชื่อว่าผู้ปกครองเป็นส่วนสำคัญที่สุดของขบวนการแก้ปัญหาทางวินัย

เบทส์ (Best, 2001:4656-A) การศึกษาการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนักเรียนมีผู้ใหญ่เข้ามาในห้องเรียน ทำหน้าที่เป็นผู้สังเกตการณ์ เป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูล โดยนั่งอยู่ในห้องเรียนอย่างน้อย 30 นาที โดยมีความเชื่อว่า การมีผู้ใหญ่มาอยู่ในห้องเรียนจะช่วยให้มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนซึ่งเป็นปัญหาด้านวินัยลดลงได้ โดยศึกษากับนักเรียนจำนวน 600 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งประกอบด้วยนักเรียนระดับต่าง ๆ จำนวน 10 กลุ่ม ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมจำนวนครั้งของการปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนที่เป็นปัญหาด้านวินัยของนักเรียน 2 กลุ่ม มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยห้องที่มีผู้ใหญ่เข้ามาสังเกตการณ์จำนวนครั้งดังกล่าว น้อยกว่า ดังนั้นการนำผู้ใหญ่เข้ามาเป็นผู้สังเกตการณ์ช่วยแก้ปัญหาวินัยในระหว่างการสอนของนักเรียนลดลงได้

แทนเทเก้น (Tantekin, 2002 :493- A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถของครูประถมในการทำหน้าที่สร้างระเบียบวินัย ในโรงเรียนขนาดกลางทางตอนใต้ของรัฐฟลอริดาจากกลุ่มประชากร 130 คนพบว่า ครูเป็นผู้มีความสำคัญในการสร้างระเบียบวินัยและให้ความรู้กับเด็กเพื่อจะนำไปใช้ในการดำเนินชีวิตในสังคม เพราะครูจะต้องฝึกให้นักเรียนมีการปรับตัวเข้ากับสังคมอย่างเหมาะสม ในการฝึกนั้นความรับผิดชอบเป็นเหตุผลสำคัญที่ส่งผลในเรื่องวินัยโดยครูจะต้องหาสถานการณ์มาประยุกต์ใช้ในการฝึก ครูจะต้องเป็นคนที่ปฏิบัติเป็นตัวอย่างในพื้นที่ทำงานและในสังคมหลักเลียง พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมซึ่งนักเรียนจะสังเกตจากพฤติกรรมครู เกิดจากการเรียนรู้จนมีความเข้าใจ และมีความสามารถในการดำรงตนเองอย่างมีระเบียบวินัย นอกจากนี้การศึกษาค้นคว้าพบว่าครูมีความสามารถในการโน้มน้าวจิตใจของเด็กให้รู้จักวินัยไม่เหมือนกัน ซึ่งความสามารถนี้จะต้องได้รับการฝึกฝนมาก่อนที่จะมาให้คำแนะนำในการสอนกฎและวินัยแก่เด็กนักเรียน

แกรนด์มอนต์ (Grandmont, 2002 : 37-A) ได้ศึกษาการฝึกฝนระเบียบวินัย โดยใช้ระบบประชาธิปไตยพบว่า การบีบบังคับ แม้จะเป็นวิธีการในการฝึกวินัยในโรงเรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบ โดยครูจะต้องใช้ความเด็ดขาดเป็นหลักในการฝึกก็ตาม แต่การฝึกความรับผิดชอบนั้นครูจะต้องศึกษาวิจัยหารูปแบบแนวทางและมีการสร้างสถานการณ์จริง เพื่อฝึกนักเรียนโดยยึดหลักการให้กำลังใจแก่ผู้เรียน ให้ผู้เรียนเกิดความพอใจ รู้จักปกครองตนเองจนทำให้มีความเคารพนับถือตนเอง มีความรับผิดชอบในชั้นเรียน สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นได้เป็นผลงานจากครู และผู้บริหารโรงเรียนมากกว่าในชั้นเรียน

ดิซิวานี (Dzivhani, 2002 : 842-A) ได้ศึกษาบทบาทของระเบียบวินัยที่มีต่อการจัดการในโรงเรียนและห้องเรียน พบว่าเกิดจากระบบการจัดการของโรงเรียนที่ดี เช่น นโยบาย สภาพห้องเรียน บทบาทครูผู้สอน คณะกรรมการบริหารโรงเรียน ตัวแทนของนักเรียน และกฎระเบียบวินัยที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับความเป็นแบบอย่างที่ดีของคณะกรรมการบริหารโรงเรียนล้วนเป็นองค์ประกอบต่อการรักษากฎระเบียบวินัยของโรงเรียน ประการสำคัญคือ ได้รับความร่วมมือของนักเรียนและผู้ปกครอง จึงจะประสบผลสำเร็จได้

จากการศึกษาวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศทำให้ผู้ศึกษาวิจัยมีความตระหนักว่า ปัญหาของเยาวชนโดยเฉพาะนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นตอนปลาย(ช่วงชั้นที่ 4) ที่ขาดระเบียบวินัยเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง สมควรให้ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายต้องตระหนักและหาทางร่วมมือป้องกันและหาทางแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้น เพื่อที่นักเรียนหรือเยาวชนจะเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่า และเป็นพลเมืองดีต่อสังคมต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยมุ่งศึกษาพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมหารณพาราม สังกัดเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการขั้นตอนดังนี้

1. ประชากร
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนซึ่งกำลังศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมหารณพาราม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 299 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามนักเรียนขึ้นมาเป็นแบบสอบถามตามความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบสำรวจรายการ (Check list) แบ่งเป็นสองตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนและแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแนวคิดของ ลิเคิร์ต (Likert) ดังนี้

- 5 หมายความว่า มีระดับพฤติกรรมมากที่สุด
- 4 หมายความว่า มีระดับพฤติกรรมมาก
- 3 หมายความว่า มีระดับพฤติกรรมปานกลาง
- 2 หมายความว่า มีระดับพฤติกรรมน้อย
- 1 หมายความว่า มีระดับพฤติกรรมน้อยที่สุด

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้สร้างขึ้นมาจากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีและเอกสารงานวิจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องโดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาแนวคิดทฤษฎีและเอกสารงานวิจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องได้แก่จริยธรรมและพฤติกรรมเชิงจริยธรรม ความมีวินัยในตนเอง
2. กำหนดกรอบแนวคิดในการสร้างเครื่องมือวิจัย
3. สร้างแบบสอบถามโดยนำแบบสอบถามของพระมหาอุทัย คุณศรี, นางสาวสุภาวดี สองเมือง, นายธนู วุฒิเกียรติไพบุลย์ ระเบียบของกระทรวงศึกษาว่าด้วยการแต่งกายของนักเรียน, คู่มือนักเรียนและผู้ปกครองโรงเรียนมรรณพาราม นำมาปรับปรุงแก้ไขให้ตรงกับเนื้อหาที่ต้องการ
4. นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน
 - 4.1 ด.ร.สุปราณี ไกรวัตนุสสรณ์ ผู้อำนวยการโรงเรียนนวมินทราชินูทิศ สตรีวิทยาพุทธมณฑล
 - 4.2 นางสาวสุรณี ทศิธร ผู้อำนวยการโรงเรียนมรรณพาราม
 - 4.3 นายวัชรินทร์ เจริญเวช รองผู้อำนวยการโรงเรียนมรรณพาราม
5. ทำการปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คนที่โรงเรียนสวนอนันต์สังกัดสำนักงานเขตการศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 ซึ่งมีบริบทใกล้เคียงกับโรงเรียนมรรณพาราม หาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามโดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach ,Alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.94
6. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบแล้วนำไปใช้กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมรรณพาราม

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ในการวิจัยครั้งนี้ได้ดำเนินการเก็บข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1. นำหนังสือจากคณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จฯ ไปขอความร่วมมือจากผู้ผู้อำนวยการโรงเรียนมรรณพาราม เพื่อแจกแบบสอบถามแก่นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลด้วยตนเองโดยใช้โรงเรียนมรรณพารามเป็นกลุ่มประชากรที่ศึกษา จำนวน 299 คนเพื่อเก็บข้อมูลวิจัย
2. ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการแจกแบบสอบถามด้วยตนเองและเก็บแบบสอบถามกลับคืนมาจำนวน 299 ฉบับ คิดเป็น 100 เปอร์เซ็นต์

สถิติที่ใช้การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ดังนี้

1. ข้อมูลที่ได้รับจากตอนที่ 1 เกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าแจกแจงความถี่และค่าร้อยละแล้วนำเสนอเป็นตารางประกอบความเรียง

2. ข้อมูลที่ได้รับ ตอนที่ 2 เกี่ยวกับผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการทำผิดทางวินัยของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 4 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย (μ) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS For Window (Statistical Package for the Social Sciences/ Window) นำคะแนนที่ได้มาโดยใช้เกณฑ์ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด 2535 : 100)

คะแนนเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง มีพฤติกรรมที่ผิดกฎระเบียบอยู่ในระดับมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง มีพฤติกรรมที่ผิดกฎระเบียบอยู่ในระดับมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง มีพฤติกรรมที่ผิดกฎระเบียบอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง มีพฤติกรรมที่ผิดกฎระเบียบอยู่ในระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง มีพฤติกรรมที่ผิดกฎระเบียบอยู่ในระดับ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาค้นคว้าเรื่องพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมหารัชมงคล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม.นคร เขต 3 ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน	จำนวนประชากร
μ	แทน	ค่าเฉลี่ย
σ	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล

- ผู้วิจัยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอข้อมูลเป็นขั้นตอนตามลำดับดังนี้
- ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม
 - ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางวินัยและข้อเสนอแนะ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

- ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม

สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน (N)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	124	41.47
หญิง	175	58.53
รวม	299	100.00

ตารางที่ 1 (ต่อ)

สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน (N)	ร้อยละ
2. ระดับชั้น		
มัธยมศึกษาปีที่ 4	116	38.79
มัธยมศึกษาปีที่ 5	101	33.78
มัธยมศึกษาปีที่ 6	82	27.43
รวม	299	100.00
4. อาชีพมารดา		
ข้าราชการ	12	4.01
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	5	1.67
พนักงานเอกชน	9	3.01
ประกอบธุรกิจส่วนตัว	15	5.01
ค้าขาย	69	23.08
เกษตรกร	8	2.68
กรรมกร / รับจ้าง	134	44.82
ไม่ประกอบอาชีพ	42	14.05
เสียชีวิต	5	1.67
รวม	299	100.00
5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ภาคเรียนที่ 2/2549)		
3.00-4.00	122	40.80
2.00-2.99	158	52.84
ต่ำกว่า 2.00	19	6.36
รวม	299	100.00

จากตารางที่ 1 พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง 175 คน คิดเป็นร้อยละ 58.53 เป็นเพศชาย 124 คน คิดเป็นร้อยละ 41.47 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 38.79 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 33.78 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 27.43 บิดาส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ รับจ้าง จำนวน 142 คน คิดเป็นร้อยละ 47.49 รองลงมา ข้าราชการ จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 17.05 มารดาส่วนใหญ่ประกอบ

อาชีพ รับจ้าง จำนวน 134 คน คิดเป็นร้อยละ 44.82 รองลงมา ค้าขาย จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 23.08 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่วนใหญ่อยู่ในคะแนนปานกลาง จำนวน 158 คน คิดเป็นร้อยละ 52.84 รองลงมา คะแนนสูง จำนวน 122 คน คิดเป็นร้อยละ 40.80 และคะแนนต่ำ จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 6.36 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางวินัย

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ย (μ) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของความคิดเห็นของนักเรียนที่มีพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมรรณพารามสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม.เขต 3

ลักษณะการประพฤตินักเรียน	μ	σ	ระดับ	ลำดับ
1. ด้านการเรียนและการมาโรงเรียน	2.86	0.99	ปานกลาง	1
2. ด้านการแต่งกาย	2.85	1.33	ปานกลาง	2
3. ด้านความประพฤติของนักเรียน	2.39	1.07	น้อย	3
รวม	2.70	1.08	ปานกลาง	

จากตารางที่ 2 พบว่า ภาพรวมของความคิดเห็นของนักเรียนที่มีพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมรรณพาราม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม.เขต 3 อยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ย 2.70 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านการเรียนและการมาโรงเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด 2.86 รองลงมาคือด้านการแต่งกายมีค่าเฉลี่ย 2.85 และด้านความประพฤติของนักเรียนมีค่าเฉลี่ย 2.39 ตามลำดับ

ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ย (μ) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่4โรงเรียนมหารณพารามสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานครเขต3ด้านการเรียนและการมาโรงเรียน

ด้านการเรียนและการมาโรงเรียน	μ	σ	ระดับ	ลำดับ
1. ไม่สนใจในการเรียนขณะที่มีการเรียนการสอน	3.75	0.98	มาก	1
2. ไม่เอาหนังสือเอกสารการเรียนมาเรียน	3.22	1.00	ปานกลาง	5
3. ไม่ทำงานหรือการบ้านที่ครูมอบหมาย	2.90	0.87	ปานกลาง	6
4. เข้าเรียนแต่ละสายวิชาไม่ทัน	2.79	1.03	ปานกลาง	7
5. คัดลอกผลงานหรือการบ้านของเพื่อนส่งครู	3.55	1.20	มาก	3
6. มาโรงเรียนสาย	2.59	0.97	ปานกลาง	9
7. ไม่สนใจร่วมกิจกรรมกลุ่มในการเรียน	2.52	0.99	ปานกลาง	11
8. ก่อวุ่นในระหว่างที่มีการเรียนการสอน	3.32	0.99	ปานกลาง	4
9. นำวิชาอื่นมาทำในขณะที่มีการเรียนการสอน	3.61	0.95	มาก	2
10. ขอลาออกนอกห้องเรียนบ่อยครั้งโดยไม่มีเหตุผลสมควร	2.52	0.91	ปานกลาง	12
11. หลีกเลี่ยงการไม่เข้าร่วมกิจกรรมเคารพธงชาติ	2.74	0.95	ปานกลาง	8
12. ไม่เข้าร่วมการประชุมประจำสัปดาห์	1.95	1.13	น้อย	15
13. หลบหนีออกนอกโรงเรียนโดยไม่ได้รับอนุญาต	2.37	0.75	น้อย	14
14. ไม่เข้าร่วมกิจกรรมสำคัญต่างๆตามที่โรงเรียนจัดให้	2.47	1.01	น้อย	13
15. เทียบตรงตามศูนย์การค้าหรือสถานที่ที่ไม่เหมาะสมในเวลาเรียน	2.56	1.00	ปานกลาง	10
รวม	2.86	0.99	ปานกลาง	

จากตารางที่ 3 พบว่า ภาพรวมด้านพฤติกรรมเรื่องการเรียนและการมาโรงเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมหารณพาราม มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 2.86 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีความคิดเห็นไม่สนใจในการเรียนขณะที่มีการเรียนการสอนสูงสุด คือมีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3.75 รองลงมาคือ นำวิชาอื่นมาทำในขณะที่มีการเรียนการสอน มีค่าเฉลี่ย 3.61 คัดลอกผลงานหรือการบ้านของเพื่อนส่งครู มีค่าเฉลี่ย 3.55 ตามลำดับ

ตารางที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ย (μ) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่4โรงเรียนมรรณพารามสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานครเขต3ด้านการแต่งกาย

ด้านการแต่งกาย	μ	σ	ระดับ	ลำดับ
16.กางเกงหรือกระโปรงนักเรียนสั้นหรือยาวเกินกว่าทางโรงเรียนกำหนด	2.33	1.02	น้อย	9
17.แต่งกายไม่สุภาพและไม่เหมาะสมไปโรงเรียนในวันหยุดราชการ	2.56	1.15	ปานกลาง	5
18.พับถุงเท้าหรือเหยียบส้นรองเท้า	3.66	1.12	มาก	1
19.ทรงผมผิดระเบียบ เช่น ผมยาวเกินไป ดัดผมไว้จน ไว้หนวด เครา ขอยผม เปลี่ยนสีผม ฯลฯ	2.51	1.00	ปานกลาง	6
20. เขียนคิ้ว แต่งหน้า ทาปาก	2.36	1.05	น้อย	8
21.ปล่อยเสื้อลอยชายทั้งในบริเวณโรงเรียนและนอกบริเวณโรงเรียน	3.27	1.15	ปานกลาง	3
22.แต่งกายชุดพลศึกษาขณะที่ไม่มีการเรียนการสอนพลศึกษาในวันนั้น	2.46	0.82	น้อย	7
23.เจาะลิ้นเจาะหูหรือสักตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย	3.00	1.47	ปานกลาง	4
24.ใส่เครื่องประดับที่ไม่เกี่ยวกับเครื่องแบบนักเรียน	3.49	1.43	ปานกลาง	2
รวม	2.85	1.33	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4 พบว่าภาพรวมด้านพฤติกรรมเรื่องการแต่งกายของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ย 2.85 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การพับถุงเท้าหรือเหยียบส้นรองเท้ามีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3.66 รองลงมาคือใส่เครื่องประดับที่ไม่เกี่ยวกับเครื่องแบบนักเรียน มีค่าเฉลี่ย 3.49 ปล่อยเสื้อลอยชายทั้งในบริเวณโรงเรียนและนอกโรงเรียนมีค่าเฉลี่ย 3.27 ตามลำดับ

ตารางที่ 5 แสดงค่าเฉลี่ย (μ) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมหารณพารามสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม. เขต 3 ด้านความประพฤติของนักเรียน

ด้านความประพฤติของนักเรียน	μ	σ	ระดับ	ลำดับ
25. ปลอมแปลงลายมือหรือเอกสารหรือปลอมเพื่อประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่ง	3.58	1.37	มาก	1
26. ไม่ส่งจดหมายหรือเอกสารของโรงเรียนให้ผู้ปกครอง ทราบ	3.28	1.38	ปานกลาง	8
27. ส่งเสียงเอะอะโวยวาย	3.39	1.38	ปานกลาง	7
28. ยุยงหรือสร้างความแตกแยกหรือความสามัคคี	1.67	0.76	น้อย	22
29. แสวงหาคู่รักก่อนวัยอันควร	3.53	1.35	มาก	3
30. การประพฤติทำนองชั่วสาว	1.85	0.93	น้อย	17
31. มีสื่อลามก อนาคตอยู่ในครอบครอง	1.89	1.05	น้อย	16
32. เข้าไปสถานที่บริการที่ไม่เหมาะสม เช่น คาราโอเกะ ดิสโก้เธค อาบอบนวด หรือสถานเริงรมย์ที่ไม่เหมาะสมกับสภาพนักเรียน	1.82	0.90	น้อย	20
33. มีอาวุธหรืออุปกรณ์ที่เจตนาจะเป็นอาวุธทุกชนิด	1.87	1.02	น้อย	18
34. ก่อเหตุทะเลาะวิวาท	1.94	1.06	น้อย	12
35. ก่อความไม่สงบเรียบร้อยทำร้ายร่างกาย	1.73	0.92	น้อย	21
36. ตั้งแก๊งอิทธิพล	1.91	1.06	น้อย	14
37. เล่นการพนันในโรงเรียน	3.17	1.25	ปานกลาง	9
38. เล่นเกมในโรงเรียนหรือที่สาธารณะ	2.27	1.16	น้อย	11
39. ทำลายทรัพย์สินของผู้อื่นหรือของโรงเรียนเสียหาย	1.84	0.98	น้อย	19
40. ขโมยทรัพย์สินของผู้อื่น	1.67	0.98	น้อย	23
41. ดื่มสุราหรือของมึนเมา	1.91	1.06	น้อย	15
42. สูบบุหรี่ในโรงเรียนหรือนอกโรงเรียน	1.64	0.86	น้อย	24
43. ดมกาว สารระเหย กัญชา	1.03	0.86	น้อย	25

ตารางที่ 5 ต่อ

ด้านความประพฤติของนักเรียน	μ	σ	ระดับ	ลำดับ
44. ติดสารเสพติดอย่างร้ายแรง เช่น เสพ ยาบ้า ฝิ่น เฮโรอีน	1.01	0.18	น้อย	26
45. พุดจาหรือแสดงกิริยาไม่สุภาพต่อครูหรือบุคคลทั่วไป	3.14	1.28	ปานกลาง	10
46. ไม่เข้าแถวต่อคิวซื้ออาหารและอื่น ๆ	3.49	1.37	ปานกลาง	6
47. นำภาชนะใส่อาหารหรือเครื่องดื่มออกนอกบริเวณ โรงอาหารหรือสถานที่ที่จัดให้	3.52	0.95	มาก	4
48. ลักลอบซื้ออาหารจกภายนอกโรงเรียน	1.92	1.15	น้อย	13
49. ไม่ทิ้งขยะในที่ที่จัดให้	3.56	1.04	มาก	2
50. ไม่รักษาความสะอาดหรือรักษามารยาทที่ดีในการ รับประทานอาหาร	3.49	1.16	ปานกลาง	5
รวม	2.39	1.07	น้อย	

จากตารางที่ 5 พบว่า ภาพรวมด้านความประพฤติของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 อยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.39 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีความคิดเห็นเฉลี่ยสูงสุดคือ ปลอมแปลงลายมือหรือเอกสารหรือปลอมตนเพื่อผลประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3.58 รองลงมาคือ ไม่ทิ้งขยะในที่ที่จัดให้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.56 แลวงหาคู่รักก่อนวัยอันควรค่าเฉลี่ย 3.53 ตามลำดับ

ตารางที่ 6 ความคิดเห็นเพิ่มเติมของนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4
โรงเรียนมหารพารามสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3

ความคิดเห็นเพิ่มเติมพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียน	ความถี่	ร้อยละ
ด้านการเรียนและการมาโรงเรียน		
1. นักเรียนไม่กลัวสอบตก เพราะสามารถแก้ตัวได้โดยง่าย	39	30.00
2. นักเรียนใช้เวลาคาบคั่นคว่ำหรือคาบว่างนักเรียนไปศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม	27	20.77
3. นักเรียนหนีเรียนในบางวิชาที่ไม่ชอบหรือไม่เข้าใจ	26	20.00
4. การเดินเรียนทำให้นักเรียนเข้าห้องช้า	18	13.85
5. นักเรียนรับประทานอาหารระหว่างเรียน	14	4.62
รวม	130	100.00
ด้านการแต่งกาย		
1. นักเรียนใช้กระเป๋าหรือเป้ผิดระเบียบ	16	32.65
2. นักเรียนใส่รองเท้า ถุงเท้าผิดระเบียบโรงเรียน	14	28.57
3. นักเรียนใช้ผ้าตัดกระโปรง และกางเกงผิดระเบียบ	9	18.37
4. ไม่ปักชื่อบนเสื้อพละ และเสื้อนักเรียน	7	14.29
5. แต่งเครื่องแบบนักศึกษาวิชาทหารไม่ถูกต้องตามระเบียบวินัยทหาร	3	6.12
รวม	49	100.00
ด้านความประพฤติของนักเรียน		
1. นักเรียนไม่ชอบทำความเคารพครู - อาจารย์	22	24.18
2. นักเรียนชอบกลับบ้านค่ำมืด	19	20.88
3. ชีตเขียนโต๊ะเรียน ป้ายนิเทศและในห้องน้ำ	14	15.38
4. ชอบนั่งชุมนุมกันที่โรงเรียนในวันหยุด	12	13.19
5. นักเรียนชอบพูดคำไม่สุภาพ และคิดว่าเป็นเรื่องปกติ	18	19.78
6. นักเรียนนำเครื่องดนตรีมาโรงเรียน เช่น กีตาร์	6	6.59
รวม	91	100.00

จากตารางที่ 6 พบว่า ความคิดเห็นเพิ่มเติมของนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ด้านการเรียนและการมาโรงเรียน คือนักเรียนไม่กลัวสอบตก เพราะสามารถแก้ตัวได้โดยง่ายมีจำนวนความถี่ 130 คน คิดเป็น ร้อยละ 30.00 รองลงมาด้านความประพฤติของนักเรียน คือนักเรียนไม่ชอบทำความเคารพครู - อาจารย์ จำนวนความถี่ 22 คนคิดเป็นร้อยละ 24.18 และด้านการแต่งกายคือ นักเรียนใช้กระเป๋าหรือเป้ผิกระเป๋ายมีค่าความถี่ 16 คน คิดเป็นร้อยละ 32.65

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการศึกษาพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมหารณพาราม สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 สรุปผลดังนี้

สรุปผลการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาพฤติกรรมทางวินัย ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมหารณพารามและศึกษาสาเหตุการกระทำผิดกฎระเบียบโรงเรียนของนักเรียน ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมหารณพาราม จำนวน 299 คน และระยะเวลาในการศึกษาวิจัยครั้งนี้คือ ภาคเรียนที่ 1/2550 เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย 2 ตอน ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับสภาพทั่วไปของผู้ตอบคำถาม เป็นแบบกำหนดคำตอบให้ (Check List) ตอนที่ 2 เป็นคำถามกำหนดให้ (Check list) โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการเรียนและการมาโรงเรียน จำนวน 15 ข้อ ด้านการแต่งกาย จำนวน 9 ข้อ และด้านความประพฤติของนักเรียนจำนวน 26 ข้อ รวมทั้งหมด 50 ข้อการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยนำหนังสือจากคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา เพื่อขอความร่วมมือไปยังสถานศึกษา โดยประสานงานกับผู้อำนวยการโรงเรียนมหารณพาราม เพื่อชี้แจงรายละเอียดของแบบสอบถาม จำนวน 299 ชุด การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลและประมวลผลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS (Statistical Package Social Science) และตอนที่ 3เป็นข้อเสนอแนะด้านการมาเรียนและมาโรงเรียน ด้านการแต่งกายและด้านความประพฤติของนักเรียน แล้วนำเสนอเป็นตารางประกอบความเรียง จากผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

สถานภาพผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 1 นักเรียนส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง 175 คนคิดเป็นร้อยละ 58.53 เป็นเพศชาย 124 คน คิดเป็นร้อยละ 41.47 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 38.79 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 33.78 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 27.43 บิดาส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ รับจ้าง คิดเป็นร้อยละ 47.49 รองลงมา ข้าราชการ คิดเป็นร้อยละ 17.05 มารดาส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ รับจ้าง คิดเป็นร้อยละ 44.82 รองลงมา ค้าขาย คิดเป็นร้อยละ 23.08 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่วนใหญ่อยู่ในคะแนนปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 52.84 รองลงมา คะแนนสูง คิดเป็นร้อยละ 40.80

ตอนที่ 2 พบว่า ภาพรวมของความคิดเห็นของนักเรียนที่มีพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมหารณพาราม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานคร เขต 3 อยู่ใน ระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ย 2.70 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านการเรียนและการมาโรงเรียนมี ค่าเฉลี่ยสูงสุด 2.86 รองลงมาคือด้านการแต่งกายมีค่าเฉลี่ย 2.85 และด้านความประพฤติของ นักเรียนมีค่าเฉลี่ย 2.39 ตามลำดับ

ผลการวิจัย พบว่า พฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมหารณพาราม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานคร เขต 3 โดยมีรายละเอียดผลการศึกษาในภาพรวมทั้ง สามด้าน พบว่า 1) ภาพรวมด้านพฤติกรรมเรื่องการเรียนและการมาโรงเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมหารณพาราม มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 2.86 เมื่อพิจารณาเป็น รายข้อ พบว่า มีความคิดเห็นไม่สนใจในการเรียนขณะที่มีการเรียนการสอนสูงสุดคือมีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3.75 รองลงมาคือ นำวิชาอื่นมาทำในขณะที่มีการเรียนการสอน มีค่าเฉลี่ย 3.61 คัดลอกผลงาน หรือการบ้านของเพื่อนส่งครู มีค่าเฉลี่ย 3.55 ตามลำดับ 2) ภาพรวมด้านการแต่งกายของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 4 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ย 2.85 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การ พับถุงเท้าหรือเหยียบส้นรองเท้ามีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3.66 รองลงมาคือใส่เครื่องประดับที่ไม่เกี่ยวกับ เครื่องแบบนักเรียน มีค่าเฉลี่ย 3.49 ปลดปล่อยลอยชายทั้งในบริเวณโรงเรียนและนอกโรงเรียนมี ค่าเฉลี่ย 3.27 ตามลำดับ 3) ภาพรวมด้านความประพฤติของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 อยู่ในระดับน้อย มี ค่าเฉลี่ย 2.39 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีความคิดเห็นเฉลี่ยสูงสุดคือ ปลอมแปลงลายมือหรือ เอกสารหรือปลอมตนเพื่อผลประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3.58 รองลงมา คือ ไม่ทิ้ง ขยะในที่จัดให้มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.56 แสวงหาคู่รักก่อนวัยอันควรค่าเฉลี่ย 3.53 ตามลำดับ ความ คิดเห็นเพิ่มเติมของนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ด้านการเรียนและการ มาโรงเรียน คือนักเรียนไม่กลัวสอบตก เพราะสามารถแก้ตัวได้โดยง่ายมีจำนวนความถี่ 130 คน คิด เป็น ร้อยละ 30.00 รองลงมาด้านความประพฤติของนักเรียนคือนักเรียนไม่ชอบทำความเคารพ ครู - อาจารย์ จำนวนความถี่ 22 คนคิดเป็นร้อยละ 24.18 และด้านการแต่งกายคือ นักเรียนใช้ กระเป๋าหรือเป้ผิดระเบียบมีความถี่ 16 คน คิดเป็นร้อยละ 32.65

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษาการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียน มหารณพารามสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานคร เขต 3 มีประเด็นที่น่าสนใจดังนี้

พฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมหารณพารามสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษากทมมหานคร เขต 3 มีการศึกษาวิจัยอยู่ 3 ด้านคือด้านการเรียนและการมาโรงเรียน

ด้านการแต่งกาย และด้านความประพฤติของนักเรียน พบว่าพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ธนู วุฒิเกียรติไพบุลย์ (2542 : 73) ได้ศึกษาการศึกษาการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามทัศนะของครูและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในจังหวัดนครราชสีมา ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า ครูและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีทัศนะเกี่ยวกับการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยรวมและรายด้าน 4 ด้าน มีจำนวนปานกลาง คือ ด้านการแต่งกาย ด้านการเรียน ด้านกิริยามารยาท และด้านการเสพสิ่งเสพยิตติ แต่ในด้านความประพฤติเสื่อมเสีย และด้านการก่อความไม่สงบในสังคมมีการประพฤติผิดวินัยจำนวนน้อย ครูและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีทัศนะ เกี่ยวกับจำนวนนักเรียนประพฤติผิดวินัยของนักเรียน โดยรวมและเป็นรายด้าน 4 ด้าน ไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนอยู่ระดับชั้นต่างกัน มีทัศนะเกี่ยวกับจำนวนนักเรียนที่ประพฤติผิดวินัยโดยรวมและเป็นรายด้าน 5 ด้านไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีทัศนะต่อจำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่ประพฤติผิดวินัยด้านการเสพสิ่งเสพยิตติมีจำนวนมากกว่าทัศนะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ พร้อม มิตรสุวรรณ (2536 : 82 -96) ได้ศึกษาการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนตามทัศนะของครูและนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดพัทลุง ผลการศึกษา พบว่า การประพฤติผิดระเบียบวินัยของโรงเรียนตามทัศนะของครูและนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดพัทลุง โดยภาพรวมและรายด้าน ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลางเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า การประพฤติผิดวินัยด้านการเรียนอยู่ในระดับน้อย ครูและนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจังหวัดพัทลุง มีทัศนะเกี่ยวกับการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน โดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางค่าสถิติที่ระดับ.01 เมื่อพิจารณารายได้ พบว่า ด้านการเรียน ทัศนะของครูและนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ด้านการแต่งกายและด้านการก่อความไม่สงบในสังคม ทัศนะของครูและนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ด้านการเสพสิ่งเสพยิตติ และด้านการประพฤติเสื่อมเสียทัศนะของครูและนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ส่วนด้านกิริยามารยาททัศนะของครูและนักเรียนไม่แตกต่างกันครูและนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจังหวัดพัทลุงที่มีเขตที่ตั้งแตกต่างกัน มีทัศนะเกี่ยวกับการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนที่มีความเหมือนกันและสอดคล้องกับการวิจัยของจุไรรักษ์ แสนวัง (2543 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาสาเหตุการประพฤติผิดระเบียบวินัยของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.)ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ นักเรียนสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดมหาสารคามผลการศึกษา พบว่าบุคลากรโดยส่วนรวมและจำแนกตามสถานภาพ เห็นว่า การประพฤติผิดระเบียบวินัยของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)

เกิดจากสาเหตุโดยรวมและรายด้าน 3 ด้าน คือ ด้านสภาพส่วนตัวของผู้ประพาศิณิธิระเบียบวินัย ด้านกลุ่มเพื่อน และสภาพแวดล้อมในสถานศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง ด้านสังคมและสิ่งแวดล้อมทั่วไป เป็นสาเหตุการประพาศิณิธิระเบียบวินัยอยู่ในระดับมาก และด้านสภาพแวดล้อมทางครอบครัวเป็นสาเหตุการประพาศิณิธิวินัยอยู่ในระดับน้อย ยกเว้น เป็นสาเหตุอยู่ในระดับปานกลาง และสอดคล้องกับการวิจัยของ พเยาว์ เกาทัณฑ์ทอง (2534 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดเพชรบุรี ผลวิจัยพบว่านักเรียนประพาศิณิธิวินัยอยู่ในระดับต่ำ โดยมีการผิดวินัยในด้านการเรียนมากที่สุด รองลงมาคือด้านความประพฤติและการแต่งกาย และในทำนองเดียวกัน พิรุณ แก้วเบ็ง อ่างถึง ชาลินี แสงวงษ์วัฒนา (2535 : 115) ได้ศึกษาการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการทำผิดวินัยของนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดงานประถมศึกษาจังหวัดตราด ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมกระทำผิดวินัยของนักเรียน ด้านการแต่งกาย ด้านการเรียน และด้านกฎระเบียบของโรงเรียน ส่วนใหญ่มาจากตัวนักเรียนเอง รองลงมาจากสาเหตุทางบ้าน

จากการศึกษาการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ช่วงชั้นที่ 4) โรงเรียนมหารณพาราม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 แยกเป็นรายด้านมีประเด็นที่น่าสนใจมีปรากฏดังนี้

1. ด้านการเรียนและการมาโรงเรียน คือไม่สนใจในการเรียนขณะที่มีการเรียนการสอนด้วยสาเหตุไม่ชอบวิชาที่เรียน ไม่ชอบครูเข้มงวดเกินไป กิจกรรมการเรียนการสอนไม่น่าสนใจ ซึ่งสอดคล้องกับศาสตราจารย์ แนวความคิดของไคลน์ (Klein, 1971) อ้างอิงมาจากศาสตราจารย์ ดร. สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2548 : 423) ได้ทำการทดลองโดยของนักศึกษามหาวิทยาลัยปีที่ 1 เป็นผู้ให้ความร่วมมือทำตามแผนการของการวิจัย โดยให้คำตอบแทนนักศึกษา วิธีการวิจัยที่ไคลน์ใช้ก็คือการสังเกตพฤติกรรมของอาจารย์พิเศษที่ได้รับเชิญมาสอนในระหว่างชั่วโมงที่เล็คเชอร์ ขณะเดียวกันไคลน์ได้บอกนักศึกษาแสดงพฤติกรรมในขณะที่ฟังเล็คเชอร์ 3 อย่างคือ (1) พฤติกรรมบวก คือ ยิ้ม ในขณะที่แสดงว่าตั้งใจฟังตามองอาจารย์สอน (2) พฤติกรรมลบ คือ หน้าบึ้งไม่มองอาจารย์ เหมือนลอยมองนอกหน้าต่าง (3) พฤติกรรมปกติ กลาง ๆ โดยให้แสดงพฤติกรรมทั้ง 3 ชนิด สลับกัน ขณะเดียวกันไคลน์บันทึกพฤติกรรมของอาจารย์ที่สอนทั้งคำพูด และท่าทางที่มีต่อนักศึกษา หลังจากที่จะวิเคราะห์พฤติกรรมของอาจารย์ปรากฏว่าพฤติกรรมของนักศึกษามีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของอาจารย์ ถ้านักศึกษาแสดงพฤติกรรมบวก คือแสดงความตั้งใจฟังอาจารย์อย่างสนใจ อาจารย์ก็จะมีพฤติกรรมบวกด้วย คือมีความกระตือรือร้นที่จะสอนและหน้าตายิ้มแย้ม แต่เวลาที่นักศึกษาแสดงพฤติกรรมลบคือ ไม่ตั้งใจฟัง เหมือนลอย มองไปข้างนอก ไม่สบตาอาจารย์ อาจารย์ที่สอนมีพฤติกรรมลบด้วย คือ ใช้คำพูดต่อนักศึกษาว่าไม่สนใจที่จะฟัง และได้ทำการศึกษาระยะเวลายาวเป็นเวลา 6

เดือน พบว่า อัดมโนทัศน์ทางด้านวิชาการมีสหสัมพันธ์สูงกับผลสัมฤทธิ์ ซึ่งวัดโดยคะแนนที่ได้จากวิชาต่าง ๆ นอกจากนี้ยังมีการวิจัยโดยนักจิตวิทยาอีกหลายท่านที่พบว่า อัดมโนทัศน์มีสัมพันธ์สูงกับผลสัมฤทธิ์ ทุกระดับชั้นในโรงเรียน นักเรียนที่นักจิตวิทยาศึกษาตั้งแต่ชั้นอนุบาล ชั้นประถม และชั้นมัธยม หน้าทีของครูที่สำคัญก็คือ ช่วยให้นักเรียนมีอัดมโนทัศน์ที่ดี ถ้าหากครูจะระลึกเสมอว่า พัฒนาการของอัดมโนทัศน์เป็นผลของปฏิสัมพันธ์ของบุคคลแต่ละคนกับบุคคลที่สำคัญที่บุคคลนั้นจะต้องมีปฏิสัมพันธ์ด้วยตลอดเวลา ครูมีเวลาอยู่กับนักเรียนอย่างน้อยวันละ 6 ชั่วโมง ฉะนั้น ครูสามารถที่จะช่วยในการสร้างอัดมโนทัศน์ของนักเรียนให้เป็นไปในทางบวก โดยคำนึงถึงตัวแปรที่มีความสำคัญต่อพัฒนาการของอัดมโนทัศน์ที่ได้มาจากการวิจัยของ Coopersmith โดย 1) ยอมรับนักเรียนแต่ละคนด้วยความจริงใจ ยอมรับนักเรียนที่เรียนเก่ง เรียนไม่เก่ง เรียนร้อยและไม่เรียนร้อย และพยายามช่วยเหลือทุกคน 2) ครูจะต้องรู้จักทักษะและความสามารถทางด้านสติปัญญาของนักเรียนทุกคนและสามารถที่จะให้งานนักเรียนทุกคน และประสบความสำเร็จในการเรียน และรู้สึกตนว่ามีความ สามารถและ พยายามที่จะให้แรงเสริมแก่นักเรียนทุกครั้งที่นักเรียนทำงานได้สำเร็จ 3) ครูจะต้องเป็นแบบอย่างในด้านความประพฤติ มีมาตรฐานทางจริยธรรม และพยายามสนับสนุนนักเรียน ให้ทำแต่สิ่งที่ดีและถูกต้อง เพื่อจะมีความภูมิใจในตนเอง 4) พยายามสร้างสภาพห้องเรียนให้นักเรียนทุกคนมีบทบาทได้ทำความดี ช่วยเหลือผู้อื่น คนที่เรียนดีอาจจะช่วยเหลือคนที่เรียนอ่อน และคนที่เรียนเก่งทางพลศึกษามีโอกาสช่วยผู้ที่ไม่เก่ง และอ่อนแอ พยายามสอนให้นักเรียนไม่ดูถูกกัน ให้เป็นผู้ที่ "เอาใจเขามาใส่ใจเรา"

นอกจากนี้ครูจะต้องแสดงให้เห็นนักเรียนทราบว่า ครูมีความจริงใจ และสม่ำเสมอและคอยช่วยเหลือนักเรียนในฐานะครูเป็นผู้ที่ให้ความหวังแก่นักเรียน และตั้งความคาดหวังแก่นักเรียนอย่างน้อยที่สุด นักเรียนควรจะสามารถที่จะเปลี่ยนพฤติกรรมตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้แต่ละชั้น และควรจะแสดงให้นักเรียนทราบว่า ครูคาดหวังว่าทุกคนจะตั้งใจเรียน และต้องการสัมฤทธิ์ผลในสิ่งที่เรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ ประเทือง ภูมิภัทราคม ที่ว่าโรงเรียนนับเป็นสถาบันที่สำคัญอีกแห่งหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อเด็ก โรงเรียนมีหน้าที่ในการถ่ายทอดวิชาความรู้ และปลูกฝังคุณลักษณะที่พึงงามให้แก่เด็ก พฤติกรรมที่พึงงามหลายอย่างเกิดจากการปลูกฝังของครูที่โรงเรียนและพฤติกรรมที่เป็นปัญหาหลายอย่างเช่นกัน ก็อาจเกิดขึ้นเนื่องจากครูในโรงเรียนเป็นต้นเหตุ โดยเฉพาะการปฏิบัติของครูที่ไม่เหมาะสมต่อเด็กย่อมมีผลทำให้เด็กแสดงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้ เช่น ครูใช้วิธีการลงโทษเมื่อเด็กไม่ทำตามครูสั่ง การดู การประจานต่อหน้าเพื่อนในชั้นเรียน หรือที่ประชุม เป็นต้น การปฏิบัติของครูดังกล่าว เป็นการผลกระทบทางลบแก่เด็กซึ่งย่อมมีผลตามมา คือ ความเครียด ปัญหาทางอารมณ์ ก้าวร้าว อาจนำไปสู่พฤติกรรมที่เป็นปัญหา ดังนั้น โรงเรียนอาจเป็นสาเหตุของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้ ซึ่งตรงผลวิจัยของธน วุฒิเกียรติไพบุลย์ อ้างถึง พลสันต์ โพธิ์ศรีทอง.2541 : 8 สาเหตุ

ประการแรกคือ บทบาทหน้าที่ของครูในการเรียนการสอน ครูต้องรู้และเข้าใจผู้เรียนพยายามสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถ มีทักษะในด้านต่างๆซึ่งสอดคล้องกับจอร์นสัน (Johnson 1997 : 102) ได้ศึกษาการใช้ทีมงานร่วมกันรักษาระเบียบวินัยด้านต่างๆของโรงเรียน และการจัดกลุ่มให้คำปรึกษาของครูจะช่วยลดจำนวนพฤติกรรมเกี่ยวกับการทำผิดต่างๆและส่งผลต่อการหยุดและเลิกพฤติกรรมเหล่านั้น นอกจากนี้ยังได้สอบถามความคิดของผู้บริหารที่มีต่อการจัดทีมงานร่วมรักษาระเบียบวินัยและการจัดกลุ่มมาเพื่อให้คำปรึกษาของครูจะช่วยป้องกันปัญหาการทำผิดวินัยซึ่งนำโรงเรียนสู่ความล้มเหลวได้หรือไม่ และศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างระดับความเห็นด้วยของผู้บริหารว่ามีผลต่อประสิทธิภาพของแนวปฏิบัติทั้งสองประการ และอัตราของการกระทำผิดวินัยในโรงเรียนหรือไม่ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้อำนวยการในโรงเรียนที่มีนักเรียนไม่ต่ำกว่าเกรด 5 และไม่เกินเกรด 8 จำนวน 180 โรงเรียนในเมืองโอเรกอน จากคำตอบที่ได้ ผู้บริหารทุกคนเห็นด้วยว่า ทีมงานร่วมรักษาวินัยและการจัดกลุ่มให้คำปรึกษาของครูช่วยลดปัญหาการทำผิดวินัยและช่วยปรับปรุงพฤติกรรมของนักเรียนและการลดเลิกพฤติกรรมทำผิดวินัยมีความสัมพันธ์กับอาศัยความเห็นด้วยของผู้บริหารที่มีต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานทั้งสองอย่างและสอดคล้องการศึกษาวิจัยของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (2549 : 26) ได้กล่าวถึงเด็กไทยส่วนใหญ่ชอบเรียนเฉพาะวิชาที่สนุก ตื่นเต้นไม่เครียด (คอมพิวเตอร์ ศิลปะ พลศึกษา) เบื่อวิชาพื้นฐานสำคัญทั้งหมด(คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ วิทยาศาสตร์) พฤติกรรมการหนีเรียน มักสัมพันธ์กับการสอนของครู เช่นเบื่อครู เบื่อการเรียน มักเป็นสาเหตุสำคัญของการหนีเรียนตามเพื่อนชวน

2. ด้านการแต่งกายพบว่าพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดพเยาว์ เกาทัณฑ์ทอง (2534 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดเพชรบุรี ผลวิจัยพบว่านักเรียนประพฤติผิดวินัยอยู่ในระดับต่ำ โดยมีการผิดวินัยในการเรียนมากที่สุด รองลงมาคือด้านความประพฤติและการแต่งกายและสอดคล้องกับการวิจัยของพระมหาอุทัย คุณศรี (2547 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมและสาเหตุการทำผิดกฎระเบียบโรงเรียน และเปรียบเทียบพฤติกรรมการทำผิดกฎโรงเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย อำเภอนาเชือก จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 512 คน ผลปรากฏการค้นคว้าพบว่า พฤติกรรมของการทำผิดกฎระเบียบโรงเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย พฤติกรรมของการทำผิดกฎระเบียบโรงเรียนประเภทไม่รุนแรงอันดับ 1 ได้แก่ การใส่กระโปรงสั้น/กางเกงขาสั้น

3. ด้านความประพฤติของนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนอยู่ในระดับน้อยสอดคล้องกับการวิจัยของสังคม วงศ์พิณีจ (2548 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนโรงเรียนท้าวพระยาพิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

ระแก้ว เขต 2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนโรงเรียนท้าวพระยาพิทยาทังหมดในปีการศึกษา 2547 แบ่งเป็นนักเรียนชาย จำนวน 134 คน และนักเรียนหญิง จำนวน 168 คน รวมทั้งหมด 302 คนพบว่า ระดับการประพฤติดิวินัยของนักเรียนอยู่ในระดับน้อย ด้านการแต่งกายอยู่ในระดับน้อย ด้านความประพฤติอยู่ในระดับปานกลาง ด้านการปฏิบัติตนอยู่ในระดับน้อย และสอดคล้องกับแนวคิดการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (2549 : 26) ได้กล่าวว่าพฤติกรรมความสัมพันธ์ในครอบครัว ครึ่งหนึ่งของเด็กไทยและ 2 ใน 3 ของเด็กกรุงเทพมหานครมีโอกาสเสี่ยงจากการใช้เวลาว่างที่เหลือจากการเรียนไปในกิจกรรมที่พ่อแม่ไม่มีโอกาสกล่อมเกลாதงสังคมและคุณธรรม

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมหรณพาราม สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 ผู้วิจัยขอเสนอ ข้อเสนอแนะเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิบัติ

จากผลการวิจัยพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียน ผู้วิจัยขอเสนอแนะงานแต่ละด้าน ดังนี้

1. ผู้บริหารโรงเรียนควรให้ความสำคัญในการปกครองนักเรียนที่เกี่ยวกับงานระดับชั้นและงานระเบียบวินัยและความประพฤติของนักเรียนอย่างยิ่งและควรสร้างความเข้าใจระหว่างโรงเรียนและผู้ปกครองชุมชนหรือผู้เกี่ยวข้องโรงเรียนต้องสร้างบรรยากาศและสิ่งแวดล้อม ตลอดจนร่วมมือกันการพัฒนาพฤติกรรมของนักเรียนให้ดีขึ้นอย่างสม่ำเสมอโดยมีการประชุมหารือกับผู้ปกครองอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอและเป็นที่ปรึกษาที่ดีแก่ครูเมื่อเกิดปัญหาขึ้นและควรเป็นแบบอย่างให้ทุกคนได้ตระหนักถึงภาระหน้าที่ในดูแลนักเรียนผู้บริหารต้องส่งเสริมให้คุณครูได้อบรมอย่างต่อเนื่อง

2. ครูผู้สอนในโรงเรียนควรให้ความสำคัญเอาใจใส่ดูแลนักเรียนอย่างใกล้ชิดเพราะมีส่วนแก้ไขและเสริมสร้างนิสัยที่ถูกต้องให้เกิดกับนักเรียนได้ เช่น สร้างแรงจูงใจในบทเรียน เมื่อนักเรียนสนใจบทเรียนแล้ว พฤติกรรมที่ไม่ดีก็ไม่เกิดขึ้นในขณะการเรียนการสอน สร้างความรักเกิดขึ้นในหมู่นักเรียน มีความภูมิใจในสถาบัน ก็จะไม่ประพฤติดันอันเป็นสิ่งที่นำความเสื่อมเสียมาสู่โรงเรียนและครูเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักเรียนในเรื่องของคุณธรรมและการมีระเบียบวินัย นอกจากนี้ครูต้องเป็นที่ปรึกษาให้กับนักเรียน ในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของนักเรียนที่ไม่พึงประสงค์ ก็จะสามารทำให้ นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนและการดำเนินชีวิตต่อไป

3. โรงเรียนต้องจัดกิจกรรมอย่างหลากหลาย เช่น กิจกรรมการเข้าค่ายน้อมพี กิจกรรมเข้าค่ายคุณธรรม กิจกรรมวันพบผู้ปกครอง กิจกรรมเชิดชูนักเรียนที่ประพฤติตนดี กิจกรรมการสะสม

ความดี กิจกรรมการแก้ไขปัญหาโดยหมู่คณะและอื่น ๆ อีกมากมายเพื่อเสริมสร้างเยาวชนของชาติให้เป็นพลเมืองที่ดีเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติต่อไป

4. สถาบันครอบครัว บิดามารดาหรือผู้ปกครอง ควรดูแลเอาใจใส่เพราะเด็กไทยเกือบครึ่งชาติครอบครัวต้นแบบและพ่อแม่ตัวอย่างก็ขาดคุณสมบัติ จึงขาดการอบรมบ่มเพาะ ชัดเกลียดฝึกฝน และใช้งานลูกอย่างเหมาะสมในยามว่างเนื่องจากผู้ปกครองหมดเวลาและความคิดความอ่านไปกับการหาเงินหาทอง ดังนั้นจึงไม่เวลาที่ส่งสอนอบรมบ่มนิสัยให้กับเด็กและสาเหตุนี้เองที่ทำให้เด็กเจอแต่สิ่งมอมเมาในสังคมต่าง ๆ ดังนั้น ผู้ปกครองทุกครอบครัวต้องเอาใจใส่ดูแล ให้ความรัก ความเมตตา ความเข้าใจ เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจอันดียิ่งกัระหว่างสมาชิกในครอบครัวพยายามหาทางลดช่องว่างระหว่างวัย เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เพื่อเด็กสามารถอยู่ในสังคมอย่างมีความสุขตลอดไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการทำวิจัยในลักษณะนี้กับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ช่วงชั้นที่3) ด้วยเพื่อจะได้ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการทำผิดทางวินัยของนักเรียนทั้งโรงเรียนเพื่อที่จะเป็นฐานข้อมูลในการพัฒนาและหาทางปรับปรุงแก้ไขการทำผิดวินัยของโรงเรียนต่อไป

2. ควรศึกษาเปรียบเทียบการทำผิดวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนที่มีขนาดต่างกัน หรือเหมือนกัน

3. ควรศึกษาตัวแปรอื่น ๆ ที่น่าจะมีผลต่อการทำผิดทางวินัยโรงเรียน เช่น สถานภาพของครอบครัว รายได้ของครอบครัว จำนวนสมาชิกในครอบครัว ด้านกิจกรรมายาท ด้านก่อความไม่สงบในสังคม ด้านความประพฤติเสื่อมเสีย เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กาญจนา ศรีกาฬสินธุ์. (2531). การบริหารจัดการนักเรียน. ภาควิชาบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- การประถมศึกษาจังหวัดอุบลราชธานี,สำนักงาน.(2543). สถิติข้อมูลทางการศึกษา 2543. อุบลราชธานี : ฝ่ายแผนงานและงบประมาณ.
- การพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, กระทรวง. (2549). เอกสารทางวิชาการเรื่อง พฤติกรรมและปัจจัยเสี่ยงนักเรียนในกรุงเทพมหานครปี2548-2549. กรุงเทพฯ ฯ : ศูนย์เฝ้าระวังและเตือนภัยทางสังคม.
- กฤษณ์ อุทัยรัตน์. (2542). ระเบียบข้อบังคับการบริหารทรัพยากรบุคคล. กรุงเทพฯ ฯ: บริษัทดวงกมล จำกัด.
- คณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ,สำนักงาน.(2550).แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่สิบ พ.ศ.2550-2554. กรุงเทพฯ ฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด วี.เจ.พรินติ้ง.
- คณะกรรมการศึกษาแห่งชาติ,สำนักงาน. (2545).พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่2) พ.ศ. 2545. กรุงเทพฯ ฯ : พรินทวน กราฟฟิค.
- คณะกรรมการศึกษาแห่งชาติ,สำนักงาน. (2535). แผนการศึกษาแห่งชาติ ปี 2535. กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- คันธรส พลเยี่ยม. (2545). พฤติกรรมและสาเหตุในการท่องเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นอำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด. ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- จตุพร เพ็งชัย. (2534). สุขภาพจิต. ภาควิชาแนะแนวและจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- จุไรรักษ์ แสงวัง. (2543). สาเหตุการประพฤติดีดระเบียบวินัยของนักเรียนระดับประกาศนียบัตร (ปวช.) ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และนักเรียนสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดมหาสารคาม. ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชม ภูมิภาค. (2525). จิตวิทยาการบริหารสำหรับผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ ฯ : มปป.
- เชาว์ มณีวงศ์. (2531). การบริหารกิจการนักเรียน. กรุงเทพฯ ฯ : บุรพาศาสน์.

- เทอดหญิง ณ พัทลุง. (2542). ศึกษาความคิดเห็นของครูอาจารย์ต่อการประพุดิณวินัยของนักเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จังหวัดสงขลา. ปรินญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ธนู วุฒิเกียรติไพบุลย์. (2542). การศึกษาการประพุดิณวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในจังหวัดนครราชสีมา. ปรินญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นันทยา คงประพันธ์. (2543). การศึกษาพฤติกรรมและสาเหตุการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545) การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สิริยาสาส์น.
- บุญเพียร บุญญวิริโย, พระมหา. (2544). “ปฏิรูปการศึกษาเพื่อการเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์” วิชาการ.4 (9) :
- บุญพา มลิณทสูตร. (2532). แนวปฏิบัติเกี่ยวกับการส่งเสริมวินัยนักเรียน. กรุงเทพฯ : มปป.
- ประเทือง ภูมิภักตรคม. (2540) การปรับพฤติกรรม ทฤษฎีและการประยุกต์ กรุงเทพฯ : โอเอสพริ้นติ้งเฮาส์.
- ประสาธ อิศรปริดา. (2519). จิตวิทยาวัยรุ่น. มหาสารคาม : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.
- ประหยัด ดีลั่น. (2542). พฤติกรรมการผิดระเบียบวินัยและแนวทางแก้ไขของฝ่ายปกครองโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครพนม ปีการศึกษา 2541. ปรินญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ปัญญา สดสง่า. (2531). การบริหารงานโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : มปป.
- ปรีชา ช้างขวัญและวิจิตร เกิดวิศิษฐ์. (2544). หนังสือเรียนสังคมศึกษา ส0112. กรุงเทพฯ.
- พนัส หันนาคินทร์. (2524). หลักสูตรการบริหารโรงเรียน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- _____. (2528). การบริหารบุคลากรในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : พิมพ์เศ.
- เพียว เกาทัณฑ์ทอง. (2534). การศึกษาพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบุรี. ปรินญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พรทิพย์ ดลโสภณ. (2542). ตัวแปรทางจริยธรรมที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุกุลนารี จังหวัดกาฬสินธุ์. ปรินญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิตมหาสารคาม มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- พรพิมล เจียมนาครินทร์. (2539). พัฒนาการวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : คอมฟอร์ม.
- พร้อม มิตรสุวรรณ. (2536). การศึกษาการประพฤตินักเรียนตามทัศนะของครู และนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดพัทลุง. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตโต). (2538). จรรยาบรรณเสริมสร้างประสิทธิภาพข้าราชการอย่างไรในตามรอยพระยุคลบาท : แนวทางการประพฤติตามกรอบแห่งจรรยาบรรณ ข้าราชการพลเรือน สำนักงาน ก.พ. กรุงเทพฯ : ดอกเบญ
- พะยอม แก้วกำเนิด. (2530, มิถุนายน). "การควบคุมความประพฤตินักเรียน" วารสารกรมสามัญศึกษา. 4 (7) : 10-12.
- พัฒนาการศึกษาอบรมและดูแลเด็กวัยรุ่น, คณะกรรมการ. (2535). วัยรุ่นสร้างสรรค์สังคมไทย. กรุงเทพฯ : อักษรไทย.
- พัฒนานุสรณ์ สถาพรวงศ์. (2544). พฤติกรรมบำบัด ทฤษฎี และการประยุกต์. พิมพ์ครั้งที่ 3. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พิรุณ แก้วเป็ง. (2547). การสร้างกิจกรรมเพื่อพัฒนาวินัยนักเรียนในโรงเรียนบ้านหนองบัวแดง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 1. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- เพชรสุดา เพชรใส. (2542). จิตวิทยาทั่วไป. ลพบุรี : ศูนย์ตำราและเอกสารทางวิชาการคณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏเทพสตรี.
- ไพศาล หวังพานิช. (2526). การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ปิฎกโชติ สาร. (2531). หลักการบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช.
- มรรณพาราม, โรงเรียน. (2549). คู่มือนักเรียนและผู้ปกครอง โรงเรียนมรรณพาราม. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ธรรมรัตน์
- มานะ รัตนโกเศศ, พลเอก. (2531). "คำกล่าวเปิดการสัมมนา" ใน รายงานการสัมมนาเรื่องหลักสูตรสังคมศึกษาระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์กรมการศาสนา.
- ราชบัณฑิตสถาน. (2531). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถาน พ.ศ.2531. พิมพ์ครั้งที่ 10 : อักษรเจริญทัศน์
- ววิทย์ มาลาสาย. (2546). การดำเนินงานเพื่อแก้ปัญหาที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนโรงเรียนบ้านบ่อหิน อำเภอตระการพืชผล จังหวัดอุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์การศึกษาบัณฑิตมหาสารคาม มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- วสัน ปุณผล. (2542). การพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางไทรวิทยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิชาการ, กรม. (2542). การสังเคราะห์รูปแบบการพัฒนาศักยภาพของเด็กไทยด้านความรับผิดชอบและมีวินัยในตนเอง กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- วิจิตรา วิเชียรชม,ดร. (2546). กฎหมายเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล. กรุงเทพฯ ฯ : สำนักพิมพ์ธรรมศาสตร์.
- วีรวรรณ วรสุข. (2540). พฤติกรรมและสาเหตุของการประพฤติดังกล่าวระเบียบ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น. ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วีระ ประเสริฐศิลป์. (2542).ครูผู้วิกฤตการศึกษา. กรุงเทพฯ ฯ : ประชาศึกษา.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. (2546). พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2546 และกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการ. กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ศุภนิธย์ วัฒนธาดา. (2518). คู่มือจิตวิทยา ทฤษฎีและปฏิบัติ. อยุธยา : โรงพิมพ์เทียนวัฒนา.
- สมเจตน์ อภิมนต์รักษา.(2520). จิตวิทยาการศึกษา. ภาควิชาแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2526). การปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ ฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สรศักดิ์ ผลประเสริฐ. (2542). การศึกษาระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนของนักเรียนวัยมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามทัศนะของกฎและระเบียบ โรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดชัยภูมิ. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์บัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สวัสดิ์ ไชยโสภาส.(2531). "บริการแนะแนวกับการแก้ปัญหาของโรงเรียนประถมศึกษา" วารสารแนะแนว. 1 (12) : 13-18.
- สังคม วงศ์พิณีจ. (2548). ปัญหาการประพฤติดังวินัยของนักเรียนโรงเรียนเทพยาพิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสระแก้ว เขต 2. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์บัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา
- สันติ นิลหมื่นไวย. (2546). การพัฒนาการปฏิบัติงานส่งเสริมให้นักเรียนมีวินัยโรงเรียนหนองบัวพิทยาคาร อำเภอเมือง จังหวัดหนองบัวลำภู. ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- สามัญศึกษา,กรม.(2543). การบริหารโรงเรียนตามแนวทางปฏิรูปการศึกษา. เอกสารชุด
แนวทางปฏิรูปการศึกษา ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ศาสนา
สามารถ สิทธิสาร. (2538). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดของเด็กและ
เยาวชนในจังหวัดเชียงใหม่ เชียงราย ลำปาง. วิทยานิพนธ์สังคมศาสตรมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สารวัตรนักเรียน, กอง. (2536). รายงานผลการวิเคราะห์ข้อมูลการคุ้มครองความประพฤติ
นักเรียนนักศึกษาในส่วนภูมิภาค ประจำปีงบประมาณ 2536. กรุงเทพฯ : กรม
พลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- _____. (2543). เอกสารทางวิชาการ กองสารวัตรนักเรียน. กรุงเทพฯ : กรมพลศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ.
- สุโขทัยธรรมมาธิราช, มหาวิทยาลัย. (2529). เอกสารประกอบการสอนชุดวิชาพัฒนาเด็กและการ
เลี้ยงดู. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- _____. (2529). เอกสารประกอบการสอนชุดวิชาพัฒนาเด็กและการเลี้ยงดู. นนทบุรี :
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- _____. (2537). การบริหารงานบุคคล. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัย ธรรมมาธิราช.
- สุชา จันท์เอม และสุรางค์ จันท์เอม. (2522). จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุชา จันท์เอม. (2532). รายงานวิจัยเรื่อง ปัญหาการกระทำผิดของเด็กและวัยรุ่นใน
กรุงเทพมหานคร. คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- _____. (2533). จิตวิทยาเด็กเกร. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช
- สุชาทิพย์ จันทรวีศรุต. (2538). สาเหตุของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน : ศึกษา
กรณีเด็กและเยาวชนที่ต้องโทษอยู่ในสถานฝึกและอบรมบ้านกรุณา. วิทยานิพนธ์
พัฒนาศาสตรมหาบัณฑิต สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- สุพรรณี นอบน้อม. (2542). พฤติกรรมเบี่ยงเบนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียน
นวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์.
- สุภาวดี สองเมือง. (2545). การศึกษาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอน
ปลาย กรมสามัญศึกษา จังหวัดร้อยเอ็ด. ปรินูญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สมนา มุนินโท. (2539). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดทางเพศของเด็กและเยาวชนใน
จังหวัดสงขลา. ปรินูญานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- สุรางค์ โค้วตระกูล.(2548). จิตวิทยาการศึกษา . พิมพ์ครั้งที่ 6: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- หลวงตามหาบัว.(2542). วัฒนธรรมปฏิบัติในถิ่นกันดาร. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ.
- อรรณพ อุ๋นจะน่า. (2541). รายงานโครงการส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมและเสริมสร้างวินัยนักเรียนโรงเรียนเกาะคา อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง : โรงเรียนเกาะคาวิทยาคม.
- อุทัย คุณศรี,พระมहा. (2547). พฤติกรรมและสาเหตุการทำผิดกฎระเบียบโรงเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย อำเภอนาเชือก จังหวัดมหาสารคาม. ปรินญาพันธการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- Best, Amin. (2001). The Effect of the Presence of an adult in the classroom on teacher/student discipline Interactions. Pro Quest- Dissertation Abstracts.
- Bull , Harry Clinton. (1998) High School Administrators Perceptions of Their Comfort Levels With the Law of Safe School . Dissertation Abstracts International.
- Cronbach. L.J.(1974). Essential of Psychological Testing . New York : Harper and Row publishes.
- Dade, Clarence Edward. (1998). A Description and Analysis of the Perceptions of Students in the Gang Reaction Program in an Urban High School (Urban Education) .Dissertation Abstracts International.
- Eddy,Thomas Michael. (1998).Teacher and Student Perceptions of School Environments and Student Disciplines. Dissertation Abstracts International.
- Enciso, Raymond Paz. (2001). Perception of Student Discipline: Viewpoints of Students, Teachers, and Administrators. Pro Quest-Dissertation Abstract .
- Grandmont, Richard Paul. (2002). The Implementation Utilization of Democratic Discipline as an Approach to Classroom Management : A Case Study, Dissertation.
- Hines, Eric Wayne. (1997). Building Condition and Student Achievement and Behavior (High School), Dissertation Abstracts International.
- Killion, Rockey Du. (1997). Methods and Resources Used by Administrators in Indiana Secondary Schools For Handling Student Discipline. Dissertation Abstracts International.

- Likert , Rensis.(1967). **The Human organization its management and values**. New York :
Mc Graw.
- Martinson,Jay.(1991) **High School Principals and Students ; Negotiating Deviant Behavior
Through Politeness ; in Paper Presented at the Annual Meeting of the Speech
Communication Association. 7. Atlanta : Harper Brother.**
- Mehren, William.(1976). **A Measurement and Evaluation and Psychology**. New York : Holt
Rinehart and Winton.
- Roy Schafer.(1979) **Female Psychology : Problems in Freud's Psychology of Women**.
New York : International Universities Press, Inc.
- Sutherland Edwin H., and Cressey, Donald R.(1974).**Criminology**. New York : J.B.
Lippincott Company.
- Tantekin, Feyza .(2002). **The Attitudes to Early Childhood Teacher toward Gender Roles
and toward Discipline**. Dissertation Abstracts International .

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

ศึกษาพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมรรณพาราม สังกัดสำนักงาน
เขตพื้นที่การศึกษากทมมหานคร เขต 3

คำชี้แจง

1. การเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ มีจุดประสงค์เพื่อการวิจัยเรื่อง ศึกษาพฤติกรรมทางวินัยของ
นักเรียนช่วงชั้นที่ 4

2. สาระสำคัญของแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 แบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ด้าน
การเรียนรู้และการมาโรงเรียน ด้านการแต่งกาย และด้านความประพฤติของนักเรียน จำนวน 50 ข้อ
และตอบคำถามแบบปลายเปิด ด้านการเรียนรู้และการมาโรงเรียน ด้านการแต่งกาย และด้านความ
ประพฤติของนักเรียน จำนวน 3 ข้อ

3. ในการตอบแบบสอบถาม ขอความกรุณาให้นักเรียนตอบคำตอบทุกข้อ

4. ในการแปรผลวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจะแปรผลโดยภาพรวมทั่วไป อีกทั้งคำตอบของ
นักเรียนจะถูกเก็บรักษาไว้เป็นความลับ ดังนั้น การตอบแบบสอบถามนี้จะไม่มีความเสียหายต่อตัว
นักเรียน

5. เมื่อนักเรียนได้ตอบแบบสอบถามเสร็จแล้ว กรุณาตรวจสอบดูอีกครั้งว่านักเรียนได้ตอบ
ครบทุกข้อแล้วหรือไม่ แบบสอบถามที่ตอบทุกข้อเท่านั้นจะเป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์

ผู้วิจัยหวังว่าคงจะได้รับความร่วมมือจากนักเรียนด้วยดี และขอขอบคุณในความร่วมมือ
อย่างดียิ่งจากนักเรียนทุกคนมา ณ โอกาสนี้

แบบสอบถามการวิจัย

เรื่อง

ศึกษาพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมหารณพาราม สังกัดสำนักงาน

เขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต3

คำแนะนำ ให้นักเรียนกาเครื่องหมาย ✓ ในช่อง ☐ ให้ตรงกับสถานภาพข้อมูลส่วนตัว
นักเรียนตามความจริง

1. เพศ

☐ ชาย ☐ หญิง

2. ระดับชั้น

- ☐ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
☐ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
☐ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

3. อาชีพของบิดา

- ☐ ข้าราชการ
☐ พนักงานรัฐวิสาหกิจ
☐ พนักงานเอกชน
☐ ประกอบธุรกิจส่วนตัว
☐ ค้าขาย
☐ เกษตรกร
☐ กรรมกร/รับจ้าง
☐ อื่นๆ โปรดระบุ.....

4. อาชีพมารดา

- ☐ ข้าราชการ
☐ พนักงานรัฐวิสาหกิจ
☐ พนักงานเอกชน
☐ ประกอบธุรกิจส่วนตัว
☐ ค้าขาย
☐ เกษตรกร
☐ กรรมกร/รับจ้าง
☐ อื่นๆ โปรดระบุ.....

5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ภาคเรียนที่ 2/2549)

☐	สูง	คะแนนเฉลี่ย	3.00 – 4.00
☐	ปานกลาง	คะแนนเฉลี่ย	2.00 – 2.99
☐	ต่ำ	คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า	2.00

ตอนที่ 2

แบบสอบถามพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมหารณพาราม
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต3

คำชี้แจง ให้นักเรียนกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่เห็นว่าตรงกับพฤติกรรมของนักเรียนที่
ประพฤติผิดวินัย

ข้อ	ลักษณะการประพฤติผิดวินัย	ระดับความประพฤติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.	ด้านการเรียนและการมาโรงเรียน ไม่สนใจในขณะที่มีการเรียนการสอน					
2.	ไม่มีหนังสือหรือเอกสารมาเรียน					
3.	ไม่ทำงานหรือการบ้านที่ครูมอบหมาย					
4.	เข้าเรียนแต่ละระยวิชาไม่ทัน					
5.	คัดลอกผลงานหรือการบ้านของเพื่อนส่งครู					
6.	มาโรงเรียนสาย					
7.	ไม่สนใจร่วมกิจกรรมกลุ่มในการเรียน					
8.	ก่อกวนในระหว่างที่มีการเรียนการสอน					
9.	นำวิชาอื่นมาทำในขณะที่มีการเรียนการสอน					
10.	ขอลาออกจากห้องบ่อยครั้งโดยไม่มีเหตุผล สมควร					
11.	หลีกเลี่ยงการไม่เข้าร่วมกิจกรรมเคารพ ธงชาติ					
12.	ไม่เข้าร่วมการประชุมประจำสัปดาห์					
13.	หลบหนีออกนอกโรงเรียนโดยไม่ได้รับ อนุญาต					
14.	ไม่เข้าร่วมกิจกรรมวันสำคัญต่างๆ ตามที่ โรงเรียนจัดให้					
15.	เที่ยวเตร่ตามศูนย์การค้าหรือสถานที่ที่ไม่ เหมาะสมในเวลาเรียน					

ข้อ	ลักษณะการประพฤติผิดวินัย	ระดับความประพฤติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
16	ด้านการแต่งกาย กางเกงหรือกระโปรงนักเรียนสั้นเกินกว่าทาง โรงเรียนกำหนด					
17	แต่งกายไม่สุภาพและไม่เหมาะสมในโรงเรียน ในวันหยุดราชการ					
18	พับถุงเท้าหรือเหยียบส้นรองเท้า					
19	ทรงผมผิดระเบียบเช่น ผมยาวเกินไป ตัดผม ไว้จอน ไว้หนวด เครา ขอยผม เปลี่ยนสีผม ฯลฯ					
20	เขียนคิ้ว แต่งหน้า ทาปาก					
21	นักเรียนชอบปล่อยชายเสื้อออกนอกกางเกง หรือกระโปรง					
22	แต่งกายชุดพลศึกษาขณะที่ไม่มีการเรียนการ สอนพลศึกษาในวันนั้น					
23	เจาะลิ้น เจาะหู หรือสักตามส่วนต่างๆของ ร่างกาย					
24	ใส่เครื่องประดับที่ไม่เกี่ยวกับเครื่องแบบ นักเรียน					
25	ด้านความประพฤติของนักเรียน ปลอมแปลงลายมือหรือเอกสารหรือปลอมตน เพื่อผลประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่ง					
26	ไม่ส่งจดหมายหรือเอกสารแจ้งผู้ปกครองของ โรงเรียนให้ผู้ปกครองทราบ					
27	ส่งเสียงเอะอะโวยวาย					
28	ยุยงหรือสร้างความแตกแยกความสามัคคี					
29	แสวงหาคูรักก่อนวัยอันควร					
30	การประพฤติทำนองชั่วสาว					
31	มีสื่อลามกอนาจารอยู่ในครอบครอง					

ข้อ	ลักษณะการประพฤติผิดวินัย	ระดับความประพฤติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
32	เข้าไปในสถานที่บริการที่ไม่เหมาะสม เช่น คา ราโอเกะ ดิสโก้เธค อาบอบนвод หรือสถาน เจริญยที่ไม่เหมาะสมกับสภาพนักเรียน					
33	มีอาวุธหรืออุปกรณ์ที่เจตนาจะเป็นอาวุธทุก ชนิด					
34	ก่อเหตุทะเลาะวิวาท					
35	ก่อความไม่สงบเรียบร้อยหรือทำร้ายร่างกาย					
36	ตั้งแก๊งอิทธิพล					
37	เล่นการพนันในโรงเรียน					
38	เล่นเกมในโรงเรียน หรือในที่สาธารณะ					
39	ทำลายทรัพย์สินของผู้อื่นหรือของโรงเรียน เสียหาย					
40	ขโมยทรัพย์สินของผู้อื่น					
41	ดื่มสุราหรือของมึนเมา					
42	สูบบุหรี่ในโรงเรียนหรือในที่สาธารณะ					
43	ดื่มกาฬ สารระเหย กัญชา					
44	ติดสารเสพติดอย่างร้ายแรง เช่น เสพยาบ้า ฝิ่น เฮโรอีน					
45	พูดจาหรือแสดงกิริยาไม่สุภาพต่อครู หรือ บุคคลทั่วไป					
46	ไม่เข้าแถวต่อคิวซื้ออาหารและอื่น ๆ					
47	นำภาชนะใส่อาหารหรือเครื่องดื่ม ออกนอก บริเวณโรงอาหาร หรือสถานที่ที่จัดให้					
48	ลักลอบซื้ออาหารจากภายนอกโรงเรียน					
49	ไม่ทิ้งขยะในที่ที่จัดให้					
50	ไม่รักษาความสะอาด หรือรักษามารยาทที่ดี ในการรับประทานอาหาร					

**ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเพิ่มเติม เกี่ยวกับพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียน
ช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมหารณพาราม**

1. ด้านการเรียนและการมาโรงเรียน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. ด้านการแต่งกาย

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3. ด้านความประพฤติของนักเรียน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือตอบแบบสอบถาม

ภาคผนวก ข
รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

นางสุรณี ทศิธร	กศ.ม. (บริหารการศึกษา) ผู้อำนวยการโรงเรียนมหารณพาราม
ดร.สุปราณี ไกรรัตนสุนทรณ์	คต. (หลักสูตรและการสอน) ผู้อำนวยการโรงเรียนนวมินทราชินูทิศ สตรีวิทยา พุทธมณฑล
นายวัชรินทร์ เจริญเวช	กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษาและแนะแนว) รองผู้อำนวยการโรงเรียนมหารณพาราม

ที่ ศธ ๐๕๖๔.๐๖/๒๔๒

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
๑๐๖๑ ถนนอิสรภาพ แขวงหิรัญรูจี
เขตธนบุรี กรุงเทพฯ ๑๐๖๐๐

๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๐

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการสุปราณี ไกรวัฒน์สรณ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางสาวรัตนา โลหะรัตน์ นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขา การบริหาร
การศึกษา ได้เสนอวิทยานิพนธ์ (แผน ข) เรื่อง การศึกษาพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4
โรงเรียน มหรรณพาราม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3

คณะกรรมการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา พิจารณาแล้วเห็นว่า
ท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ จึงขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัยให้แก่นักศึกษา
ดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ
โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. พรพิพัฒน์ เพิ่มผล)

คณบดีคณะครุศาสตร์

คณะครุศาสตร์

โทร ๐-๒๔๗๒-๕๗๑๒, โทรสาร ๐-๒๔๗๒-๕๗๑๒

ที่ ศธ ๐๕๖๔.๐๖/๒๔๒

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
๑๐๖๑ ถนนอิสรภาพ แขวงหิรัญรูจี
เขตธนบุรี กรุงเทพฯ ๑๐๖๐๐

๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๐

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการศูนย์ ทศิธร

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางสาวรัตน โลหะรัตน์ นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขา การบริหารการศึกษา ได้เสนอวิทยานิพนธ์ (แผน ข) เรื่อง การศึกษาพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียน มหรรณ พาราม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา พิจารณาแล้วเห็นว่า ท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ จึงขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัยให้นักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. พรพิพัฒน์ เพิ่มผล)

คณบดีคณะครุศาสตร์

คณะครุศาสตร์

โทร ๐-๒๔๗๒-๕๗๑๒, โทรสาร ๐-๒๔๗๒-๕๗๑๒

ที่ ศธ ๐๕๖๔.๐๖/๒๔๒

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
๑๐๖๑ ถนนอิสรภาพ แขวงหิรัญรูจี
เขตธนบุรี กรุงเทพฯ ๑๐๖๐๐

๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๐

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน นายวัชรินทร์ เจริญเวช รองผู้อำนวยการโรงเรียนมรรณพาราม

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางสาวรัตนา โลหะรัตน์ นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขา การบริหาร
การศึกษา ได้เสนอนิทรรศการนิพนธ์(แผน ข) เรื่อง การศึกษาพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4
โรงเรียนมรรณพาราม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3

คณะกรรมการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา พิจารณาแล้วเห็นว่า
ท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ จึงขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยให้แก่ นักศึกษา
ดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ
โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. พรพิพัฒน์ เพิ่มผล)

คณบดีคณะครุศาสตร์

คณะครุศาสตร์

โทร ๐-๒๔๗๒-๕๗๑๒, โทรสาร ๐-๒๔๗๒-๕๗๑๒

ภาคผนวก ค
หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล

ที่ ศธ ๐๕๖๔.๐๖/๒๕๓

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
๑๐๖๑ ถนนอิสรภาพ แขวงหิรัญรูจี
เขตธนบุรี กรุงเทพฯ ๑๐๖๐๐

๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๐

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลในการทำวิทยานิพนธ์ (แผน ข)

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสวนอนันต์

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางสาวรัตนา โลหะรัตน์ นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขา การบริหาร
การศึกษา ได้เสนอวิทยานิพนธ์(แผน ข) เรื่อง การศึกษาพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4
โรงเรียนมรรณพาราม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3

การทำวิจัยครั้งนี้ นักศึกษาที่ทำการวิจัยจำเป็นต้องทดลองใช้เครื่องมือในหน่วยงาน
ของท่าน ดังนั้น จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล เพื่อนำข้อมูลไปประกอบการวิจัยให้สมบูรณ์
ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ
โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. พรพิพัฒน์ เพิ่มผล)

คณบดีคณะครุศาสตร์

คณะครุศาสตร์

โทร ๐-๒๕๗๒-๕๗๑๒, โทรสาร ๐-๒๕๗๒-๕๗๑๒

ที่ ศธ ๐๕๖๔.๐๖/๓๓๘

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

๑๐๖๑ ถนนอิสรภาพ แขวงหิรัญรูจี

เขตธนบุรี กรุงเทพฯ ๑๐๖๐๐

๔ กันยายน ๒๕๕๐

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลในการทำวิทยานิพนธ์ (แผน ข)

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนมหารณพาราม

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วย นางสาวรัตนา โลหะรัตน์ นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขา การบริหาร การศึกษา ได้เสนอวิทยานิพนธ์ (แผนข) เรื่อง การศึกษาพฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมหารณพาราม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 โดยมี คณะกรรมการที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ (แผนข) คือ

- ๑ รองศาสตราจารย์ ดร.พรพิพัฒน์ เพิ่มผล
- ๒ รองศาสตราจารย์ ดร.สมกุล ดาวรกิจ
- ๓ รองศาสตราจารย์ มณี เหมทานนท์

ซึ่งในการวิจัยดังกล่าวนักศึกษาจำเป็นต้องการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยกับครูทุกคน ในหน่วยงานของท่าน เพื่อให้การวิจัยได้ข้อมูลที่ถูกต้องตรงกับความเป็นจริง อันจะนำไปเพื่อ ประโยชน์ในการวิจัย ดังนั้นจึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้ข้าราชการดังกล่าว เก็บข้อมูลไป ประกอบการวิจัยให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ มณี เหมทานนท์)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวรัตนา โลหะรัตน์
วัน เดือน ปีเกิด	10 กรกฎาคม 2498
สถานที่เกิด	อำเภอพญาไท กรุงเทพมหานคร ฯ
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2515	มัธยมศึกษาตอนต้น
	จากโรงเรียนบูรณวิทย์ กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2525	กศ.บ. จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
	มหาสารคาม กรุงเทพมหานคร
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนมหรณพราหม เขตตลิ่งชัน
	กรุงเทพมหานคร
ตำแหน่ง	ครูชำนาญการ